

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 32 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 11 de maig de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 28

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sinistrabilitat laboral (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1474).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1476).*

Rèplica : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1477).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1478).*

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de Juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya, i esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1479).*

Article 1

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de supressió)

Decaiguda després (p. 1486).

Esmena del G. Mixt (núm. 2, de supressió)

Decaiguda després (p. 1486).

Articles 5, 14 i 16 (de la Llei modificada)

Text del Dictamen

Votació : aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 1480).

Article 17 (de la Llei modificada)

Esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1480).

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 1481).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 5, de supressió, i 6, 7, 8, 9 i 10, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1482).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1482).

Votació de l'esmena núm. 4 : *rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions* (p. 1483).

Votació de les esmenes núms. 5, 6, 7, 8, 9 i 10 : *rebutjades per 28 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions* (p. 1483).

Votació de l'esmena núm. 1 subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu : *aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions* (p. 1483).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 64 vots a favor, 32 en contra i 5 abstencions* (p. 1483).

Articles 19 i 20 (de la Llei modificada)

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 1483).

Article 28 (de la Llei modificada)

Esmenes del G. Socialista (núms. 12, de supressió, i 13, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 1483).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1484).

Votació : *rebutjades per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1484).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 65 vots a favor, 27 en contra i 5 abstencions* (p. 1484).

Article 38 (de la Llei modificada)

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 1484).

Addició d'un nou Capítol III bis (a la Llei modificada)

Esmena del G. Mixt (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 1484).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1485).

Votació : *rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions* (p. 1485).

Article 56 (de la Llei modificada)

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Hortalà (ERC)* (p. 1485).

Votació : *aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 1485).

Text del Dictamen

Votat després (p. 1486).

Article 57 (de la Llei modificada)

Esmena del G. Mixt (núm. 18, de modificació i supressió)

L'I. Sr. Latorre (M) n'anuncia la retirada (p. 1485).

Text del Dictamen

Votat després (p. 1485).

Article 58 (de la Llei modificada)

Text del Dictamen

Votació dels articles 57 i 58 de la Llei modificada : *aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 1485).

Disposicions Transitòries Primera i Segona (de la Llei modificada)

Text del Dictamen

Votades després (p. 1486).

Disposició Transitòria Cinquena (de la Llei modificada)

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 1485).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1486).

Votació : *rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1486).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Transitòries Primera i Segona de la Llei modificada : *aprovades per 71 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 1486).

Votació de l'article 56 de la Llei modificada : *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions* (p. 1486).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 1 i 2 (p. 1486).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Transitòria Cinquena de la Llei modificada : *aprovada per 67 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions* (p. 1486).

Votació del paràgraf primer de l'article 1 : *aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 1486).

Article 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1486).

Exposició de Motius i títol

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 71 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1486).

Explicació de vot : *I. Sr. Curto (P)* (p. 1486), *H. Sr. Hortalà (ERC)* (p. 1488), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1486), *H. Sr. Armet (S)* (p. 1490) i *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 1491).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Normativa Legal Vigent en les Corporacions Locals de Catalunya (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 1492).

Posició dels grups : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 1493), *I. Sr. Sabanza (ERC)* (p. 1493), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 1494), *I. Sr. Fuentes (IC)* (p. 1494) i *I. Sr. Sesmió (CiU)* (p. 1495).

L'I. Sr. Fernández Díaz (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1496).

L'I. Sr. Fernández i Teixidó (M) i *I. Sr. Fuentes (IC)* intervenen per al·lusions (p. 1496).

Votació del punt 1 : *aprovat per unanimitat* (p. 1497).

Votació del punt 2 : *rebutjat per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1497).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Problemàtica del Sector de la Fruita Seca a Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 1497).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 1498).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició, 3, de modificació, i 4, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1499).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, 2 i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1500).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 1501).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Ayguadé (M)* (p. 1502).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 1503).

Votació del punt 3 : *aprovat per unanimitat* (p. 1504).

Votació dels punts 1, 2, 4 i 5 : *aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1504).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre els intents d'agressió a l'alcaldia del Papiol durant un Ple de l'Ajuntament

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 1505).

Pregunta al Consell Executiu sobre la Vall d'Hormoier, a la Garrotxa

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 1505).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1505).

Rèplica : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 1505).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1505).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística a RENFE, Iberia i Autopistes

Formulació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1506).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1506).

Rèplica : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1506).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1506).

Pregunta al Consell Executiu sobre el campanar de l'església de Sant Jaume de Frontanyà

Formulació : *I. Sr. Roma (S)* (p. 1506).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1507).

Rèplica : *I. Sr. Roma (S)* (p. 1507).

Pregunta al Consell Executiu sobre el programa d'actuació d'inversions i de finançament d'ADIGSA

Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 1507).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 1507).

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 1507).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 1508).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de l'acord de col·laboració del Departament de Justícia amb l'Audiència Territorial de

Barcelona, sobre normalització lingüística

Formulació : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1508).

Resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1508).

Rèplica : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1508).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'augment dels bitllets dels Ferrocarrils de la Generalitat

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1509).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les dones que treballen en règims d'economia submergida

Formulació : I. Sra. Fabián (IC) (p. 1509).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 1509).

Rèplica : I. Sra. Fabián (IC) (p. 1509).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Treball (p. 1509).

Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre l'adaptació dels estatuts d'ADIGSA, sobre la data de registre dels estatuts d'ADIGSA i sobre la resposta donada al Diputat I. Sr. Joan Oliart

Formulació : I. Sr. Oliart (S) (p. 1510).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1510).

Rèplica : I. Sr. Oliart (S) (p. 1510).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1511).

Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre els tècnics d'ADIGSA responsables d'obres i projectes, sobre les obligacions d'ADIGSA relatives a permisos d'obres i sobre l'accés a la documentació d'ADIGSA

Formulació : I. Sr. Clofent (S) (p. 1511).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1512).

Rèplica : I. Sr. Clofent (S) (p. 1512).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1513).

Els Diputats I. Srs. Camps i Rovira (CiU) i Clotas (S) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 1513).

Pregunta al Consell Executiu sobre el càrrec de representant comercial oficial de la Generalitat

Formulació : I. Sr. Sala (S) (p. 1513).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1514).

Rèplica : I. Sr. Sala (S) (p. 1514).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1514).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1516).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1517).

Esmenes del G. Socialista (núms. 4, de supressió, i 5 i 6, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Madueño (S) (p. 1517).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1518) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 1520).

L'I. Sr. Masó (CiU) presenta un conjunt d'esmenes in voce als punts 1, 2, 5 i 6 de la Moció (p. 1520).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1521).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al punt primer de la Moció amb la incorporació d'una esmena in voce del G. p. de Convergència i Unió (p. 1523).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 1523), l'I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1523) i l'I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1523).

Votació del punt primer : rebutjat per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1523).

Votació del punt segon (amb l'esmena núm. 3 incorporada) : aprovat per unanimitat (p. 1524).

Votació del punt tercer : rebutjat per 33 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 1524).

Votació dels punts quart i cinquè (amb les esmenes núms. 5 i 6 incorporades) i dels punts sisè i setè : rebutjats per 33 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 1524).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Llars d'Infants i Parvularis (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sra. Torrent (S) (p. 1524).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1525).

Posició dels grups no esmenants : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1526), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1526) i I. Sra. Sanabra (CiU) (p. 1526).

Posició del Grup presentant : I. Sra. Torrent (S) (p. 1528).

Votació del text amb la incorporació de l'esmena núm. 1 i l'adopció d'una esmena transaccional : rebutjat per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1528).

Explicació de vot : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1528).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Problemàtica causada per la Sequera que afecta Catalunya (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 1529).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1531), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1531), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1531), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1532) i I. Sr. Guasch (CiU) (p. 1532).*

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció (p. 1533).*

L'I. Sr. Fernández i Teixidó (M) intervé per una qüestió tècnica (p. 1533).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Primària (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Utgés (S) (p. 1534).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 1535).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1535), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1535), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1536) i I. Sr. Padrós (CiU) (p. 1536).*

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Utgés (S) (p. 1538).*

Votació dels punts primer i tercer : *rebutjats per 25 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 1538).*

Votació del punt segon (amb l'esmena incorporada) : *rebutjat per 22 vots a favor, 53 en contra i 2 abstencions (p. 1538).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Formació Professional i Ocupacional de la Dona Treballadora (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1538).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Fabián (IC) (p. 1539).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per al·lusions (p. 1540).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1540), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1540), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1540) i I. Sra. Bruguera (CiU) (p. 1540).*

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1542).*

La I. Sra. Torrent (S) presenta una esmena transaccional (p. 1542).

Votació del text (amb l'esmena transaccional incorporada) : *rebutjat per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 1542).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1542).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició; 2, d'addició i modificació, i 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Madueño (S) (p. 1543).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1544), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1544), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1545) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 1545).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 000).*

L'I. Sr. Gimeno (IC) presenta una esmena transaccional (p. 1545).

L'I. Sr. Fernández i Teixidó (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1546).

L'I. Sr. Madueño (S) intervé per una qüestió tècnica (p. 1546).

Votació del text (amb l'esmena transaccional incorporada) : *rebutjat per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 1546).*

La sessió s'aixeca a les deu de la nit i cinc minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí. Pre-sideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Continuant amb l'ordre del dia, passem al punt catorzè, que és interpe·llació al Consell Executiu sobre la sinistrabilitat laboral, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabián, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per deu minuts.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la sinistrabilitat laboral

La Sra. FABIÁN : Gràcies. Bon dia, senyor President, bon dia, senyories, senyor Conseller, bon dia. Els accidents laborals s'han incrementat a Catalunya. En números absoluts, accidents mortals el 1985, 101; el 1986, 143; el 1987, 170; el 1988, 210. Accidents greus el 1985, 1.628; el 86, 1.444; el 87, 1.709; el 88, 2.449. Lleus, el 85, 92.129; el 86, 99.592; el 87, 112.112; el 88, 131.894. Lleus sense baixa, el 85, 28.788; el 86, 30.800; el 87, 34.360; el 88, 112.734. Índex d'incidència, el 85, el 9,29%; el 86, el 9,59%; el 87, el 10,05%; el 88, el 14,26%.

Aquestes dades han estat tretes de la mateixa Generalitat. D'aquestes dades es desprèn l'increment sostingut dels accidents laborals i l'increment de l'índex d'incidència demostra que no val l'excusa que el Director General de Relacions Laborals feia davant la Comissió de Política Social en el sentit que hi havia més accidents laborals en tant que hi havia més persones treballant.

En números absoluts, les xifres parlen per elles mateixes. De 122.645 accidents el 1985 a 247.287 el 1988; el doble només en tres anys. Entre ells, 2.449 de greus i 210 de mortals.

Per sectors de producció, 161.840 accidents a la indústria —1.040 de greus, amb un increment del 45,86% sobre l'any anterior— i 63 de mortals amb un increment del 8,6% i un índex d'incidència de 3,59 punts.

La situació de la construcció es pot considerar dramàtica, senyor Conseller, ja que, amb una població assalariada sis vegades inferior a la indústria, té gairebé el mateix nombre d'accidents mortals, amb un increment del 60,61% sobre 1987. Els accidents greus s'han incrementat un 57,98% i el total d'accidents un 59,48%, amb un índex d'incidència de 16,21 punts.

El sector serveis també està afectat per aquesta espiral de sinistrabilitat laboral amb gairebé 54.000 accidents, dels quals 834 són greus i 80, mortals, amb percentatges d'increments del 38,36%, 39,23 i 31,15%, respectivament, sobre 1987.

Els estalvio l'anàlisi per activitats econòmiques, però sempre es produeixen increments, a excepció del sector d'assegurances. Causes d'aquests accidents? Miri, analitzant el llibre que ha publicat la Conselleria de Treball, la Direcció General de Relacions Laborals, *Accidentabilitat laboral a Catalunya, 1987* —per cert, una mica amb retard : som al 89—, ens donen moltes dades : ens diuen quants accidents, quina era la grandària de l'empresa, quina edat tenien els treballadors, quina

durada tenia el contracte de treball, on s'han fet mal els treballadors, però, des del nostre punt de vista, falten unes dades importants : quan s'han produït els accidents, es complien o no es complien les normes de seguretat? És a dir, senyor Conseller, quan vostè ens diu que han caigut tants treballadors d'una bastida, en quants llocs hi havia xarxa, quants treballadors portaven el cinturó? Aquestes dades, no li ha semblat, a la Generalitat, que eren prou importants per recollir-les. Per tant, hem de fer una valoració sobre unes dades que, des del nostre punt de vista, són purament estadístiques, però no valoratives de causes objectives.

Lògicament, aquestes causes estan tamisades per la nostra pròpia convicció dels fets. La corba de creixement de la sinistrabilitat comença els anys 83-84; coincideix amb la publicació, amb la reforma de l'Estatut dels Treballadors i les seves conseqüències de precarització del mercat de treball. Em dirà, el senyor Conseller, que en aquest llibre això no es pot demostrar, i no es demostra en la indústria, però sí en la construcció. A l'estudi dels accidents de la construcció es diu que l'anàlisi de la variable de l'antiguitat en l'empresa, diu, textualment —això ho diu vostè, ho diu la seva Direcció General— : «Són els treballadors que tenen una antiguitat entre tres dies i sis mesos els qui més s'accidenten, amb notable diferència respecte a la resta». Això, ho diu aquí. És ben cert que en el sector metallúrgic, també estudiat, no es dona aquesta dada, ja que són els treballadors amb més de tres anys d'experiència en el treball els que més s'accidenten. Però hem de tenir en compte que l'extensió de la forma de contractació eventual a la construcció és infinitament més estesa que en el metall. Vostès també tenen la prova en la necessitat del laude que van haver d'emetre.

Una altra raó important, des del nostre punt de vista : la manca generalitzada a les empreses de plans de seguretat i prevenció. No hi ha pràctiques habituals d'invertir en la prevenció dels riscos laborals. No hi ha tampoc, per part dels poders públics, una tasca generalitzada d'acció inspectora i coactiva per obligar a complir la normativa en matèria de seguretat laboral. No hi ha coordinació entre els departaments. I aquí vull dir-li, vull explicar-li una cosa, una dada recent : el dia 24 d'abril, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, es publica l'Ordre que desenvolupa el Decret 391/88, que a la vegada neix del Reial Decret 886/1988, de 15 de juliol, que a la vegada és l'aplicació directa de la directiva de la Comunitat Econòmica Europea 82/501, també dita directiva de Seveso. Doncs, bé, en aquesta Ordre i en aquest Decret que desenvolupen el control dels accidents majors, només tenen competència Governació i Indústria; Treball, no, senyor Conseller, quan, en canvi, l'aplicació d'aquesta normativa té una incidència directa en la salut dels treballadors, perquè també parla de les condicions laborals dintre de les empreses. Estem d'acord que hi hagi plans de prevenció per a la resta de la població, però no s'oblidi que la causa d'un accident major pot ser sempre la mateixa. En uns casos pot ser simplement una intoxicació a una sola persona; en altres casos, pot ser una catàstrofe global. Doncs, bé, Treball, aquí, no té competències. No se sap per què, però no té competències. Només Governació i Indústria.

Parlàvem que no hi ha una resolució dels poders públics per a una acció inspectora i coactiva per complir la normativa de seguretat laboral, legislació que entenem, des del nostre punt de

vista, que està desfasada, que és una legislació que ve ja de l'època de la dictadura, i que hi ha un incompliment generalitzat de la normativa de la Comunitat Econòmica Europea. Senyor Conseller, seria una bona raó aplicar directament els convenis de l'OIT i la directiva-marc de la Comunitat Econòmica Europea, integrades ja en el nostre ordenament jurídic, perquè han estat publicades en el *Boletín Oficial del Estado*; seria una actitud progressista del Consell Executiu de la Generalitat, i una defensa clara de l'autonomia de Catalunya, perquè té la competència i la possibilitat d'aplicar aquesta normativa, que està ja introduïda en l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol.

Entenem també que l'article 348 bis a) del Codi Penal, podria tenir, l'aplicació d'aquest article, podria tenir uns efectes preventius en salut laboral, si hi hagués, realment, en sinistralitat laboral, si realment hi hagués una intenció real de la Generalitat d'aplicar la normativa en vigor. Des de la Generalitat es pot qualificar de ridícula la dedicació de recursos públics al tema de salut i seguretat laboral : 86,50 pessetes per treballador. Des d'aquesta tribuna, el nostre Grup ha criticat sempre els minsos pressupostos de la Generalitat en la Conselleria de Treball, pràcticament residuals de la política pressupostària. Tinc l'avantatge, senyor Conseller, que vaig anar a la inauguració del Centre de Salut Laboral i vaig sentir la seva explicació a la inauguració del Centre, que ens va explicar, a tots els assistents, quina era la política de seguretat i higiene en el treball feta per la Conselleria. Vaig apuntar el seu discurs, vaig apuntar les seves mesures, i, d'una manera —per qüestió de temps— molt breu, voldria una mica passar per totes les dades que vostè va donar en aquell acte.

Va assenyalar que la importància de la seguretat i la higiene en el Departament de Treball era tal que s'havien incrementat els pressupostos en el tema de salut laboral. És cert : 156 milions en el capítol VI, dels quals s'han comprat elements tècnics —jo, estimat des de fora, segurament se'n deuen haver gastat fins ara la meitat—, però no hi ha un pressupost per programes per saber com està planificada la despesa de 150 milions de pessetes.

Un altre tema : inauguració del centre. Estem contents, d'aquesta inauguració, senyor Conseller; pensem que hi falten mitjans humans i tècnics, però estem contents que els treballadors del Centre treballin en millors condicions. Ens va dir que estaven a punt d'endegar una campanya publicitària, als mitjans de comunicació, d'autoprotecció del treballador i la seva família, i ens va dir, concretament, que l'eslògan d'aquesta campanya seria : «Fes-ho per a ells, a més de per a tu». Estem d'acord amb les campanyes publicitàries, però no estem d'acord amb les campanyes ideològiques, i això, senyor Conseller, és més una campanya d'ideologia a favor de la família que una campanya de protecció en el treball, perquè, jo li pregunto : és que els senyors solters o les senyores solteres tenen menys importància i estan menys a prop de fer-se mal? Per què s'han de fer per al fill i no per al treballador, les mesures de seguretat? De veritat que amb una campanya com si la Conselleria de Treball fos la Mare Teresa de Calcuta, des del nostre punt de vista, no estem d'acord.

Generar publicacions. Molt bé, senyor Conseller : gastí el mínim possible en paper *couché*, i accions directes a les empreses, que el tema és molt greu.

Programació de visites als centres de treball. I ens deien :

«Estan previstes 10.600 visites». Senyor Conseller, amb aquestes visites està comptant vostè aquelles que es fan amb requeriment, i això és una trampa, perquè l'Administració té obligació d'intervenir quan hi ha requeriments de ciutadans; l'important són les visites d'ofici, aquelles que les empreses no esperen, i vostè no ens diu, d'aquestes, quines són d'ofici, quin nombre de visites té previst fer d'ofici la Inspecció de Treball.

20.000 reconeixements mèdics. L'any passat —jo no tinc dades de tot Catalunya—, de 10.000 visites, de 10.000 reconeixements mèdics fets a Barcelona, 7.700 es van fer a treballadors sense risc, i 2.473, a treballadors amb risc. Aquest any deia vostè que especialment es farien a treballadors amb risc. Esperem que no se segueixen els criteris de l'any passat.

Ens parlava també de programes de formació, i ens deia que rebran formació en temes de seguretat i higiene en el treball 5.800 alumnes, amb 250 cursos. La major part, senyor Conseller, són classes que es donen a la FP, i es converteix, això, en una «maria» per a uns estudiants que no hi posen, que no és, en aquells moments, una matèria d'interès. Pensem que estaria molt bé que aquests diners es gastessin fent tasca de formació en comitès de seguretat i higiene, en comitès d'empresa; en persones que estan realment implicades en el món laboral i en la tasca de prevenció.

Ens parlaven, en la construcció, campanyes específiques : aplicació del Decret 555/86, en empreses de més de 50 treballadors, estudis de seguretat. Hi estem d'acord, senyor Conseller, ens semblen bones mesures.

Seguiment a la Vila Olímpica i a l'Anella Olímpica; ens parlava de l'aplicació d'instruccions comunitàries : ens agradaria sentir des d'aquesta tribuna que la Generalitat vol i aplicarà els convenis 155 i 167 de l'OIT i la directiva-marc de la Comunitat Econòmica Europea.

Ens parlaven d'una campanya d'activació de formació de comitès de seguretat i higiene. En aquests moments hi ha 1.432 empreses obligades i només en 845 hi ha comitès de seguretat i higiene. Estem d'acord, senyor Conseller, que la Inspecció de Treball, d'ofici —d'ofici— actuï i aconsegueixi que la normativa es compleixi.

Ens parlava de la taula de diàleg social. Saludem, saludem el pre-acord a què han arribat ambdues parts, i esperem que el Consell Executiu estudiï aquests pre-acords i els firmi.

Ens parlaven de la lluita contra la sinistralitat laboral. Senyor Conseller, el nostre Grup donarà suport sempre a aquesta lluita, per part de la Conselleria, i des d'aquesta tribuna procurarem incitar-li que la seva tasca sigui cada vegada més i més eficient. Però no ens hem d'oblidar, i no vull oblidar encara, que —i demano disculpes pel temps—, realment...

El Sr. PRESIDENT : Sí, però no solament disculpes, eh?, procuri esmenar-se; és que ja ha esmerçat més d'un 50% del temps concedit...

La Sra. FABIÁN : Ara mateix acabo. Senyor Conseller, són els empresaris els que han d'invertir en mitjans de seguretat, són ells; són ells els que han de fer prevenció laboral. I, en aquests moments, entenem que no s'està perseguint els empresaris perquè, realment, compleixin la normativa vigent. Com a anècdota li vull dir que el senyor Uriach, que és el President d'Urquima, té la Creu de Sant Jordi. Sense paraules, no li haig de dir res més. Apliquin, senyor Conseller, facin aplicar la

Llei 8/88, de 7 d'abril, sobre infraccions i sancions d'ordre social, que el capítol II, secció segona, està dedicat, especialment, a les infraccions laborals; apliquin el 348 bis a), és a dir, passin d'ofici els temes sobre tots els accidents mortals a la fiscalia; en molts casos hi pot haver imprudència temerària, seria bo que es fes una tasca en aquest sentit. Obliguin, senyor Conseller, que es compleixi la llei. Obliguin, senyor Conseller, que les mesures de seguretat entrin a les empreses i que la vida dels treballadors i la salut dels treballadors sigui segura i no estiguin tan exposats a les dades que, al principi de la meua intervenció, assenyalava.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, abans, com a inici de la meua intervenció, faig una afirmació rotunda, que és que la sinistralitat, entesa com a xifra absoluta d'accidents, és una magnitud que va directament proporcional lligada, diria proporcionalment, al nivell d'activitat econòmica. Perquè vostè ha dit, al començament de la seva intervenció, que a partir de l'any 83, 84, les xifres d'accidents a Catalunya creixen, i és veritat —parlo en xifres absolutes. Però vostè només ha dit una part de la veritat. Jo crec que per asseverar el que li estic dient jo cal dir la veritat en la seva totalitat. Aquí hi ha un gràfic que, com que no serà vist per aquesta Cambra, jo la donaré en nombres, i que diu el següent : «Les xifres absolutes d'accidents a Catalunya amb baixa» —baixa és un element determinant; la baixa, perquè és un element d'homogeneïtat—, «evoluciona de l'any 76 ençà en els següents termes : l'any 76, 193.000; l'any 77, 180.000.» O sigui, van baixant, i li dic ja anunciant-ho : de l'any 76 fins a l'any 84, que coincideixen amb la crisi econòmica, va baixant successivament, progressivament el nombre d'accidents : 1976, 193.000; 1977, 180.000; 1978, 165.000; 1979, 152.000; 80, 128.000; 81, 112.000; 82, 105.000; 83, 99.000; 84, 92.000... Aquest any fa un mínim, aquesta xifra, i, a partir de l'any 84, es reprèn el nombre d'accidents. El 85 és 93.000, quasi igual als 92-93 d'aquest any; 86, 101.000; 87, 113.000, i el 88, 134.000.

O sigui que els anys de la crisi econòmica, del 76 al 84 —tinc les dades aquestes— tot i remuntar la crisi econòmica el 74, etcètera..., no varia, perquè l'aspecte és més que suficient, hi ha una baixada successiva claríssima del nombre d'accidents. I això coincideix amb la crisi econòmica, amb la baixa del nivell de l'activitat econòmica. Del 85 ençà, és reprèn. Per a mi aquesta és una demostració palpable que l'accidentabilitat va lligada al nivell d'activitat econòmica, cosa que crec que s'ha de dir perquè, realment, és així; agradi o no agradi, diguem-ne. Però és evident que si a la construcció hi ha un índex de sinistralitat ics, si es fa una casa, hi ha un índex, hi ha aquest índex, la probabilitat és que hi hagi un accident cada ics, i si es fan deu cases, la probabilitat és que es facin deu vegades accidents, multiplicant amb la mateixa proporció.

També vull dir-li que els accidents registrats amb baixa, a l'any 88 —134.000—, són inferiors als dels anys 76, 77, 78 i 79. I jo li he de dir que d'accidents —tot accident és obrer— no n'hauria d'haver cap, però no s'ha de ser ni fatalista ni catastrofista en aquest aspecte, en el sentit que aquest lligam di-

rectíssim que hi ha de la remuntada de l'activitat econòmica d'aquests darrers anys va lligat, inexorablement o, almenys, lamentablement —perquè és una llei econòmica—, amb el nivell d'accidents. Però vostè, per tant, s'ha descuidat de dir tots els anys en què no hi havia aquesta..., en què hi ha hagut aquesta davallada d'accidents, que són els anys de la crisi econòmica.

Continuo. Segons les xifres del 88, Catalunya, per tant, és la comunitat autònoma que té, en valors absoluts, el major nombre d'accidents respecte a tot Espanya, atès també que, en valors absoluts, és la comunitat que té més població assalariada —el 16,75% de l'ocupada. No obstant això, l'increment experimentat de l'accidentabilitat no afecta tots els sectors, ja que a Catalunya l'agricultura ha tingut una disminució del 12,3%, respecte a l'any 87. I, en això, hi poden haver jugat les campanyes que hem fet específicament respecte a l'agricultura. No ho puc dir com a causa-efecte amb seguretat, però hi ha hagut unes accions importants de prevenció a l'agricultura.

L'increment experimentat, en nombre absolut, d'accidents amb baixa i sense baixa, l'any 88 sobre el 87 —que vostè ha assenyalat—, es dona arran d'un fet que vostè hauria d'haver assenyalat, en tot cas, que els accidents soferts en el centre de treball i que no produïen baixa no eren comunicats per les empreses, per part de l'empresa, a l'autoritat laboral, mentre que l'any 88, atesa l'Ordre de 16 de desembre del 87, totes les empreses són obligades a comunicar també els dits accidents que no causen baixa. I vostè ha esmentat els accidents de l'any 87 i de l'any 88, però vostè, aquí, ha afegit, o sigui ha comparat xifres no homogènies, perquè ha dit les xifres d'accidents amb baixa o sense baixa de l'any 87 i l'any 88 i el 87 i anteriors, i el 87 la majoria dels accidents sense baixa no eren comunicats. Per això ens trobem la seqüència que els accidents totals sense baixa de l'any 85 eren 28.000, l'any 86 eren 30.000, l'any 87 eren 34.000 i —fixi-s'hi— l'any 88 salta de 34.000 a 112.000. És, senzillament, un canvi de metodologia. Les empreses, a partir d'aquest moment, en funció d'una normativa comuniquen ja els accidents sense baixa, perquè, anteriorment, com que sense baixa no tenien transcendència econòmica, de fet, no es comunicaven. I llavors, no és just treure conseqüències d'increments importants de sinistralitat sobre la base de dades no homogènies, i, per això, un informe publicat en un diari, sobre la base de dades facilitades per nosaltres, però treballades per vostès, introdueix aquestes comparacions —en un diari, el dia 3 d'abril del 89—, comparant la seqüència, dient : «Hi ha hagut un enorme increment». El que no es diu és que aquest enorme increment és, senzillament, un canvi de metodologia estadística. Aquesta excepció sí que la va fer el senyor Valdivieso, quan ho va comentar a aquest diari, el Secretari d'Acció Sindical de Comissions Obreres, però vostè no l'ha fet, aquesta esmena, aquesta excepció, en el moment de la seva intervenció.

Del total d'accidents laborals amb baixa a tot Espanya, 583.000, a Catalunya en corresponen —parlo de l'any 88— un 23%, equivalent als 134.000 accidents registrats que van ser esmentats. Observem, però —i són dades, en aquest aspecte, positives— que els accidents no tots tenen, diguem-ne, la mateixa entitat : hi ha els accidents lleus, els greus i els mortals. I es reparteixen d'aquesta manera : els lleus, o sigui la mitjana d'accidents l'any 88, amb baixa, eren 23,1; doncs d'aquests,

23,2 corresponen a lleus, que són 131.894. Els greus, un 17,9%, que són 2.450, i els mortals sols tenim —sols tenim, ho dic així—, respecte a la mitjana, un 15,9%. Si agafem referents, podem agafar dos referents d'activitat econòmica : un pot ser el PIB estimat, l'últim que tinc a l'abast és de l'any 87 a Catalunya, és el 19,52%, tant en accidents greus com accidents mortals estem per sota del PIB estimat. I, per altra banda, també estem per sota en els mortals, respecte al tant per cent de la població activa, que era el 16,58%.

Anant a índex, anant a índex... Pel que fa al sector de la indústria, a nivell de comunitats autònomes, som la cinquena comunitat autònoma en nombre d'accidents per cada cent treballadors. Concretament, Catalunya té un 11,9% i les altres comunitats autònomes que superen aquest índex són, concretament : Astúries, amb el 16,11% —són dades totes de l'any 88—, Andalusia, amb el 12,96, Canàries, el 12,66, i Castella-Lleó, amb el 12,10%.

L'altre sector, diguem-ne, d'alta conflictivitat o sinistrabilitat, és la construcció, la indústria de la construcció, com a dos grans sectors. És la tercera activitat econòmica, quant al nombre d'accidents absoluts, però és la que té l'índex de gravetat més alt global, a nivell de tot Espanya i arreu. En aquest sector, Catalunya és també la cinquena comunitat autònoma, quant a accidents per cada cent treballadors. Estem en un índex de 15,9%, darrere de Navarra, amb un 20-26%, Balears, amb un 19,81%, la Rioja, amb 18,05, i Canàries, amb un 16,07%.

Feta aquesta exposició, que és per puntualitzar les dades i que ens demostren que va lligat, que a Catalunya no estem, ni molt menys, en les pitjors condicions, ans al contrari, i que estem per sota de les condicions mitjanes tant quant a PIB, com a població activa, com en comunitats autònomes, en cinquè lloc en els dos sectors més conflictius, permeti que li respongui algun punt de les coses que m'ha dit abans.

Escolti, jo, primer, quan vaig parlar de la campanya publicitària vaig dir que aquesta campanya publicitària seria exposada —aquest era, en principi, el motiu, l'eslògan que els publicitaris, en principi, havien enfocat—, que seria exposada al Consell de Treball, als empresaris i als treballadors, perquè ells diguessin la seva..., cosa que ja es va fer en una recent permanent del Consell de Treball, i ells van fer-hi les observacions i, en tot cas, s'hi continuarà treballant. O sigui, això era un pur element de treball. Però jo en cap moment he dit, senyora Diputada, que la campanya estava basada en els homes o les dones casades, perquè en cap moment em suposarà tan neci com per suposar que els solters o els vidus o els separats no tenen família. Si dic de fer-ho per a la família..., o és que els solters o els vidus no tenen família, no tenen fills, no tenen pares, no tenen companya, em sembla absurd que faci fatalisme familiar sobre aquesta qüestió. (*Remor de veus.*) I, escolti, jo li vaig dir que l'eslògan que ens proposaven era aquest.

Les 20.000 visites a treballadors amb risc. Són treballadors amb risc, precisament. O sigui, concretament afectats, molt específicament, per riscos de treball. Quan diu que no es fa..., no hi ha actuació sistemàtica de la Inspecció —i aquí també voldria aixecar una bandera respecte a les obres de la construcció—, jo li he de dir que això no és cert, que això no és cert i que, precisament, en la construcció, atesa la seva alta incidència en la sinistrabilitat —és això per la naturalesa del

sector—, en aquest sector es manté una campanya permanent d'actuació conjunta amb la Inspecció del Treball, que comprèn, precisament, el seguiment de l'aplicació del Reial Decret 555/86, sobre Plans i Estudis de Seguretat en Obres Grans, que són aquelles que tenen un pressupost de més de 100 milions de pessetes o amb més de cinquanta treballadors empleats. I, en això, hi ha un seguiment de tipus sistemàtic. Es preveu fer un increment de visites del 21% i, a part d'això, a les obres olímpiques, concretament, hi ha desplaçats, permanentment, tant a l'Anella com a la Vila Olímpica, un equip doble d'un inspector de treball i un tècnic del Centre de Seguretat i Higiene per seguir, les vint-i-quatre hores del dia, de prop el seguiment de les obres.

De moment, senyor President, res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Fabián disposa de cinc minuts per fer una rèplica.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, jo no vull fer, des d'aquesta tribuna, perquè no tinc temps, una, una..., barallar-me amb vostè en les xifres, perquè estem parlant de política. (*Remor de veus.*) Però, de tota manera, li vull dir, li vull dir —un moment— : estic d'acord que no podem, en sinistrabilitat laboral, és difícil parlar de quantitats homogènies, entre altres coses perquè no està ben definit què és un accident —només els mortals són objectius, perquè hi ha una persona morta—, no se sap quan un accident és greu, perquè alguns metges apliquen el criteri, més general, de quinze dies de baixa, i altres, segons estiguin més a prop o més lluny de la possibilitat de la mort, per les lesions que s'han sofert. Per tant, no tots els accidents greus són greus, i no tots els accidents lleus són lleus, d'acord. Jo li parlava d'índex d'incidència, i li parlava d'índex d'incidència només els anys 85, 87 i 88, perquè no m'he posat a treballar les xifres del 70 —si ho vol, podem anar al Pla Marshall, i començar amb l'any 60, que va haver-hi una explosió de feina, i comencem aquí, però llavors el senyor President m'haurà de donar tres vegades més de temps—; li estic parlant dels anys 85, 86, 87 i 88, índex d'incidència, que no té res a veure amb l'activitat econòmica, perquè l'índex d'incidència és —i vostè ho sap molt bé— el nombre d'accidents partit per la població assalariada i multiplicat per cent : a Catalunya, mortals, que són els únics objectius, el 41,58, el 86; el 18,88, el 87, i el 23,53, el 88 —índex d'incidència, senyor Conseller.

Em diu que en l'agricultura han decremuntat els accidents; és veritat : l'índex d'incidència en el sector de l'agricultura el 88 és més baix respecte al 87. Vostè diu que deuen ser les campanyes que vostès fan; potser sí, però també part de l'activitat s'ha submergit, i la porten treballadors de color que no tenen el més mínim contracte laboral —i, és clar, aquests no es comptabilitzen, quan es fan mal : com que no estan legalitzats, no existeixen i no es comptabilitzen.

D'acord, d'acord, senyor Conseller. Jo no he dit, en absolut, que a Catalunya hi hagi la situació més catastròfica —no ho he dit en cap moment. Simplement, em sembla suficientment greu com per poder exigir al Consell Executiu que actuï i que actuï millor, perquè mentre hi hagi una sola persona, una sola persona que la seva salut i la seva integritat estiguin en perill, jo crec que aquesta Diputada estarà en condicions i serà absolutament lícit que l'estigui interpellant des d'aquesta tribuna, perquè la seva tasca sigui acurada i l'eviti.

Senyor Conseller, si estem d'acord que és difícil que les xifres siguin homogènies, estaria molt bé definir, definir i fer un pla de treball tècnic, realment, perquè després no ens baralléssim vostè i jo parlant del nombre de..., d'una cosa tan tècnica com quants morts i..., eh? Per què no es defineix, tècnicament, què són els accidents, i a partir d'ara començarem a parlar amb xifres homogènies? Jo li asseguro que per a la prevenció d'accidents laborals segurament seria molt millor fer aquest pla tècnic de treball que fer campanyes per als casats, solters i vidus, que no necessàriament ningú té per què tenir fills i tenir una família. Des del nostre punt de vista, la importància està en la persona, no solament en les seves circumstàncies.

Senyor Conseller, jo no li he dit que no actués la Inspecció de Treball a la construcció; jo el que li dic és que no hi ha una acció coordinada de la Inspecció amb tots els rams de la producció: no hi ha visites d'ofici, no hi ha una aplicació clara i contundent del Reglament de Sancions, s'apliquen sempre les sancions més baixes, no es persegueix de manera clara i contundent qui ha d'evitar els accidents a les empreses, i, després d'un espectacle tan lamentable com el judici d'Urquima, aquest senyor, el president d'aquesta empresa, té la Creu de Sant Jordi, és a dir la Generalitat no solament no l'obliga a complir la llei, sinó que li dona medalles. Senyor Conseller, això és lamentable; això és lamentable.

Nosaltres considerem que l'única institució que tindria dret a assenyalar que quan hi ha un accident mortal no hi ha hagut incompliment de l'article 348 bis a) del Codi Penal hauria de ser la Fiscalia. Li recordo que aquest article diu: «Los que estando legalmente obligados no exijan o faciliten los medios o procuren las condiciones para que los trabajadores desempeñen una actividad con las medidas de seguridad e higiene exigibles, con infracción grave de las normas reglamentarias y poniendo en peligro su vida e integridad física, serán condenados con arresto mayor.» Quan hi ha hagut un accident mortal, no és cap barbaritat, senyor Conseller, presumir que s'ha incomplert l'article 348 bis a) del Codi Penal, i, des del nostre punt de vista, només la Fiscalia podria determinar si hi ha hagut o no imprudència temerària en aquests fets, i entenem que seria bo que la Inspecció passés tots els accidents mortals a la Fiscalia i fos la Fiscalia que decidís si hi havia o no culpabilitat de l'empresari.

Senyor Conseller, el nivell d'inversió en mesures de seguretat en aquest país —no solament a Catalunya, en tot l'Estat— és molt, molt inferior als índexs dels països de la Comunitat Econòmica Europea. Jo sé que l'Administració té unes obligacions, i des d'aquesta tribuna intento exigir-les, però sé que hi ha un tercer que no és aquí —que són els empresaris—, que són els que realment tenen la capacitat i tenen l'obligació d'invertir en mesures de seguretat, i l'Administració està en l'obligació d'exigir aquestes mesures, senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabián. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt Honorable senyor President... Una puntualització, senyora Diputada: ni amb els accidents mortals hi ha homogeneïtzació a Europa. Ahir a la tarda encara estava llegint unes publicacions, i, per exemple, a Anglaterra, els accidents mortals amb avió, en aviació

—es refereix als treballadors— no estan computats com a accidents laborals, per dir-ho així; o sigui, en d'altres es considera que l'accident mortal és accident laboral quan succeeix immediatament que hi hagi el traumatisme, per entendre'ns, l'accident pròpiament físic; d'altres són dins del mes següent, i d'altres computen les morts produïdes durant els tres-cents seixanta-cinc dies següents que hi ha hagut l'accident. Ni en aquest aspecte, que sembla que seria clar, tampoc no hi ha homogeneïtat. Només com a puntualització.

No li voldria discutir, en absolut —i, del meu to, no voldria que se'n despregués—, el dret de vostè que, mentre hi hagi una persona morta, una persona accidentada, vostè compleixi amb el seu deure de diputada; potser el meu temperament o tarannà pugui semblar que..., senzillament, jo replico, però vostè fa el seu paper degudament i, per tant, mai passarà per mi l'ànim de discutir-li el dret d'actuar sobre això.

Sobre la qüestió dels accidents, vostè ha fet referència a la sinistralitat; potser jo agafo, de vostè, les seves paraules de desig que es resolgui això. Vostè sap perfectament que hem ofert —va ser també una proposta o un suggeriment que s'havia fet, al seu moment, per part de les organitzacions sindicals, i el nostre President havia manifestat la seva preocupació sobre aquest tema, abans que qui els parla fos Conseller—, s'ha ofert a sindicals i a patronats pactar la política en matèria de seguretat i higiene i salut laboral per als propers anys; fóra bo poder-ho fer consensuadament el consens no és una condició *sine qua non*, però, en certs aspectes, si es tira endavant, si es pot tirar endavant, el país crec que en sortirà millorat i en sortiran, per tant, millorats aquells beneficiaris, que són els ciutadans i els treballadors.

S'està negociant intensament, s'ha arribat a punts de pre-acord, s'estan discutint alguns elements que van ser introduïts a darrera hora pels negociadors sindicals..., ho haurem de posar després a la taula, també, amb els empresaris, perquè la petició, que consti, va ser inicialment dels sindicats, perquè ho discutíssim únicament amb ells, inicialment; jo vaig oferir paral·lelament discutir també la temàtica amb els empresaris, però, d'una manera o altra, els acords que hagin d'obligar uns o altres, o que sigui desitjable que uns i altres s'hi sentin involucrats, hauran de posar-se en una taula comuna, perquè la lluita contra la sinistralitat adquirirà el seu màxim d'efectivitat si, en ella, s'hi sumen les patronals, els sindicats i l'Administració. Dins d'aquest esperit de voluntat de consens, acabo les meves paraules, senyora Diputada.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al quinze punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

**Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances
i Pressupost sobre el Projecte de Llei de
Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol,
de Caixes d'Estalvis de Catalunya
esmenes reservades per a defensar en el Ple**

Com saben ses senyories, van demanar alguns grups parla-

mentaris dictamen del Consell Consultiu, el qual ha emès dictamen, i fa determinades observacions a un article. La Mesa va acordar obrir període d'esmenes i va incloure el Projecte a l'ordre del dia del Ple en previsió que la Junta de Portaveus, com així ha succeït aquest matí, acordés, segons l'article 99.3 del Reglament, que es tramités en el Ple. Així es fa. Un membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa del Projecte de Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Ramon Trias i Fargas) : Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria recordar molt breument les característiques generals del text legal que sotmetem a la consideració del Ple. Ha de quedar molt clar que es tracta, bàsicament, d'un projecte que pretén posar el text de la Llei 15 de l'any 85, sobre Caixes, a to amb les sentències 48 i 49 del Tribunal Constitucional. Per tant, hem hagut de modificar els articles 5, 14, 16, 17, 19, 20, 28, 38, 56, 57 i 58, i les Disposicions Transitòries Primera, Segona i Cinquena, tots referits, naturalment, a la Llei 15/85, de primer de juliol, sobre Caixes d'Estalvi catalanes. Naturalment, aquestes modificacions tenen més o menys importància, i potser no cal que, aquí, ens hi referim massa : van des de temes tan senzills com la llibertat que nosaltres, en la Llei original, volíem donar a les dotacions inicials d'una caixa que es fundés, i que el Tribunal Constitucional considera que, per ser la base econòmica de la posada en marxa d'una caixa, ha de ser uniforme arreu del país, i que, per tant, és un article bàsic, i en aquest sentit, doncs, hem hagut d'acceptar-ho. També es pot dir, i hem de parlar, doncs, de l'article 14 —del qual suprimim la lletra d)—, que situava el director general entre els òrgans de govern, i el Constitucional estima que el director és un càrrec tècnic, que no té necessitat de la representativitat que han de tenir els òrgans de govern, i per tant, doncs, l'hem suprimit d'aquest article 14, però això ha portat com a conseqüència que hem hagut de modificar l'article 57, perquè l'article 57, que parlava de sancions, resulta que parlava de les sancions als òrgans de govern; en haver hagut de treure el director dels òrgans de govern, per mandat del Tribunal, resulta, aleshores, que quedaria sense sancions el director, cosa que és bastant absurda. I així aniríem parlant d'una sèrie de temes que, com es veu, tenen la seva importància, però que ens deixen molt poc marge de maniobra, perquè vénen molt condicionats pel Tribunal Constitucional. Com que després hi haurà debat sobre les esmenes puntuals a cada article, em penso que no cal que jo faci aquí una explicació que sigui, doncs, més fatigosa del necessari.

Una cosa sí que crec que s'ha de dir —i que jo voldria insistir-hi—, que és l'article 17. L'article 17 expressa una política, una manera de veure les coses, del Govern de la Generalitat, que no és, precisament, la traducció del Tribunal Constitucional. No calia, d'acord amb la sentència del Tribunal Constitucional, no calia haver entrat en la modificació d'aquests articles. Per tant, doncs, em fa l'efecte que sí que val la pena que jo els digui alguna cosa referent a aquest.

En primer lloc, els voldria dir que a la Sentència 49/88, per la qual es resolva el nostre recurs sobre la LORCA —o sigui, la que podríem dir «lleí espanyola», per entendre'ns—, hi ha un principi que a mi em sembla que és important que el tinguem present. Diu el que segueix : «La ley tiene como finalidad ga-

rantizar la independencia de las cajas, evitando posibles conflictos de intereses y eventuales concentraciones excesivas de poder en determinadas corporaciones locales.» És a dir, aquest és un problema que el Tribunal Constitucional ja havia previst, i que veia, doncs, com un perill que calia evitar. I és precisament en aquesta línia que se situa l'actitud política del Govern quan ha redactat aquest article.

A això s'hauria d'afegir, per abundar en la mateixa línia de pensament, que la LORCA donava directament el 51% dels consellers als fundadors, havien de ser el 51%, d'una manera directa i sense paliatius. I, això, el Tribunal Constitucional també ho ha declarat inconstitucional, per la mateixa línia d'un excés de poder concentrat en una sola mà. Nosaltres, què proposem? Bé, nosaltres..., ja recordaran també, possiblement, les senyores i els senyors diputats, que nosaltres en la llei catalana dèiem el següent, és a dir, a l'article 17 : «Les corporacions locals i territorials poden tenir entre el 15 i el 25% dels membres de l'assemblea», apartat a); i, a l'apartat b), dèiem : «Entre el 25 i el 35% seran elegits en representació de les entitats o persones fundadores», i, finalment, en un tercer o quart paràgraf, en un tercer paràgraf de l'apartat b), es deia que «excepcionalment, en les caixes de fundació pública, entre els que nomenessin les corporacions locals» —llegeixi's ajuntaments, bàsicament— «i els que nomenessin els fundadors» —segons el que ja havia dit abans, el que he acabat de llegir ara fa un moment— «havien de sumar el 51%». O sigui, que anàvem en la línia de la llei espanyola, però mitigada. La Llei espanyola deia «el 51% directament per als fundadors», i sense cap matís. I nosaltres diem : «No, per als fundadors, més les corporacions locals, el 51%», doncs, calculat d'acord amb el 15% mínim i màxim de 25, i mínim de 25 i màxim de 35, segons els diferents estaments.

Molt bé. Però, llavors, aquí què passa? Nosaltres podíem, amb el mateix esforç legislatiu amb què fem ara aquest matís, haver canviat aquest article, perquè, en definitiva, tenim poder legislatiu i podíem debatre-ho aquí, plantejar aquesta qüestió. No ho hem fet, ens estimem més deixar aquell apartat que diu que «necessàriament, en el cas de caixa de fundació pública, hi ha d'haver un 51% dels consellers nomenats pels ajuntaments, d'una banda, i pels fundadors, de l'altra». Però hi hem afegit aquest paràgraf que a mi em sembla que és el que provoca o provocarà el debat principal; diu : «Els acords del ple de les entitats fundadores de caràcter públic, designant els consellers generals que els corresponguin, s'hauran de prendre amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre de fet que, en cap cas, no podrà ser inferior a la majoria absoluta del nombre legal de membres de la Corporació». O sigui, mantenim que els fundadors puguin ser determinants, juntament amb les corporacions, en el nomenament del 51%, més ben dit, ho fem «mandatari», és a dir, és obligatori que sigui el 51%. Però, llavors, diem que l'elecció, la designació d'aquestes persones requerirà uns quòrums reforçats. I, això, per què es fa? En definitiva, el nomenament és directe; en tot cas, no hi ha cap autoritat per sobre, ni al darrere, que pugui modificar la decisió de l'organisme local; en definitiva, són els mateixos diputats provincials —en el cas que ens ocupa, sobretot, que és la Caixa de Catalunya—, són els mateixos senyors de la Diputació els qui faran la votació. Però, en comptes de fer-ho d'una manera decididament majoritària —si se'm permet

l'expressió—, en el sentit que la majoria imposa el 100% dels representants de la Corporació, aquí es diu que s'hauran de fer amb uns quòrums especials.

Avantatges de fer-ho amb un quòrum especial? No passa absolutament res, la majoria continuarà controlant la situació, i tindrà una majoria de representants a la Caixa, però les minories hi seran presents; i, això, a la meua manera de veure, crec que, home!, en primer lloc, que em fa l'efecte que té quelcom a veure amb allò que diem de la democràcia, que és el govern de la majoria però amb el respecte a les minories i, a més, voldria advertir, en aquest cas, que nosaltres tenim situació —nosaltres, vull dir Convergència i Unió—, tindríem una situació a la inversa de la de Barcelona, perquè podríem invocar arguments d'aquest tipus a les Caixes de Girona i de Tarragona. Per tant, doncs, quan diem això, ho diem, jo crec, objectivament i amb absoluta convicció, que això és el que interessa, perquè, a part que sigui més democràtic, és més estable, i és important que les caixes tinguin una situació, quant als seus òrgans de govern, que porti a l'estabilitat. Això que les caixes, institucions de crèdit delicades, que requereixen el respecte de tothom i l'estabilitat a través dels anys, estiguin sotmeses als atzars de les eleccions, em sembla una greu equivocació: ara tindrem una caixa socialista, demà en tindrem una de convergent, no sabrem mai on som, proposarem operacions de crèdit amb caràcter polític més que amb caràcter tècnic..., i, en definitiva, crec jo que anem per mal camí. En canvi, si hi estan representats tots els partits, almenys els majoritaris, encara que sigui amb majoria clara per als majoritaris, i minoria per als minoritaris, tenim un contacte de continuïtat, una relació de permanència que, quan es girin les eleccions, doncs, pugui haver-hi a la caixa, ja, un criteri, doncs, d'experiència comuna a tots els grups polítics. I em sembla que això és bo i és productiu, i és el que ha determinat que nosaltres proposéssim aquesta modificació, aquests afegits a l'article 17.

Però, a més, jo voldria afegir una cosa a això, que és l'experiència bancària que tots, molts dels que som aquí, tenim. Nosaltres sabem que les institucions bancàries d'aquest país han anat no massa bé, algunes d'elles. Però, normalment, no han anat massa bé per uns motius, doncs, què sé jo?, de política de Madrid, possiblement —se'n podria parlar, d'això; se n'han escrit molts llibres—, però, sobretot, no han anat bé —recordeu el Banc de Barcelona i el de Catalunya— perquè en el consell hi havia els clients dels bancs. I, per tant, si en el consell hi havia els clients dels bancs, era possible que els consells acordessin uns crèdits que potser objectivament no s'havien de fer, però que no es podien negar a un conseller amb prou força i prou influència en el consell. I això és una de les coses que a mi em fa l'efecte que s'ha d'evitar. Per què? Perquè els ajuntaments són els clients, uns dels clients naturals de les caixes; no convé que puguin decidir ells mateixos si se'ls ha de donar un crèdit o no, és una manera que no es doni d'una manera objectiva aquest crèdit, i que la caixa pugui anar malament. I això és una cosa que convé tenir present, perquè la mentalitat d'una institució pública com l'ajuntament, que està estalviada —per dir-ho així— de l'executiva i que es pot embargar i que es pot executar, i tot això, no sap que les caixes no tenen aquest privilegi, i no es descarta la possibilitat que una caixa d'estalvis pogués entrar en una etapa d'insolvència, amb tremendes conseqüències negatives per a Catalunya i, sobretot,

per als impositors.

Per tant, doncs, per motius d'estabilitat, per motius de democràcia, per motius de conveniència i tècnica creditícia d'institucions de crèdit, em fa l'efecte que aquesta disposició que nosaltres proposem i sotmetem al Ple d'aquest Parlament és una disposició sàvia, democràtica i prudent, i, en conseqüència, la defensem amb plena convicció que és una bona mesura.

Finalment, per fer una última referència a un article que no depèn exclusivament del Tribunal Constitucional, que és l'article 19, diguem que simplement es treu el qualificatiu d'espanyol, perquè els tractats de Roma diuen que aquests càrrecs no es podran determinar per motius de nacionalitat. De manera que, entre les moltes qualitats que pot tenir una persona candidata a aquests càrrecs, la de nacionalitat espanyola —com deia el text anterior—, doncs, no procedeix segons les disposicions dels tractats de Roma.

I això és tot, senyores i senyors diputats. A mi em fa l'efecte que aquesta reforma, doncs, és reduïda; està molt condicionada per motius de constitucionalitat; té, com hem vist, un article que té el seu contingut, i, sobretot, el que té és que és un pas previ per al reglament que ha de venir molt aviat i que, certament, potser tindrà més contingut i uns detalls més transcendents que aquesta Llei que, com dic, és gairebé una llei dictada pel Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun diputat de la Comissió ha estat encarregat per defensar el Dictamen? *(Pausa.)* Doncs, així passem al debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article 1, al paràgraf primer de l'article 1, presentada pel Grup Socialista; és una esmena de supressió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, crec que les esmenes números 1 i 2 en realitat són finalistes, en funció de com vagi el debat, i les podríem deixar per al final.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden reserves per al final.

Votem ara les modificacions que proposa el Dictamen de la Comissió als articles 5, 14 i 16 de la Llei, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquestes modificacions han estat aprovades per 70 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem ara a les modificacions a l'article 17. Hi ha una esmena de Convergència i Unió a aquest article. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor President. El nostre Grup presenta aquesta esmena de modificació en coherència amb el Dictamen emès pel Consell Consultiu, i el que tracta és de canviar la redacció de l'article, que diu «de les entitats fundadores de caràcter públic», pel «de les corporacions locals fundadores».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aligué.

Hi ha una esmena... *(Pausa.)* I hi ha torn en contra? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Doncs, llavors, el Grup Socialista pot defensar l'esmena número 4.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Inicialment, permeti'm el que nosaltres considerem un tema de procediment. En tot cas, creiem que tant el debat com la votació de l'article 17, primer és la nostra esmena que la del Grup de Convergència, en tant que és supressió de la totalitat. Ho dic perquè a efectes del debat pot haver tingut poca importància, però a efectes de la votació en podria tenir.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la votació la farem després.

El Sr. CARNICER : Bé, nosaltres pretenem suprimir l'afegit que es vol fer a l'article 17, al qual el Conseller ha dedicat una bona part de la seva explicació inicial o de la seva presentació d'aquest Projecte de Llei; afegit que diu que «els acords del ple de les entitats fundadores de caràcter públic designant els consellers generals que els corresponguin s'hauran de prendre amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre de fet, que, en cap cas, no podrà ser inferior a la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació». Com ha dit ja el Conseller, és un afegit, és una nova aportació que el Consell Executiu ens fa en la Llei; per tant, s'ha de desmarcar del que és l'adaptació de la Llei a la sentència del Tribunal Constitucional.

El Conseller ha citat un conjunt d'elements pel qual ell considerava que aquest afegit s'havia de fer i s'havia d'aprovar, però en qualsevol cas se n'ha deixat un que per a nosaltres és prou important i que aconsella tot el contrari, que és el principi de l'autonomia local : la mateixa autonomia que nosaltres reclamem, que la Generalitat, el conjunt de Catalunya, reclamem en relació amb l'Administració central, també hem de saber en el seu moment aplicar-la en relació amb la tutela que la Generalitat té en relació amb les corporacions locals.

En qualsevol cas, això ve avalat per diferents elements. Jo en voldria citar tres : en primer lloc, el fonament vintè de la sentència 49 del Tribunal Constitucional, que diu que l'article..., ho llegiré en castellà : «el artículo 5 establece el nombramiento directo de representantes de las personas y entidades fundadoras. La norma puede considerarse básica entendiéndose por nombramiento directo...» —i, llavors, el Tribunal Constitucional explica el que entén per nomenament directe— «el que se lleva a cabo por los fundadores, sin que pueda mediar una normativa estatal o comunitaria que imponga o condicione la forma de proceder de este nombramiento.»

Dissortadament —i ho haig de dir així—, està prou clar aquest fonament, i el «dissortat» va no pel fonament, sinó per la interpretació que el Consell Consultiu en fa, quan parla que entén que..., reinterpreta el fonament del Constitucional i diu que «nomenament directe és el que es fa sense intermediaris i no està sotmès a l'aprovació i a la rectificació posterior.» Aquest, em fa l'efecte que és parlar només del directe, però no és parlar pas del que diu molt clarament el Constitucional, que diu que no hi pot haver normativa estatal o comunitària que imposi o condicione la manera de fer aquest nomenament. Per tant, malgrat la interpretació del Consultiu, que em sembla que intenta salvar allò que no es pot salvar en aquest cas, aquest article, aquest afegit, per a nosaltres continua essent totalment inconstitucional.

Però és que, a més a més, podríem relacionar-lo amb la interpretació que el mateix Constitucional fa de la LORCA, quan parla de l'article 14, i quan diu que «no es pot entrar en el detall», aplicant-lo al que després es fa en la llei catalana i en la

lleí gallega, en aquest cas. Podríem agafar aquesta mateixa interpretació i aplicar-la aquí.

Segon fonament de tipus jurídic : evidentment és la Llei de Bases de Règim Local; m'hi estendré poc, perquè suposo que les senyores i els senyors diputats hauran llegit també el vot particular del senyor Carreras, que hi dedica una bona part en el tema de la Llei de Bases i de Règim Local. És molt clar que quan el legislador vol que unes competències siguin ampliades ho diu, i quan no ho vol no ho diu, i quan parla dels dos terços, dels acords que s'han de prendre pels dos terços, els deixa tancats, i quan parla dels acords de la majoria absoluta, els deixa oberts; és molt clar.

I, finalment, un tercer element de tipus jurídic, també, que és que totes aquestes redaccions s'assemblen bastant a les que van aparèixer en un decret, el 240/86, amb el qual la Generalitat aprovava el Reglament de les caixes d'estalvis, i que haig de recordar en aquest moment que va ser suspès, al seu moment, per l'autoritat judicial. Precisament per què? Perquè atacava el principi d'autonomia local, que ens sembla prou important.

Aquests serien elements de tipus jurídic, que ens semblen suficientment legitimadors, ja, per si sols, per anar en contra d'això. Però és que, a més a més, hi ha una sèrie d'elements de tipus polític. En primer lloc, jo voldria llegir un paràgraf d'un article que va ser publicat el 22 de febrer en un diari, que deia : «Un document intern de la Direcció General de Política Financera del Departament d'Economia i Finances, el titular del qual és el senyor Ramon Trias Fargas, descriu amb precisió els objectius polítics d'aquesta modificació. En aquest document s'assenyala textualment : «S'aconsellarà la possibilitat de presentar aquest projecte, no solament per una estricta aplicació de la Llei 15, a la sentència del Tribunal Constitucional, sinó també per limitar l'accés d'influència d'una força política en la designació de consellers generals en una caixa de fundació pública». » És evident, doncs, que hi ha no solament uns objectius d'adaptació, sinó que també hi ha, clarament, uns objectius de tipus polític : és una nova manifestació a què ja ens té acostumats el Consell Executiu de Convergència i Unió, d'intentar controlar-ho tot, des del partit, des de la Generalitat; intentar que tot passi per la via dels seus representants, amb un menyspreu absolut del que hagin pogut estar els resultats electorals, les diferents consultes que s'hagin fet al seu moment. A això ens tenien acostumats : la dissolució de la Corporació Metropolitana, la Llei de Comarques..., podríem citar molts exemples, però, en qualsevol cas, aquest ens estranya quan ve d'un conseller que, teòricament i en la majoria dels casos i sempre que pot, parla del seu liberalisme i del seu caràcter liberal. Ens sembla que aquesta és una molt poca manifestació d'aquest sentit polític.

Finalment, per expressar d'una manera potser molt gràfica el que pot representar aquest atac a l'autonomia local : què els semblaria als senyors i a les senyores diputats si per una llei estatal s'establís, per exemple, que per votar els membres del Consell d'Administració de TV3 aquesta Cambra hagués d'adoptar l'acord per dos terços? Ho considerariem o no ho considerariem, un atac important, que això es pogués fer? Qui diu aquest cas, podríem dir el cas dels senadors, podríem dir qualsevol cas de les votacions que fa aquesta Cambra. Això seria, sens dubte, elements que nosaltres no considerariem adients. Evidentment, aquí podríem aplicar allò que el que no

vulguis per a tu, no ho vulguis per als altres. I, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, nosaltres proposem la supressió d'aquest article.

Moltes gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carnicer. Ara, vénen les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya... *(Ll. Sr. Aligué demana per parlar.)* Ah, torn en contra? El vol fer...?

El Sr. ALIGUÉ : És per acumular-lo després de la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyor Saura. Quines... Les defensa totes, conjuntament?

El Sr. SAURA : Sí, senyor President, les defensaré totes conjuntament...

El Sr. PRESIDENT : Que són la 5, la 6, la 7, la 8, la 9 i la 10.

El Sr. SAURA : Exacte. Totes elles fan referència al mateix article 17 i a la designació dels consellers en el consell d'administració.

Faré una defensa breu per dues raons : perquè l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit ha explicat perfectament els tres fonaments jurídics amb què el nostre Grup coincideix per demanar la supressió de l'article 17. En tot cas, ressaltar que, malgrat el Dictamen del Consell Consultiu, que, evidentment, nosaltres açatem, continuem pensant que aquesta Llei és anticonstitucional, que ens ha sorprès que el Consell Consultiu hagi fet reinterpretacions de sentències del Tribunal Constitucional, perquè el que s'ha fet són reinterpretacions de sentències del Tribunal Constitucional, i, en aquest sentit, dir —i després, en l'explicació de vot, m'hi referiré més detalladament— que les nostres esmenes a l'article 17 van a plantejar el problema de fons del que estem discutint, que és qui mana a les caixes, quina representativitat democràtica existeix a les caixes.

En primer lloc, per tant, demanem la supressió de l'afegit que se'ns proposa, amb les característiques que abans deia l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer, i la resta d'esmenes són les següents. Proposem incrementar la representació de les corporacions locals, que en aquests moments està situat del 15% al 25% : nosaltres proposem del 35% al 45%; dir que la Llei de l'Estat està situada en el 40% en aquests moments. Proposem incrementar la representació del personal que treballa a les caixes : en aquests moments, la representació és del 5% i proposem passar del 20% al 30%. I proposem introduir, introduir representació de les organitzacions socials més representatives : no deixa de ser paradigmàtic que els sindicats —no la secció sindical de les caixes, sinó Comissions Obreres i UGT, com a principals representants dels treballadors de tot Catalunya— no tinguin representació en els consells d'administració. I proposem la disminució de la representació de les entitats o persones fundadores del 25% al 35%, proposem el 10%, i la disminució dels impositors, que en aquests moments està situat del 30% al 40% i nosaltres proposem del 5 al 10%.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? El senyor Aligué té la paraula.

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena número 4 i la número 5, del Grup del PSC i del Grup d'Iniciativa per Catalunya, ens proposen la supressió de tot l'article número 17. Aquest article és el desencadenant que aquest Projecte de Llei, un cop dictaminat per la

Comissió, hagi estat objecte del pas pel Consell Consultiu, i, al nostre entendre, és a aquest organisme a qui procedeix esvair tot dubte sobre la constitucionalitat o no del text proposat. Així, tenim que se'n fa una anàlisi des de tres òptiques ben concretes, com són la consideració de si el Parlament de Catalunya és competent o no per a la regulació del procediment de designació dels representants de les entitats fundadores de caràcter públic; la regulació, en el cas que les entitats fundadores siguin corporacions locals, si és compatible amb l'autonomia constitucionalment reconeguda a aquestes entitats, i la contrastació legal entre la formulació que recull el projecte amb la doctrina emanada del Tribunal Constitucional a través de la sentència 49/1988, en relació amb la LORCA, respecte a allò que s'ocupa de la designació dels consellers generals de les caixes.

Sobre el primer punt, el text del Consell Consultiu s'estén a fer notar que, en matèria de caixes d'estalvis, l'article 12.1.6 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva, tot i que la circumscriu a les bases i a l'ordenació de l'activitat econòmica general i a la política monetària de l'Estat.

És bo contemplar com, per sentència del Tribunal Constitucional 48 i 49 del 1988, es fa reserva a l'Estat sobre les bases d'ordenació del crèdit, banca i assegurances, i reserva a la Generalitat la legislació de desenvolupament i execució. Voldria fer-los notar la importància del que acabo de dir.

Si ens atenim a sentències dictades pel Tribunal Constitucional, o bé analitzada la LORCA, no es contempla cap precepte que faci esment a la majoria que s'haurà de contemplar per a la designació dels consellers generals per part de les corporacions locals perquè els representin a l'assemblea general. L'únic que s'estableix és que el nomenament el facin directament les mateixes corporacions locals, i aquesta representació és tan directa feta per majoria simple com per majoria reforçada.

Crec que aquí és on rau la diferència d'interpretació que fan els grups esmenants. El Projecte de Llei proposa una majoria qualificada per tal de demanar més participació, mentre que aquesta no és acceptada pels grups esmenants. Quant al segon punt, hem de tenir present el que disposa la Llei de Bases de Règim Local i, en concret, el seu article 47, que és el que estableix tota una sèrie de supòsits en els quals caldrà comptar amb una majoria qualificada o reforçada. Després de tot de consideracions sobre l'article esmentat, i més concretament, sobre els apartats 2 i 3, es parteix del principi que les bases, qualssevol que siguin, només constitueixen un límit, a partir del qual cada comunitat, en defensa del seu propi interès i dins del marc de les competències que constitucionalment i estatutàriament li corresponen, ha de poder legislar lliurement.

Això ve reforçat encara més per la Disposició Final Quarta, punt primer, de la LORCA, que assenyala que altres lleis podran establir nous supòsits de majoria absoluta, diferents dels que detalla el mateix apartat. I encara rebla el clau, a través de la sentència del Tribunal Constitucional 49/1988, quan diu que preceptes esmentats de la LORCA han de considerar-se bàsics, i continua : «No pueden, sin embargo, contener una regulación tan precisa que vacíe de contenido la competencia exclusiva de las Comunidades Autónomas e impida su adaptación a las características específicas de cada una de ellas.»

Per tant, es pot arribar a la conclusió que, sense infringir la

normativa bàsica de l'article 47 de la Llei 7/85, és possible establir d'altres supòsits de majories qualificades per a la vàlida adopció d'acords per les entitats locals, diferents dels que enumera el referit article, i, en conseqüència, el nostre Grup considera que el paràgraf que es proposa afegir a la lletra b) de l'article 17 és totalment correcte, perquè entenem que s'ajusta a les competències exclusives de la Generalitat sobre règim local i sobre caixes d'estalvis. Considerant el tercer punt mencionat anteriorment, veiem que no s'entra en contradicció pel fet de demanar una majoria qualificada, sempre partint del principi que l'elecció sigui directa, ja que, com s'ha dit abans, un nomenament és tan directe acordat per majoria simple com per majoria qualificada.

Tot això, senyores i senyors diputats, justifica l'establiment d'una majoria de dos terços per designar els consellers generals en les entitats de fundació pública, mesura que persegueix donar estabilitat a aquestes entitats i sostreure-les, per la via del consens, o d'una excessiva politització o de canvis radicals derivats de la modificació de les forces polítiques.

Quant a les esmenes 6, 7, 8 i 9 del Grup d'Iniciativa per Catalunya, el Grup esmenant, el Grup d'Iniciativa, proposa una nova redacció, en què s'eleva el percentatge de participació de les corporacions locals, del 35 al 45%, dels consellers generals, mentre que la redacció de la Llei el deixa establert entre un 15 i un 25%. El nostre Grup votarà en contra de l'esmena d'Iniciativa per Catalunya perquè considera que el percentatge establert en la Llei és bo, que guarda una proporcionalitat d'equilibri entre els diferents sectors representats que distribueix l'article 17, i considerem totalment innecessària la modificació dels percentatges que es proposen a través de les esmenes 7, 8, 9 i 10, ja que, si s'aprovaven, es donaria una nova redacció a l'article 17.

És per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat, 4 i 5, dels Grups del PSC i d'Iniciativa per Catalunya, i de les esmenes 6, 7, 8, 9 i 10, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aligué. Votarem ara les esmenes a les modificacions de l'article 17.

Esmena número 4, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor... Ah, abstencions? Ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Votem... Es poden votar conjuntament les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya? (Pausa.) Doncs, votem les esmenes 5, 6, 7, 8, 9 i 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'esmena de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Votem ara l'article 17, amb la modificació corresponent a l'esmena aprovada per Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 64 vots a favor, 32 en contra i 5 abstencions.

Ara votarem els articles 19 i 20, que no tenen esmenes. Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs, es votaran conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han estat aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem a l'article 28. Hi ha les esmenes 12 i 13, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Defensarem, evidentment, la 12 i la 13. L'esmena número 12 pretén suprimir, en el primer paràgraf de la modificació de l'apartat 4 de l'article 28, les referències al consell d'administració o un 25% de membres de l'assemblea. Evidentment, no és un problema de constitucionalitat. És molt clar que el Tribunal Constitucional ha declarat que aquest aspecte era no bàsic; per tant, que tenim competència per legislar-hi. Ho dic d'entrada, perquè el senyor Aligué no vol que es torni a recitar el Dictamen del Consell Consultiu, perquè en aquest cas no hi ha problemes d'aquest tipus.

Es tracta, simplement, aquí, en tot cas, d'analitzar el caràcter democràtic —o més o menys democràtic— d'aquest tipus d'apreciacions. Quan diu que els vocals del consell d'administració «són nomenats per l'assemblea general entre els membres de cada sector de representació, a proposta de la majoria del sector respectiu» —evidentment, és totalment democràtic, no hi ha cap problema— «del consell d'administració», això vol dir que el consell d'administració cessant, el que plega, pot proposar a la nova assemblea general quins són, o pot fer una proposta de representants per al consell d'administració entrant. No ho sé, això s'assembla bastant a allò del nepotisme. S'hi assembla bastant, en qualsevol cas, i no sembla que tingui gaire sentit que uns senyors que marxen de l'entitat, o que no marxen —perquè poden tornar a ser membres de l'assemblea—, però que, en principi, poden marxar, ens puguin proposar quins són, puguin fer una proposta perquè l'assemblea voti quins són els nous membres del consell d'administració. És molt estrany. Després, un 25% de membres de l'assemblea, sense que això hagi de tenir cap relació amb els diferents sectors que en l'assemblea estan inscrits. Llavors, aquí hem de recordar la composició de l'assemblea : corporacions locals, entre un 15 i un 25%; entitats fundadores, entre un 25 i 35%; impositors, entre un 35 i un 40%; personal, entre un 5 i un 15%. És a dir, que es pot donar la circumstància que, mitjançant qualsevol dels dos mecanismes —el consell d'administració o el 25% de membres de l'assemblea—, surtin com a representants d'un sector persones no volgudes pel mateix sector, o persones que siguin no representatives d'aquell sector. Posem

per cas que un possible acord entre impositors i personal podria portar que els representants de les entitats fundadores i de les corporacions locals en el consell d'administració fossin persones la manera de pensar i de veure i la tendència de gestió de les quals en les caixes fos totalment minoritària, fos totalment desapercebuda dintre del sector respectiu. Jo estic d'acord que això és constitucional, tal com està redactat, perquè així ho ha dit el Tribunal, i no tinc per què dubtar-ho, però, en qualsevol cas, el que els asseguro és que, l'aplicació que se'n pugui fer, en algun moment pot donar resultats totalment antidemocràtics i, en aquest sentit, que puguin ser entesos, també, com a anticonstitucionals.

Aquest és un perill que vostès deixen obert en aquest article, que és totalment..., que és una bomba de rellotgeria, per dir-ho d'alguna manera, que està aquí i que, en qualsevol cas, pot posar en qüestió la representativitat dels consells d'administració de les caixes. I, aleshores, ja em diran com lliga això amb la interpretació que ens ha fet el senyor Trias Fargas de l'estabilitat, que no hi hagi problemes, tot plegat, eh? No lliga de cap manera, perquè hi pot haver sectors que no se sentin representats en el consell d'administració, en la mesura que els membres que designi l'assemblea no pertanyin a una proposta feta per la majoria d'aquest sector. Per tant, les referències al consell d'administració i les referències al 25% dels membres de l'assemblea, creiem que s'han d'eliminar.

Esmena número 13. Aquí sí que aquesta addició correspon a una adaptació que es fa d'aquest article a la sentència del Tribunal Constitucional, encara que des del nostre punt de vista no es fa correctament. Tal com diu el Tribunal Constitucional, també —encara que amb *reparos*— accepta el Consell Consultiu, s'amplia la possibilitat que hi pugui haver professionals que no formin part de l'assemblea, representats en el consell d'administració. I, tal com s'especifica en l'article 14 de la LORCA, és una potestat de l'assemblea d'aquest Parlament decidir com s'ha de fer, encara que, aleshores, el problema que ens trobem en la redacció que ens proposa la majoria, que ens proposa el Consell Executiu, és que no es diu a proposta de qui s'han d'escollir, aquests dos representants. I, com que de nou ha de ser l'assemblea general la que els esculli, ens podem trobar que l'assemblea general voti, com a representants de les corporacions locals, dues persones que no tinguin res a veure amb les corporacions locals, i que votin, com a representants dels impositors, dues persones que no tinguin res a veure amb els impositors. Ens sembla una aberració total que no ens hagin acceptat l'esmena que, simplement, diu que aquestes persones s'han de votar «a proposta del sector respectiu».

Aquestes són les dues esmenes que nosaltres mantenim en l'article 28, una en cada paràgraf, per a les quals els demanem la votació, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, sobre el tema de l'esmena número 12, sobre el seu sentit democràtic, jo no hi entraré, perquè això jo crec que estableix un prejudici. El que passa és que em sembla que sí, que ho hem de reforçar : aquest text ha estat revisat pel Tribunal Constitucional i la seva constitui-

onalitat és totalment legítima. Per tant, el nostre Grup, en aquesta esmena, votarà en contra de la proposta del Grup del PSC.

Quant a l'esmena 13, el nostre Grup considera que la proposta de l'esmena de vostès va en un sentit restrictiu o limitatiu, en benefici d'una sola proposta, i, si s'acceptava l'esmena, deixarien de poder-se contemplar d'altres opcions que puguin sorgir del mateix sector, per la qual raó no considerem gens adient votar-la a favor. Pensi que això només es tracta de presentació de candidatures, i que, en tot cas, és el consell qui les ha d'escollir. Per tant, nosaltres també, per aquestes raons, votarem en contra de la seva esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aligué. Votarem les esmenes 12 i 13. Es poden votar conjuntament, senyors portaveus? Hi estan d'acord? *(Pausa.)* Doncs, les votarem conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació l'article 28, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 65 vots a favor, 27 en contra i 6 abstencions.

Votem, a continuació, l'article 38, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 38 ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació, el Grup Mixt pot defensar l'esmena número 16, d'inclusió d'un nou capítol. Per a la defensa d'aquesta esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, l'esmena que ara defensem pretén l'addició d'un nou capítol, que s'insertaria entre els Capítols III i IV del Projecte de Llei, per tal d'introduir la figura del defensor del client, com un òrgan independent del consell d'administració, nomenat per aquest amb la posterior ratificació de l'assemblea general, que tingui com a finalitat resoldre sobre totes les reclamacions que vulguin plantejar els clients, emetent un informe no vinculant al consell d'administració de l'entitat. Les figures dels defensors són ja clàssiques dins els plantejaments centristes d'aquests anys. Efectivament, la figura del defensor del ciutadà formava part del nostre programa electoral a les eleccions municipals de l'any 1987, i la seva creació ha estat proposada en tots aquells ajuntaments on tenim presència els centristes, i en molts d'ells la idea ha prosperat amb el suport de totes les forces polítiques : Tarragona i Vilanova i la Geltrú en podrien ser un bon exemple.

L'altre dia, vostès ens varen sentir parlar de la figura del defensor o del síndic ecològic, quan plantejàvem una interpel·lació sobre la política de medi ambient.

Aquestes figures del defensor, inspirades —com saben les

illustres senyores diputades i els illustres senyors diputats— en el de l'*ombudsman*, han estat implantades ja en algunes universitats públiques, i fins i tot hi ha empreses i entitats privades que l'han incorporada a la seva organització, amb el propòsit de protegir els interessos dels seus clients i establir un cert grau d'autocontrol. La implantació d'aquesta figura a totes les caixes d'estalvis de Catalunya, d'altra banda, no és absolutament innovadora. Almenys una d'aquestes entitats ja la té incorporada a la seva organització, i creiem que plantejar-la ara és especialment oportú. Fa escassament dos mesos es plantejava, per part del Fiscal en Cap de l'Audiència de Barcelona, una denúncia per tal de procedir a investigar un presumpte delictes d'estafa de què s'acusava a una certa entitat d'estalvis catalana per la forma o el sistema de càlcul dels interessos dels seus préstecs, que acostuma a derivar, moltes vegades, que els clients paguem el 2 o el 3% més que el que figura en el contracte de préstec. Som molts, senyor President, els clients de les caixes de Catalunya que necessitem defensar-nos; la nostra proposta garanteix l'exercici d'aquest dret.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, de l'escó estant. El nostre Grup, dins l'esperit de total respecte a l'autonomia de les entitats d'estalvi, considerem innecessari establir per llei la figura del defensor del client. Serà cada entitat la que cregui convenient o no de fer-ho.

És amb aquest esperit de respecte a l'autonomia de l'entitat d'estalvi que el nostre Grup votarà en contra de l'esmena que proposa el Grup Mixt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aligué. Passem a la votació d'aquesta esmena : 16, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Passem a debatre l'esmena número 17, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; esmena a l'article 56. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó i molt breument. La intenció d'aquesta esmena és evitar mencions innecessàries, tant conceptuals com polítiques com tècniques, en els redactats dels articles de les lleis que fa aquest Parlament. En aquest cas, es diu que : «El Departament d'Economia i Finances, dins l'àmbit de les seves competències, exercirà les funcions de coordinació i d'inspecció». Si ho fa dins l'àmbit de les seves competències no cal, en absolut, afegir «sens perjudici de les funcions que correspon al Banc d'Espanya», perquè, si és dins les seves competències, les que corresponen al Banc d'Espanya no són les competències del Departament d'Economia i Finances.

Per tant, això ens sembla una duplicació innecessària; una mena, fins i tot, de complex, de voler citar des d'aquí institucions que no estan subjectes a les potestats de tot tipus de la Generalitat. I, en conseqüència, per raons de perfecció estilística, de conceptualitat, i també —per què no!— d'implicació política, demanem el vot favorable a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Hortalà. Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra. Es pot passar a la votació.

Vots a favor de l'esmena 17.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

A continuació, passem a debatre l'esmena número 18, a l'article 57, del Grup Mixt. Per a la seva defensa...

(L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.)

El Sr. LATORRE : Senyor President, ha estat retirada aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : La retira en aquest moment, perquè a l'escrit no hi figura.

El Sr. LATORRE : Doncs la retirem en aquest moment. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : De manera que es retira en aquest moment. Hem de vetllar una mica pel prestigi del que dirigeix els debats. *(Rialles.)*

El Sr. LATORRE : Senyor President, aquest prestigi està fora de cap dubte. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. De manera, que podem votar l'article 57 i també el 58, perquè no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han estat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Hi ha una esmena a la Disposició Transitòria Cinquena, del Grup Socialista; la número 19. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : De l'escó estant, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. CARNICER : Bé, en aquesta esmena el que pretenem és suprimir l'obligatorietat que el president i el secretari del consell d'administració continuïn en l'exercici dels seus càrrecs respectius en el primer període. És a dir, la Llei marc, la LORCA, estableix que, en tot cas, el que sí que cal és que continuïn en el consell d'administració, no pas que continuïn com a president i secretari. És, per tant, una voluntat política del Consell Executiu que el president i el secretari del consell d'administració cessant continuïn en l'exercici de llurs càrrecs respectius. És clar, jo, igual una mica que en les esmenes anteriors, és que no m'explico com pensen que poden funcionar aquests consells administratius que vostès estan dissenyant en aquestes lleis. Això pot ser un guirigall bastant important. Què hi ha que ens garanteixi que la majoria del nou consell administratiu pugui actuar d'acord amb el president i el secretari anteriors? No hi ha res i, si m'ho fan dir, encara hi hauria elements per fer la reflexió en el sentit contrari; la reflexió en el sentit que, normalment, la gent que entrarà, la gent que formarà el nou consell d'administració serà una gent que no estarà pas d'acord amb la gestió del president i del secretari del consell d'administració cessants. Per molt poc que sigui el temps que es preveu a la Llei, aquesta situació es pot donar.

Llavors, jo torno a preguntar : de quina manera garantirem la seriositat, l'estabilitat, el bon fer, la bona gestió de les caixes

d'estalvis, a partir d'aquest tipus de decisions. A mi em sembla bé que es prevegi que, durant un any, hi hagi un *interregno* en el qual el president i el secretari continuïn en el consell d'administració, però no tenen per què continuar com en l'exercici de llurs càrrecs, és a dir, com a tal president i com a tal secretari, perquè, d'aquesta manera, potser estem induint, no solament la disfuncionalitat del consell d'administració, sinó que estem introduint una disfuncionalitat en el mateix funcionament de la caixa. I, potser, el que es pretén és un continuisme, del qual tampoc veiem el perquè, entre les anteriors situacions polítiques de les caixes d'estalvis i les noves situacions polítiques que es permeten dissenyar a partir d'aquesta Llei.

És per això, doncs, que proposem la supressió del paràgraf aquest, que diu : «els quals han de continuar en l'exercici dels càrrecs respectius.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies, senyor President —des de l'escó estant. El nostre Grup proposa mantenir, precisament, aquest redactat original, en funció que no es produeixi un buit de poder dins l'organització de les caixes, per entendre que així es facilita la gestió al nou consell d'administració, en ser els càrrecs del president i del secretari d'una rellevància prou important com perquè se'n pugui prescindir a partir del moment de la constitució de la nova assemblea. A això, cal afegir-hi que només hi ha un període d'un any de temps perquè es produeixi aquesta situació. Si, a tot això, hi podem afegir que la sentència del Tribunal Constitucional recomana que aquesta presència del president i del secretari siguin dintre del consell d'administració, el nostre Grup votarà en contra de l'esmena que proposa el Grup del PSC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aligué. Votem la Disposició Transitòria Cinquena o..., millor dit, votem l'esmena número 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem, a continuació, la Disposició Transitòria Primera i la supressió de la Disposició Transitòria Segona. Es pot votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs votem aquests dos extrems.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han estat aprovades per 71 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'article 56, que havia quedat pendent de votació després de l'admissió de l'esmena d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 56 ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Suposo que el portaveu del Grup Socialista i el del Grup Mixt consideren decaigudes les esmenes 1 i 2, respectiva-

ment... *(Pausa.)* Doncs, queden decaigudes.

Votem ara el text de l'article primer, que comprèn totes les modificacions a l'articulat de la Llei... *(L'l. Sr. Carnicer demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CARNICER : President, jo no recordo haver votat la Transitòria Cinquena.

El Sr. PRESIDENT : La...?

El Sr. CARNICER : El text del Dictamen de la Transitòria Cinquena.

El Sr. PRESIDENT : Hem votat l'esmena i no hem votat la Disposició Transitòria Cinquena. Doncs, votem ara la Disposició Transitòria Cinquena, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició ha estat aprovada per 67 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions.

Votem l'article primer de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Votem l'article segon de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Acabat el debat i votació de l'articulat i de les esmenes, es passa a la votació de l'Exposició de Motius i del títol del Projecte de Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol han estat aprovats per 71 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Els grups parlamentaris poden fer explicació de vot. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, com hauran comprovat, lo fet que el Grup parlamentari Popular no haguéssim presentat ni una sola esmena al Projecte de Llei de Modificació de la Llei de Caixes d'Estalvis de Catalunya ha obligat, com així ha estat, a donar suport al text articulat que elabora, assabenta el sector implicat i presenta el Consell Executiu, i ha motivat, a la vegada, també, lo nostre vot en contra a vint-i-quatre de les vint-i-cinc correccions —algunes d'elles retirades— que els grups de l'oposició han tractat d'incorporar per mediació d'esmenes a l'articulat.

Pels antecedents consultats i pel que es desprèn del corresponent *Diari de Sessions* de la passada legislatura, s'ha de reconèixer que la posició del Grup Popular i les esmenes socialistes i comunistes guarden absoluta coherència amb los plantejaments del Ple del 27 de juny de 1985, quan lo debat de la Llei de Caixes de Catalunya, origen del Projecte de Llei de modificació que avui hem aprovat. Però també és veritat que el Grup Popular hem votat favorablement est Projecte de Llei, perquè el text articulat, després d'un examen tècnic, respecta i s'adap-

ta jurídicament a les sentències del Tribunal Constitucional, sempre tenint per present la Llei sobre òrgans rectors de les caixes d'estalvi, les normes i els preceptes de la qual tenen caràcter bàsic. En est mateix sentit, i independentment de les esmenes defensades, tots los grups parlamentaris així ho han interpretat.

Però, tot i que el gran bloc de discrepància s'ha expressat fonamentalment en l'article 17, tant del projecte de modificació com de la primera Llei, que parla de la representació en percentatges dels sectors que constitueixen l'assemblea general, no és menys cert que el Tribunal Constitucional, en la seva sentència, no observa la inconstitucionalitat d'est article, encara que avui —i com era de preveure— ha suposat lo vertader motiu i el fons de la discussió política, perquè el Consell Executiu ha aprofitat la mateixa sentència per a condicionar la designació dels consellers de les entitats de caràcter públic —ja s'ha dit abans : Caixa de Tarragona, Caixa de Girona i Caixa de Catalunya—, en no establir, en no determinar lo Tribunal Constitucional la forma exacta per a l'elecció dels consellers institucionals.

I, pels mateixos raonaments jurídics del Tribunal Constitucional, nosaltres acceptem i acatem l'altra part de la sentència, referida a la figura del director general, però lamentem que, tot i reconeixent que el director general té un tractament d'òrgan unipersonal, lamentem, deia, que no tingui la consideració d'òrgan de govern, a partir de quan al director general no se li atribueix cap altra facultat que no siguin les facultats pròpies del seu càrrec. Per consegüent, i per est motiu, difícilment pot incidir negativament un director general respecte a la solvència i als aspectes essencials pels quals les caixes es caracteritzen dins l'àmbit financer.

Però també manifestem la nostra satisfacció política respecte a la inconstitucionalitat i posterior supressió de l'apartat segon de l'article 38, que suposava, aquell redactat, vulnerar el rigor del principi d'autonomia quant a la independència dels òrgans rectors d'estes institucions, i suposava —pitjor encara— immiscir-se, el Govern de la Generalitat, en decisions internes de les caixes, quant a la designació i nomenament del referit director general.

Fins aquí, senyores i senyors diputats, les raons jurídiques —i podríem dir d'acatament— que justifiquen lo nostre suport al Projecte de Llei, però també existeixen raons de tipus moral, que, evidentment, han influït en la nostra decisió política, i que ara, i des d'esta tribuna, ens interessa resoldre amb esta explicació de vot. L'Honorable Conseller d'Economia i Finances s'ha referit a la primera Llei : aquell 27 de juny de 1985, quan lo debat i aprovació de la famosa Llei de Caixes, lo Grup Popular, a diferència del Grup Socialista i del PSUC, no vam presentar esmena a la totalitat, perquè, igual com avui, vam entendre que, des de la nostra posició política, la Llei de Caixes de Catalunya venia a complir lo que era la definició, la naturalesa i la finalitat intrínsecament de caràcter social, independentment de la consideració pública o privada de cada institució. Amb estos tres principis, vam votar en contra d'aquelles esmenes a la totalitat i, consegüentment, vam donar suport, sense cap reserva, al Projecte de Llei presentat pel Govern de la Generalitat, igual que avui.

I vull recordar que aquell Projecte de Llei, abans d'entrar al Parlament, es va sotmetre a la consideració dels consells d'ad-

ministració de quasi totes les caixes de Catalunya, on, amb visites personals del llavors Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullerell, raonava als interessats los motius que, per mediació d'una llei catalana, havien de protegir, segons la seva opinió, estes institucions d'una altra llei que, elaborada pel Govern socialista a Madrid, sobre òrgans rectors de les caixes d'estalvis, estava a punt d'entrar al Congrés de Diputats. I nosaltres no vam donar massa importància a aquella sèrie de visites, i fins i tot avui ens sembla, si no raonable, sí acceptable aquell comportament viatjant del Conseller d'Economia i Finances —i, consegüentment, del Govern de la Generalitat—, i, per consegüent, no voldria que ningú dels implicats —en est cas, el senyor Cullerell— interpretés de les meves paraules la menor crítica camuflada, perquè aquesta pràctica es considera habitual, com ho demostren totes les lleis dels col·legis professionals aprovades per aquest Parlament i també les quatre lleis d'ordenació territorial de Catalunya.

I és a partir de la història resumida d'una llei de fa quatre anys que nosaltres apellem a les raons de tipus moral en fonamentar una part de la nostra explicació de vot —la no jurídica—, perquè després d'haver votat avui favorablement, sense esmenar ni una coma, i de suport incondicional a un projecte de llei, no consentirem esta vegada —i ho dic amb absoluta tranquil·litat—, no consentirem que es torni a repetir, sense cap raó i sense motius, un comportament tan mesquí i tan poc elegant com lo que es va produir de manera directa i premeditada contra el Grup Popular, quan l'aprovació de la Llei de Caixes del 27 de juny de 1985. Perquè l'endemà, lo dia 28, a les vuit i quart del matí, determinada caixa d'estalvis va rebre una informació que, en tèlex, la va fer extensiva a les vuit-centes oficines i unitats operatives, que determinava —i avui encara no sabem la procedència d'esta informació—, que determinava, deia, que, en aquella Llei, los bons havien estat Convergència i Unió —per consegüent, al cel—, que los dolents havien estat comunistes i socialistes —a l'infern—, i el tèlex reservava el purgatori per al Grup Popular, perquè havíem comès lo gravíssim atemptat contra Catalunya i contra les caixes de Catalunya, en votar abstenció a una esmena comunista —quasi res, dels comunistes—, que més tard vam poder demostrar, amb el *Diari de Sessions* com a testimoni, que es tractava, com diuen en castellà, de canviar un «*por*» per un «*para*», sense cap més transcendència que la purament tècnica i gramatical.

Per això, esta vegada, jo, personalment, com a diputat ponent d'esta Llei i també per absolut mimetisme, he contactat amb algunes caixes de Catalunya, primer per a demanar la seva opinió sobre el text articulat, que, evidentment, les caixes ja coneixien; després, per a informar del nostre posicionament i conciliar-lo amb los seus interessos, i, per últim, i com que no ens en fiem més, per a neutralitzar possibles actituds d'agressiva maldat i desconsideració que en contra del Grup Popular es poguessin tornar a repetir. I, sense assenyalar ningú, hem sabut esperar quatre anys —i acabo, senyor President— perquè al lloc que correspon —que és esta tribuna—, en lo moment precís —que és avui— i amb lo tema adequat —que és est punt de l'ordre del dia—, manifestar públicament que, ni llavors ni mai, cap grup parlamentari era ni és mereixedor d'una infàmia d'aquell calibre, patrimoni només dels qui, per deformació, practiquen lo joc brut de la política que els envolta.

No va estar bé aquell cop baix que, en relació amb la Llei de Caixes, vam rebre els diputats del Grup Popular, quan tots sabem que la coincidència en votacions no implica la concomitència entre partits.

I vull afegir, per acabar, que tenia raó lo President de la Generalitat quan, fa pocs dies, es queixava i criticava tots aquells que empastifen Catalunya. Bé està que es preocupi el senyor Pujol del crèdit i del prestigi de tots, encara que sempre hi ha un moment en què les coses tornen al seu lloc per raó natural. Diuen que per a tot arriba el dia; feia quatre anys que teníem pendent esta queixa; a Armènia tenen un proverbi molt antic que diu que «els patos i el demà arriben sense avisar».

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. El final del seu discurs, esperem llegir-lo en la transcripció del *Diari de Sessions*, perquè no ha arribat, el final del seu discurs, no ha arribat.

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació... (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) Ah!, també vol fixar posició, el senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : No, vull explicar el vot, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Expliqui el vot.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats... Home!, al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i al partit també ens preocupa el que es pugui dir a les institucions de crèdit i d'estalvi, el que passa és que, es digui el que es digui, el resultat serà el mateix i, per tant, la protesta, en aquest sentit, si s'arribés a fer algun tipus d'insinuació, ens seria, en definitiva, exactament igual.

Mirin, pel que fa al debat que hem tingut ara mateix, nosaltres, el nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, senyor Conseller, es lamenta, i ens lamentem, que no hagi tingut un abast més general; que vostè, en la seva exposició, en representació del Govern, solidàriament, no hagi volgut portar aquí un debat sobre política financera pròpia, perquè l'ocasió ho fa necessari. No s'ha d'oblidar que en aquest debat, en el fons, hi ha la Llei de Caixes d'Estalvi de Catalunya, i, per tant, tota una sèrie d'articles —el 10.1.4, el 44.9 i, sobretot, el 12.1.6— que viabilitzen la possibilitat d'aquesta política financera pròpia, molt condicionada, òbviament, però viabilitzen la possibilitat d'una política financera pròpia en un territori, com és Catalunya, que té el 40% —el 40%— de tot l'estalvi privat que es genera a l'Estat espanyol, i on les nostres institucions d'estalvi són de les més rellevants que avui existeixen a Europa. Aquest debat no s'ha fet i, en canvi, hem tingut ocasió d'escollir tot un conjunt d'arguments per veure quina era la millor orientació i la difícil justificació per intentar de tenir més poltrones o per accedir, des del punt de vista dels quòrums qualificats, als consells d'administració de les caixes d'estalvis. El gruix del debat ha estat aquest : si es necessitava majoria qualificada o no es necessitava majoria qualificada, argumentant que aquesta majoria qualificada podria condicionar una major estabilitat en la gestió d'aquests consells d'administració.

I el plantejament que es fa, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana, és : estabilitat, per a quina gestió? Per seguir, en definitiva, quins criteris, quina política, quins plantejaments? Per tant, intentar dissenyar aquí, encara que fos breument, quines són les intencions del Govern, del seu capte-

niment, respecte al que pensa pel que fa a l'orientació de l'estalvi a Catalunya, és important; és important perquè, com tothom sap, nosaltres defensem que fóra bo que s'endiguessin, dins de l'ordenament legal ara com ara existent, instruments, no insolidaris, però instruments d'eficàcia, perquè l'estalvi dels catalans —com tantes vegades hem dit— es quedés a Catalunya, perquè no passi aquesta situació, ara anò-mala, per voluntarisme de les caixes, per falta d'incentius al Govern i, en definitiva, per l'aplicació inapropiada d'una política de coeficients obligatoris que, de cada cent pessetes que es disposen a les caixes d'estalvi de Catalunya, setanta es localitzen fora del nostre país.

Perquè aquesta majoria que ara tindran qualificada i, per tant, estable, a les caixes, als consells d'administració de les caixes, no podran, en definitiva, argumentar sinó posicionaments de tipus estrictament subjectiu, a part del que això suposa d'ampliació de potestats, de premi, per part dels corresponents partits o del corresponent partit o coalició que detecta la possibilitat d'accedir a aquesta majoria qualificada. Perquè hi ha temes crucials, senyor Conseller : quina és la intencionalitat —o senyors del Govern— que en aquests moments té la Generalitat respecte a la Federació de les Caixes d'Estalvi de Catalunya? O, més encara, què pensen fer respecte a les últimes variacions de la política monetària, que ha deixat gairebé sense efecte l'únic article de la Llei que permetia a la Generalitat una certa incidència sobre l'aplicació de l'estalvi?

L'article 44 de la Llei establia que el Departament d'Economia i Finances tenia la potestat, el privilegi, la possibilitat de qualificar les inversions computables en els coeficients d'inversió de les caixes d'estalvi amb domicili a Catalunya. Això volia dir que la Generalitat, d'aquells coeficients d'inversió obligatòria, podia dir : «Tants títols, aquests...». Aquest dia, a TV3, es feia propaganda de l'empresa Typel en el *Telediari*, una cosa una mica excepcional; però, deixant de banda l'empresa Typel, volia dir, aquesta empresa, aquesta altra empresa, la seva emissió d'obligacions, el seu deute pot estar qualificat i, per tant, localitzat en estalvi català pel que a fa a inversions obligatòries, i no necessàriament aquelles que només tenen la seva seu, la seva activitat i la seva influència fora de Catalunya.

Doncs, bé, resulta que com a conseqüència de les últimes variacions de la política monetària, el coeficient d'inversió obligatòria que, juntament amb el de caixa i amb el de garantia, era del 10%, ha passat a l'1% —a l'1% : s'han compensat els altres, però aquest ha baixat del 10% a l'1%—; per tant, la possibilitat de qualificació de títols que té el Departament d'Economia i Finances, que té el Govern de Catalunya, és gairebé inexistent.

Bé, quina protesta hi ha, respecte a això? Quina contraoferta hi ha? Els bascos —tots vostès ho saben— fa quatre dies s'han decidit, i ho han pogut fer, a emetre pagarés del Tresor, perquè determinats cabals originats en el seu territori no es disposin en determinades actuacions pròpies de la política monetària de les agències centralitzades de l'Estat espanyol. Aquest és un tema que, em sembla a mi, defuig qualsevol opció de tipus estrictament partidista, i que no té altra intencionalitat que fer entendre que els temes financers són prou importants com per dedicar-los atenció, sobretot en un context industrial com el nostre, que necessita una infraestructura financera solvent i, sobretot, en uns moments en què el desafiament europeu passa,

i molt significativament, per disposar d'actius àgils per al finançament del món empresarial —empresarial en els seus diferents vessants: industrial, agrícola, etcètera..., de serveis, turisme, tot plegat.

Per tant, nosaltres entenem que aquest debat ha perdut, o ha desaprofitat, una oportunitat important, i ens agradaria que, a partir d'aquesta reflexió —i torno a dir-ho, sense cap mena de plantejament partidista específic, sinó pensant en la necessitat que Catalunya tingui els elements de competitivitat i de modernització suficients per tirar endavant—, pensem que fóra bo que, fruit d'aquestes reflexions, el Govern i el seu President, i el Conseller d'Economia i Finances, pensessin en la possibilitat d'oferir-nos, d'obsequiar-nos amb un debat monogràfic sobre política financera; fóra important; crec que aquestes coses, que són complicades, fosques, pròpies d'un món molt especialitzat, el Parlament les debatés, i coneguéssim quina és la pèrdua específica de pes que Catalunya està experimentant en aquests moments dins del context espanyol, com a conseqüència d'altres coses, però fóra bo que en parléssim, i que veiéssim quina és la gran quantitat i la gran interferència de capitals a curt que en aquests moments estan arribant a Catalunya i que estan trasbalsant, en gran part, el que és l'estructura de drets de propietat, tant en el món industrial com en el món immobiliari; fóra important, un debat d'aquesta mena, i, en conseqüència, instrumentar una política financera pròpia. Això no s'ha esmentat; nosaltres ho suggerim.

I, pel que fa al debat, òbviament, ens hem abstingut en el tema de si majories qualificades, estables o no estables: ens hem abstingut perquè entenem que una posició de més o menys poltrones és irrellevant, no hi hem volgut entrar; és irrellevant en relació amb la qüestió crucial, en aquell tema de separar el gra de la palla —i això avui no s'ha fet—, en la qüestió crucial d'intentar veure què es pot fer per dreçar el sector financer català. En aquest tema ens hem abstingut, i en la resta de la Llei, com que és una llei ja discutida i, per tant, amb posicions d'Esquerra Republicana preses l'any 85, les hem votades, per l'adequació a les sentències del Tribunal Constitucional, afirmativament.

Aquesta ha estat la nostra posició i, senyor Conseller, aquest és el nostre suggeriment.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Hortalà. Senyor Ribó, el Grup d'Iniciativa per Catalunya explica el vot? *(Pausa.)* Ho fa a través del seu Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, anunciar que nosaltres votarem que no a aquest Projecte de Llei de Modificació...

El Sr. PRESIDENT: No, no, és explicació de vot que ja ha tingut lloc.

El Sr. SAURA: Exacte: que hem votat que no a aquest Projecte de Modificació de Llei essent coherents també amb el que el senyor Curto deia, de qui va votar a favor i qui va votar en contra fa tres anys. El senyor Curto ens recordava que el Govern, en aquells moments, els grups polítics que donaven suport al Govern —Convergència i Unió i Esquerra Republicana, juntament amb el suport del Grup Popular— votaren favorablement aquesta Llei, i el Partit Socialista i, en aquells mo-

ments, el Partit Socialista Unificat de Catalunya votaren en contra.

Avui estem discutint un projecte de llei que tracta d'adequar dues sentències del Tribunal Constitucional i que significa, en concret, suprimir en uns casos i adaptar en altres determinats preceptes. Però el senyor Trias ens deia, el senyor Conseller ens deia: «Això és el que pretén, bàsicament, aquest Projecte de Modificació de Llei». Però el problema es presenta quan el gran tema polític que avui estem discutint avui aquí no té res a veure amb la sentència del Tribunal Constitucional. El debat de fons que tenim aquí, en aquesta Cambra, avui, no té res a veure amb la sentència del Tribunal Constitucional, perquè els senyors de la majoria hi han afegit, en aquest Projecte de Llei, de Modificació de Llei, un objectiu no confessat públicament, tot i que avui s'ha hagut d'explicar aquí. Quin és, aquest objectiu? És continuar un esglaió més fent allò que ja va ser el Projecte de Llei de Caixes de 1985.

Per a nosaltres, el Projecte de Llei de Caixes de 1985 i la proposta de modificació que avui se'ns porta són un intent clar, per part de la majoria, d'arrabassar el control de totes les caixes d'estalvis de Catalunya, de reduir al mínim la presència dels ajuntaments, de les organitzacions socials i, fins i tot, de forçar, al nostre entendre, la legislació en matèria de règim local.

Avui el que estem discutint, en definitiva, fonamentalment, és com es pot controlar la Caixa d'Estalvis de Catalunya com a primer pas per plantejar-se després successives operacions a les entitats financeres de Catalunya. Això és el que aquí s'està discutint.

I, per tant, avui —hi insisteixo— és una prolongació de la política del 85, i avui nosaltres creiem des de les nostres posicions —i no ens hem abstingut en cap votació important, perquè avui cal prendre opcions— estem d'acord que continuï aquella política financera fixada el 1985, sí o no? Nosaltres pensem que no, ara i fa tres anys. Perquè fa tres anys el que discutíem —i avui també continuem discutint-ho— és quin tipus de model de caixes volem a Catalunya, quin tipus de model de caixa, i, esquemàticament, esquemàticament, el 1985 i avui han aparegut dos tipus de model de caixa, esquemàticament, dos tipus de model de caixa. Jo crec que hi ha un tipus de model de caixa que significa complir la seva finalitat social, que siguin autènticament representatives, que l'actuació inversora de les caixes s'inscrigui dintre d'un marc de programació, que no d'intervenció, de la política financera de la Generalitat, que els recursos econòmics en obra social també estiguin estretament coordinats amb la política social de la Generalitat. Aquest és un tipus de model de caixa: representativitat, coordinació amb el marc de la programació econòmica de la Generalitat, i fer que les caixes facin allò que han de fer.

I hi ha un altre tipus de model de caixa, un tipus de model de caixa de politització. Aquí s'ha dit —el senyor Conseller crec que ho ha dit— que era dolent polititzar les caixes. Nosaltres, el nostre Grup diu aquí que precisament del que acusem avui en aquest Projecte que se'ns porta és de polititzar les caixes, d'intervenir en les caixes, d'intentar controlar les caixes des de determinades opcions majoritàries polítiques avui a Catalunya. I quins sistemes de representació tenim a Catalunya? El sistema de representació dels consells, dels consellers de les caixes d'estalvis, de fet, han significat en l'època democràtica a Cata-

lunya perpetuar els mateixos grups i les mateixes persones que anaven decidint els recursos econòmics de les caixes, abans de l'adveniment de la democràcia. Això ha estat el que ha significat.

Vull dir, a més, que tot això s'ha fet, es fa, vulnerant, vulnerant, al nostre entendre —i torno a repetir que, en aquest sentit, discrepem del que ha estat el Dictamen del Consell Consultiu— la legislació bàsica local. He de dir que la Llei de Bases de Règim Local, en el seu article 47, determina només quatre excepcions que necessiten majoria absoluta i no deixa oberta cap possibilitat, cap possibilitat que no sigui una modificació de la Llei de Bases pels dos terços. Sí que ho fa en les majories absolutes; la Llei de Bases de Règim Local determina catorze excepcions en què es necessita majoria absoluta, i la darrera és dir, la darrera és dir : ho deixa obert a les possibilitats de legislació d'altres lleis. Això no passa en les excepcions que es determinen en els dos terços.

He de dir que davant d'això, al nostre entendre, s'ha fet una operació profundament antidemocràtica, s'ha vulnerat l'autonomia municipal, no s'ha democratitzat res. El senyor Conseller ens deia «aquesta és una Llei que democratitza alguna cosa», aquesta és una Llei que no democratitza, aquesta és una Llei que impedeix l'exercici democràtic de la formació de la voluntat dels ajuntaments.

I jo dic : si alguna força política té interès a controlar la Caixa de Catalunya és molt fàcil : ha de guanyar les eleccions locals. I si no guanya les eleccions locals, no pot intentar, mitjançant altres instruments, dominar allò que no li correspon, perquè la voluntat popular en aquest tema ha estat claríssima.

Acabo, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta és una Llei que afecta —i aquí ja s'ha dit— fonamentalment l'estalvi popular. Estem parlant de com s'administra, de com s'utilitza l'estalvi popular, i, això, hauria significat la necessitat d'un consens el 1985 i la necessitat d'un consens el 1989, i això no s'ha fet. Aquesta Llei havia de ser una Llei oberta, una Llei plural, una Llei representativa, la Llei del 1985 i la proposta de modificació que vostès ens porten aquí avui no compleix cap d'aquests requisits. Estem davant, un cop més, d'una aplicació concreta, en aquest cas en el terreny financer, d'una determinada concepció que sovint el Grup de la majoria ens té acostumats, d'una concepció totalitzadora i excloent, de control de tot. Avui, en aquesta Llei, un cop més, es posa sobre la taula la concepció que té Convergència i Unió de la societat catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Pel Grup Socialista, per explicar el vot té la paraula l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, he escoltat amb molta atenció el que ha dit el Conseller, i el Conseller, que és un home sincer, ens ha donat les claus interpretatives del debat. Però voldria començar per dir que aquest debat és caracteritzat per allò que els castellans diuen «aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid...», i que els catalans podríem dir «aprofitant que el Ter passa per Girona...», perquè es va publicar en un diari de Barcelona, una nota, estudi, sortida de la Direcció General de Política Financera, que deia : «S'ha considerat la possibilitat d'utilitzar la presentació d'aquest projecte, no solament per fer una estricta

adaptació de la Llei 15/1985 de la sentència del Tribunal Constitucional, sinó també per limitar l'excés d'influència d'una força política en la designació dels consellers generals d'una caixa de fundació pública», eh? Intenció, diguem-ne, clara, eh? Documental, és la intenció. És a dir, aprofitant que el Ter passa per Girona, no fem l'adaptació de la sentència, sinó que fem un pas més, anem a fer un pas més.

I, a més a més, el senyor Conseller ha estat d'una sinceritat aclaparadora quan ha dit clarament «la cosa es tracta de la Caixa de Catalunya», és clar, perfecte, m'ha semblat fantàstic en un moment determinat que vostè tingui aquesta sensibilitat que l'honora, eh?, que l'honora, jo li dic que la sinceritat, en política, honora. I, per tant, m'obliga a mi també a parlar amb la mateixa sensibilitat que ha parlat el Conseller, perquè crec que ens honora tots parlar amb aquesta clara sinceritat.

Les caixes a Catalunya no han estat democratitzades perquè no hi ha hagut cap canvi, vostès ho saben perfectament. Llavors, la primera pregunta que tots ens hauríem de fer, els representants del poble de Catalunya : bé, quina legitimitat democràtica —democràtica des del punt de vista de quin suport democràtic— tenen els actuals gestors de les caixes catalanes, quan pot ser que un òrgan d'aquests disposi de més diners dels que es disposen per fer la política cultural de la Generalitat, per exemple? Per tant, quina legitimitat, i, per tant, el que calia era donar una legitimitat a aquestes institucions, una legitimitat democràtica.

Què succeeix en el plantejament que es fa aquí? Bé, aquí es produeix un factor curiosíssim, pel qual, mitjançant una llei sectorial, es diu al món local quines majories —en aquest cas qualificades— de dos terços convé que assoleixin per fer un nomenament d'unes persones que corresponen a l'autonomia local. És un fet absolutament atemptatori contra l'autonomia local, és el fet més greu que s'ha produït en aquest Parlament des del punt de vista d'atemptat contra l'autonomia local, per una raó molt senzilla, perquè vostès van fer una llei de desaparició de la Corporació i va ser una llei en contra de la voluntat dels municipis, però, en canvi, això és en contra de l'autonomia local, d'un principi constitucional fonamental, perquè pensin vostès que a partir de totes les lleis sectorials, vostès podien anar fent lleis sectorials que marquessin quòrums especials per prendre decisions als ajuntaments de Catalunya en temes d'urbanisme o en qualsevol altre tema, amb la qual cosa estarien obligant sempre a acords de les dues forces majoritàries per poder desenvolupar o, en aquest cas, designar els seus representants. Pensin vostès si el Govern de l'Estat limités l'autonomia de Catalunya mitjançant uns quòrums especialitzats d'aquest Parlament, per prendre determinades decisions o per fer determinades designacions. El tema és molt més greu del que sembla, des del punt de vista institucional, i és el fet més greu que s'ha produït des d'aquest punt de vista.

És legítim, democràticament, en un moment determinat, que una majoria amb miopia política i al marge del sentir de la història, del sentir dels ajuntaments, que digui : «tots els ajuntaments volen la Corporació? Doncs, no», bé, d'acord, és un plantejament legítim perquè hi ha facultat en aquest sentit. Però aquí s'ha atemptat contra l'autonomia local.

Però anem una mica més enllà. Això és, ni més ni menys, que l'inici d'una política que està anunciada. Tots els mitjans de comunicació especialitzats han rebut ja indicacions de què

pensen fer vostès amb el reglament? Perquè, és clar, a partir d'aquesta Llei es pot fer el reglament, i, senyors, jo els anuncio a tots vostès : aquí ve la grossa, aquí ve la grossa; això d'avui és una anècdota, aquí ve la situació grossa. Què es pensa fer amb aquest reglament? Sota l'eufemisme de la representació comarcal es pensa fer el següent —i els posaré un exemple que vostès entendran perfectament— : si els ajuntaments de Catalunya tenen una coloració que representa, bàsicament, el ventall esquerre d'aquesta Cambra, que representa una proporció entre el que representa aquest ventall dret de la Cambra aproximadament d'un 70% a 30%, que és la representació del món municipal expressada en població, és a dir, el món municipal és més d'esquerra que la representació d'aquesta Cambra, té un sentit invers; vostès estan preparant un reglament, en aquests moments, conegut per part de totes les caixes i passat als mitjans de comunicació especialitzats en el tema. Què succeirà?, que la representació municipal de Catalunya serà d'un 80% de la dreta, diguem-ne, del país, i d'un 20% de l'esquerra del país. Això és exactament el que succeirà, perquè vostès, lògicament, sota l'eufemisme de la representació indirecta de les comarques, que cal recordar que no tenen una llei electoral proporcional, sota aquest eufemisme, com que posen un representant per cada una de les comarques, resulta que hi ha trenta-vuit comarques de representació de Convergència, no d'Aliança Popular, que, evidentment, en aquest cas, les veurà volar absolutament totes, perquè no tindrà ni una representació, es quedin tranquils perquè m'ha agradat molt la seva intervenció, pot vostè anar trucant els directors de les caixes i fer el que vulgui que, evidentment, ni una. (*Remor de veus.*)

Aleshores, el 80, el 80% hi va haver una representació de Convergència i Unió, quan el món municipal, el món municipal a Catalunya representa un 70% l'esquerra en el país. Bé, és evident que vostès han fet una Llei de Caixes. És evident que a nivell d'Espanya es va dir que les caixes havien de tenir una representació municipal superior i es va parlar del 25% i del 40% i vostès van dir «no, del 15% al 25%», això és legítim, perquè per a això són els parlaments i les majories democràtiques. Ara, el repartiment dins d'aquest 15-25 ha de ser, evidentment, un repartiment proporcionat a la realitat municipal, i això és absolutament greu perquè jo llanço aquí l'afirmació objectiva i categòrica que el que s'està fent des d'aquest punt de vista és una politització integral per part de Convergència i Unió del món de les caixes, amb els greus perjudicis que això representa, quan hauríem de jugar amb el pluralisme de la representació amb un altíssim grau de professionalitat, intentar cercar els millors col·laboradors possibles. Ara, pensar que aquest control directe, per la via de lleis i del reglament que d'aquí tres dies veuran i, per tant, en aquest cas no és la crònica d'una mort anunciada, és la crònica d'un disbarat anunciat, eh?, això els ho dic molt clarament perquè no serà una mort i els disbarats, tard o d'hora, cal que es corregeixin. Jo admeto sempre les majories i minories polítiques; admeto, no caldria sinó, les lleis d'aquest Parlament, però en aquest cas per la via reglamentària, per la via reglamentària vostès veuran això. Per tant, com que els ho anuncio, tindran dues possibilitats : fer una rectificació i fer que la representació municipal de Catalunya sigui proporcionada —hi ha dos principis constitucionals : la proporcionalitat i la territorialitat—, o fer que la representació de les caixes de Catalunya sigui absolutament, descarada-

ment, exageradament esbiaixada a favor d'un grup que capgira tota la realitat i tot principi de proporcionalitat. És evident que si nosaltres agafem el principi de proporcionalitat i de territorialitat en territoris amplis, es poden complir els dobles principis, però si nosaltres, evidentment, col·loquem a una comarca de 5.000 habitants, 6.000 habitants, 7.000 habitants amb major pes específic que a una ciutat del Barcelonès de 200.000 habitants, que no tindria representació, segons el seu esquema de reglament proposat, estem vulnerant el principi de la proporcionalitat.

He volgut sortir perquè els ho diré molt clarament : de vegades les coses passen desaparebudes, sembla que aquí no passa res, avui és una llei, és una adaptació, aprofitant que el Ter passa per Girona, ja fem el cop cap a la Caixa de Catalunya, demà passat traurem, evidentment, el reglament que ja està perfectament previst, preparat i que tots l'hem vist —jo ja fa dos mesos que el conec, per tant el coneixem, el coneixem els que l'hem de conèixer— i, per tant, estem davant d'una situació extraordinàriament, extraordinàriament greu.

Vostès, evidentment, poden dir que la representació municipal ha de ser inferior, tenen majoria per fer-ho. Però el que vostès no poden fer de cap manera és atemptar contra l'autonomia local i capgirar la representació local de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Armet. Per Convergència i Unió explica el vot l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies, senyor President, seré molt breu. El nostre Grup ha donat suport al Projecte de Modificació de la Llei 15/1985, conscients de la importància cabdal d'aquesta. Han hagut de transcórrer gairebé quatre anys des de l'aprovació per aquest Parlament de la Llei de Caixes d'Estalvis per arribar que, superada tota una allau de dificultats a les quals s'ha vist sotmesa aquesta Llei, avui s'hagi aprovat la modificació de la Llei 15/1985, modificacions que han estat necessàries de fer a la llum de la Sentència del Tribunal Constitucional 48/1988. Això, però, no aigualeix la importància d'aquesta Llei, que, a partir d'ara, podrà ser aplicada de manera plena a Catalunya, i que ha de significar un pas molt important en la regulació d'unes entitats financeres que juguen un paper de primer ordre en l'economia catalana. Amb la seva aprovació pel Parlament català es fa un exercici ple de la facultat d'autogovern que ens reconeixen l'Estatut i la Constitució, i el pas d'aquesta Llei per aquesta Cambra significa que regula un tema prou important, com és el de les caixes d'estalvis, des de la sobirania nacional de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aligué. Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el Compliment de la Normativa Legal Vigent en les Corporacions Locals de Catalunya, presentada pels Diputats Honorable senyor Lluís Armet i Il·lustre senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista.

Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.*)

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el Compliment
de la Normativa Legal Vigent en les
Corporacions Locals de Catalunya**

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna amb un sentiment agredolç d'haver de tornar a treure un tema que jo crec que, d'alguna manera, tots plegats hem de lamentar. I, precisament per la magnitud dels fets i per la magnitud de la lamentació, crec jo que val la pena que avui presentem aquesta Moció i que, finalment, sigui votada pel conjunt de la Cambra.

Aquesta Moció, que té aquest gust agredolç, té un gust molt agre, perquè els fets que van succeir el 15 d'abril a Roses són greus, són molt greus. Recordem que van ser qualificats com l'«atemptat més greu a la democràcia» succeït a Catalunya des de les primeres eleccions democràtiques de l'any 77. Recordem aquests fets i pensem quina seria la reacció dels diputats si fets semblants haguessin succeït en aquesta Cambra. Un parell de ciutadans, disfressats de mexicans, empunyant un santerist a la mà, cantant Els Segadors i trencant una urna. Pensem quina hauria estat la reacció dels diputats si això hagués succeït aquí, si això hagués succeït aquí en el moment de nomenar el President de la Cambra o en la votació d'investidura del President Pujol. La reacció dels diputats seria unànime : la reacció del poble de Catalunya seria unànime; hi hauria una mobilització en defensa de la nostra màxima institució. La mateixa actitud que tindríem en aquest cas, jo reclamo que la tinguem avui, aquí, en defensa de la democràcia municipal, en defensa d'una institució democràtica com són els municipis.

El sentit agre també el tenim perquè aquests fets que van succeir a Roses no són uns fets aïllats; encara avui hem sentit com, aprofitant un succés magnífic per a Catalunya i per a Barcelona, que és la victòria del Barcelona, s'han produït uns successos lamentables : la violència ha aparegut als carrers de Barcelona.

En altres plens municipals, a Girona, al Papiol, petits grups de ciutadans —grups minoritaris de ciutadans— utilitzen mètodes violents, mètodes antidemocràtics per coaccionar una institució que està complint el seu deure democràtic, i en el moment de la votació intenten pressionar els regidors, legítimament elegits i democràticament elegits, perquè prenguin una decisió en contra del criteri que en aquells moments estan tenint.

Jo crec que aquests fets són encara aïllats, són minoritaris; però tenim l'obligació de denunciar-los i prendre una actitud dura, de condemna, de fermesa en la condemna, per evitar que es vagin repetint, que es vagin estenent per tot Catalunya i que, a la llarga, sigui la norma de funcionament de les institucions democràtiques a Catalunya. No volem que Catalunya caigui en la barbàrie; no volem que a Catalunya hi hagi un procés semblant al que ha introduït Herri Batasuna a les institucions municipals d'aquell país. Hem de fer un crit d'alerta, i el cas de Roses és un cas singular, i val la pena que l'aprofitem.

També considero jo que l'actitud de condemna —i, per tant, la part agra de la meua intervenció— és donada perquè hem de lamentar que, coneixent-se la possibilitat que es produïssin uns fets, havent-se avisat la Conselleria de Governació i els seus serveis territorials a Girona, no s'haguessin emprès mesu-

res preventives per evitar que aquests fets succeïssin. Però, molt bé : hi ha una part lamentable, una part agra, que tots condemnem; estic convençut que tots votarem favorablement les mocions presentades, i per això considero que hi ha una part positiva, una part dolça, que tots plegats, doncs, ens sembla que ens agrada més. Aquesta part dolça és que tots els grups que van intervenir en aquella sessió van expressar la seva condemna pels fets de Roses, la seva voluntat que mai més tornessin a succeir. També el Conseller de Governació, el Conseller Gomis, va prendre tres compromisos importants i positius, compromisos que voldria que no es quedessin en meres paraules, i que per això avui recordo. El senyor Gomis va condemnar amb energia els fets succeïts a Roses; el senyor Gomis va anunciar que en el futur emprendria mesures per evitar que aquests fets tornessin a succeir, i el Conseller Gomis va anunciar que el Consell Executiu intervindria en el procés judicial, i es constituïria en part. Espero que aquestes tres promeses, aquests tres compromisos del Conseller Gomis no siguin paraules, i que es transformin en fets.

La satisfacció, també, de poder intervenir avui aquí és perquè estic convençut —tots n'estem convençuts— que el poble de Catalunya rebutja aquests mètodes; el poble de Catalunya està en contra d'aquests mètodes; el poble de Catalunya considera que aquestes són unes minories, i que aquestes minories potser volen expressar, en determinats moments, aspiracions legítimes, però els mètodes que utilitzen no són els correctes, i nosaltres tenim l'obligació, com a parlamentaris, de denunciar els mètodes antidemocràtics i de fer una labor de pedagogia i explicar que avui, a Catalunya, en tot el conjunt de l'Estat espanyol, hi ha prou camins, prou eines per expressar qualsevol opinió, sigui l'opinió que sigui, per un camí democràtic. Per tant, jo crec que tenim una responsabilitat, avui, molt important, quan anem a votar la Moció que estem solmetent a consideració.

Les institucions democràtiques varen ser construïdes perquè s'expressessin les diverses opinions amb unes formes normals, amb unes formes amb què es poguessin expressar les discrepàncies sense actituds violentes. Aquest procés de construcció es fa a poc a poc, rajol a rajol, pedra a pedra; destruir un edifici de la convivència democràtica, destruir un edifici d'una institució democràtica és molt fàcil : es pot destruir en un sol dia, i, per tant —ho repeteixo, hi insisteixo—, tenim l'obligació de reclamar d'aquest Parlament la condemna total dels fets, de fer aquesta labor de pedagogia al poble de Catalunya dient que, aquests mètodes d'entrar en una sessió d'una institució, de ventar un cop a un representant del poble elegit democràticament, de fer la camalleta a un regidor en un altre ple municipal, són mètodes que rebutgem amb contundència, i, si no ho fem així, algun dia ens trobarem en una sessió d'aquest Parlament amb un problema similar.

Ahir es deia aquí que tenim un estil de fer política que és un gran estil de fer política; espero que, d'aquest gran estil de fer política, aquest Parlament, avui, sigui coherent amb aquestes paraules que algun diputat, algun conseller va posar en boca del President Pujol, que aquest gran estil de fer política sigui una realitat, i que, deixant de banda el partidisme, votem afirmativament la Moció de condemna dels fets que van succeir a Roses en el ple del passat 15 d'abril, i que instem el Consell Executiu que, en el futur, eviti que fets com aquest tornin a suc-

ceir. Si ho fem així, jo penso que haurem fet dues coses : haurem fet una gran labor de manteniment de la convivència democràtica en aquest país i, per tant, haurem fet el que tots volem, que és servir Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyor Nadal. Com que no hi ha cap esmena a aquesta Moció, passem directament a la intervenció dels grups que ho sollicitin. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull, per començar, fer explícit, senyor President, que, aquesta intervenció, la fem —perquè així ho hem convingut— en nom de tots els companys del Grup parlamentari Mixt, i penso que, amb aquesta voluntat, es recullen les discussions que en el si del Grup Mixt hem mantingut respecte a això.

Voldríem manifestar, si el President ens ho permet, tres qüestions respecte al debat que vàrem mantenir en l'última reunió. Vam seguir amb molta atenció aquell debat; pensem que bona part de les intervencions dels interpellants i del senyor Conseller expressaven, en definitiva, tot allò que aquesta Cambra sentia, i recollia l'esperit i la preocupació perquè aquests esdeveniments puguin succeir en un ajuntament —qualsevol que sigui aquest ajuntament— de Catalunya o puguin succeir abans que un alcalde entri en un ple, o puguin succeir quan un conseller surti d'aquesta Cambra, etcètera.

Volem, doncs, remarcar, com tots vostès, emfàticament, la nostra preocupació perquè aquestes coses puguin avui succeir a qualsevol poble, a qualsevol ciutat de Catalunya i de tot el país en general. No hem presentat esmenes a la Moció que han presentat els socialistes, bàsicament, perquè compartim els dos punts d'aquesta esmena i, per tant, els assumim, i ho fem explícitament, i entenem que serveixen, en definitiva, per a l'objectiu que en aquell debat es va marcar respecte a aquesta Cambra. Diem, textualment, que els fets de Roses «ni es poden ni s'han de repetir». Ara bé, a mi m'agradaria que poguéssim fer una petita reflexió plegats respecte, no només —no només— als esdeveniments que van succeir a Roses, sinó a un element que em sembla que és més crucial : el paper que ara per ara els polítics estem assolint en una societat democràtica com la nostra.

Jo penso que no és gens exagerat creure que, per a molts dels nostres conciutadans, el descrèdit dels polítics creix, i aquest és un problema, senyores i senyors diputats, que o l'afrontem tots plegats, o n'haurem de passar comptes un per un. Des d'aquest punt de vista, la nostra perspectiva és aprofitar —plantejant clarament la nostra posició avui, aquí— per dir que, independentment del que el senyor Nadal ens ha apuntat respecte al prestigi que han de tenir les institucions, respecte a la tasca pedagògica que les institucions han de portar respecte als conciutadans, vull dir una cosa més : que probablement avui els polítics haurem de valorar molt acuradament què diem i què deixem de dir quan es produeixen aquests debats o aquestes situacions polítiques.

Jo penso que no és «de rebut» que determinades manifestacions que es van produint permanentment a la nostra vida política quotidiana siguin caracteritzades com a atacs sistemàtics al que és el joc democràtic, sense més. Vostès em voldran permetre..., estem vivint, ara, arreu de tot Espanya i, concretament, a Catalunya, el que s'ha dit les «famoses mocions de

censura», i, certament, jo he sentit comentaris aquí a Catalunya, i he sentit comentaris a Espanya, que em fan pensar que el problema no és només quan uns «mexicans» entren directament en un consistori i fan el que aquells senyors van fer en aquell ple de Roses. Els polítics, moltes vegades, amb els nostres comentaris, estem donant pas, en definitiva, a posar en qüestió el que és el joc democràtic.

Quan un vice-president del Govern —i malauradament haig de fer aquesta referència— fa unes referències com les que jo vaig poder —i vostès també— llegir abans-d'ahir, d'on té l'ànima i on té els peus, hom pensa que això serveix per al descrèdit dels polítics en general. Quan un vice-president del Govern planteja que les mocions de censura —a què s'arriba amb un acord, i que probablement aquest programa vés a saber on parirà— significa que aquí no hi ha joc democràtic, estem fent un flac servei a aquest país, evidentment. Evidentment.

I, des d'aquest punt de vista, el meu reclam només pretén una cosa : que prenguem consciència, tots plegats, que aquest descrèdit dels polítics creix, i que hem de fer un esforç, tots plegats, per arribar a acords que invalidin, d'alguna manera, aquest tipus de comentari que, des del meu punt de vista, no serveix enlloc.

Jo voldria acabar, després de fer aquest exordi, de dir que no és un problema només de les institucions, que és un problema que ens afecta a tots plegats, recordant tres coses : primer, la condemna enèrgica dels fets; la segona, instar aquest Consell que endegui les mesures suficients en els termes que plantejava la Moció, i tercer, anunciar que votarem favorablement la Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo els parlaré de la Moció de Roses. Ens trobem davant un fet que, per les seves característiques, cal contemplar com un fet singular, amb tota la càrrega semàntica que comporta aquesta paraula. Singular, perquè s'allunya de tota norma de comportament democràtic; singular, per la manera com es va produir, i, singular, perquè va tenir lloc en el si d'una institució democràticament elegida i en un moment en què els seus membres anaven a exercir el seu dret democràtic de debatre i votar una moció de censura. Un procediment democràtic —aquest de les mocions de censura— del qual, darrerament, es parla i es discuteix molt però que, per sobre de les opinions i posicionaments possibles, és un mecanisme recollit en la legislació dels països democràtics del món. Un fet —aquest afer succeït a Roses— que és valorat molt negativament pel Grup d'Esquerra Republicana, com ho ha de ser també per la resta de grups representats en aquesta Cambra, perquè és del tot intolerable, sota qualsevol punt de vista. Per tant, donem suport, plenament, als dos punts recollits a la Moció que debatem pel rebuig que representa a unes actituds totalitàries disfressades amb perfils grotescos, dignes dels millors esperpents sorgits de la ploma de Valle Inclán. Creiem que la tasca del Parlament de Catalunya és la de condemnar els episodis de Roses amb tota l'energia i contundència però, alhora, reflexionar sobre unes actituds feixistes, que no poden ser mai justificades, empara-

des, tolerades o permeses per cap representant d'una institució legítimament escollida democràticament i lliurement pels ciutadans que respresenta, sense que s'hagi de confondre, tot això, ni barrejar amb altres fets, com els que van succeir ahir a la nit a Barcelona.

Senyores i senyors diputats, a Roses vam viure reminiscències caciquils d'altres temps propiciades per l'actitud tolerant de l'Alcalde envers uns sinistres personatges que, d'antuvi, portaven unes intencions concretes i conegudes pels assistents en aquell ple de nefasta memòria. Es va tractar d'un acte premeditat, treballat i difós a consciència. Allí eren presents tots els mitjans de comunicació i les càmeres de televisió, i potser l'única sorpresa va consistir que, en lloc d'unes ranxeres, cantessin *Els Segadors*. Al nostre entendre, la delegació del Govern a Girona havia d'haver canviat, com a mínim, el seu representant per tal de vetllar per les garanties democràtiques de lliure elecció a l'Ajuntament de Roses. Una acció preventiva que sense suplantar l'autoritat de l'Alcalde ni l'autonomia municipal, les quals ha de ser preservades escrupolosament, tal com dicta la legislació que entre tots ens hem fornit al respecte, hauria resultat altament positiva i hauria donat una sensació de democràtica i ferma autoritat el Govern de la Generalitat, alhora que més arguments per participar en el sumari que es pugui obrir per establir responsabilitats per aquests fets.

Pensem que, davant d'esdeveniments tan greus com el que debatem, el Conseller de Governació hauria de prevenir, amb fermesa, uns actes que mai hauríem de lamentar pel simple fet que mai no s'haurien de produir.

I, en aquest sentit, votarem la Moció favorablement —la Moció presentada— per tal que quedi clar el nostre rebuig, alhora que el nostre desig que l'Executiu actuï, davant de fets com el que ens ocupa, no tan sols corregint, sinó també —i preferentment tal com ja hem dit— prevenint, i perquè tot plegat serveixi perquè freni o anul·li les temptacions que a qualsevol altre lloc, o per qualsevol altre grup, es puguin tenir de reproduir actes tan rebutjables com els succeïts a l'Ajuntament de Roses.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ja es va posicionar, amb tota claredat, referent a aquest tema a través del seu President, el senyor Fernández Díaz, en el debat que va sostenir aquesta Cambra arran de les interpellacions que es van fer al voltant del fet objecte de la Moció. Nosaltres estem a favor d'aquesta Moció i hi donarem el nostre suport perquè estem d'acord amb la Moció en el fons i en la forma de la Moció. I el nostre vot serà afirmatiu.

És evident que hi ha fets preocupants però no solament es poden produir en l'àmbit d'un poble, en aquest cas petit, on fets, si es vol folklòrics o amb aspectes folklòrics, van representar un atac greu a la democràcia i a les formes democràtiques, sinó que jo crec que el missatge que conté la Moció del Grup Socialista —que nosaltres votarem afirmativament—, és un missatge general i que l'hem de tenir en compte en tots els àmbits : en els pobles petits, en els pobles més grans, en les

ciutats mitjanes i en les ciutats molt grans. És un missatge general que val per a tots els àmbits quantitatius i qualitatius, i, malauradament, aquests dies s'està vivint en altres àmbits un clima, hi ha símptomes que passen certes coses on, sembla ser, que tot home té un greu. I això —que potser sigui veritat— en política és un fenomen que s'ha de tractar amb una extraordinària cura.

Per tant, el nostre vot inequívocament afirmatiu a la Moció socialista va acompanyat del desig que la voluntat democràtica, la voluntat d'impecable elegància democràtica que hi ha darrere aquesta Moció que nosaltres subscrivim, estigui acompanyada d'un comportament coherent en tots els àmbits quantitatius, qualitatius, a tot arreu, a Catalunya, en el conjunt d'Espanya, per part de tots els grups polítics. Jo crec que si això és així la democràcia anirà molt millor, i la coherència presidirà l'acció política.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Illustre Diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya donarà plenament el seu suport a aquesta Moció que s'ha presentat pel Grup Socialista. De tota manera, jo haig de dir que la intervenció que s'ha fet abans, pel representant del Grup Mixt, m'ha fet modificar una mica la meua intervenció inicial i introduir algun element que no estava en la meua previsió, del moment que jo crec que algunes de les formulacions que ell ha plantejat aquí són, com a mínim, equívokes i poden plantejar elements que val la pena de clarificar. Jo crec que no es pot confondre, en absolut, la crítica política i el dret a la crítica política, tan dura com es cregui convenient, sobretot a situacions que s'estan produint, que s'han produït i que, segurament, es continuaran produint quant a pactes que poden semblar o poden ser oportunistes, que poden ser demagògics, que poden ser, en definitiva, unes formes d'accedir al poder municipal o a altre poder per vies que poden semblar políticament censurables, però crec que això no es pot confondre, en absolut, ha de quedar clarament diferenciat del dret que les institucions portin a terme les seves tasques amb tota llibertat. I, per tant, amb independència que el contingut de l'acord que ha portat el Govern de l'Ajuntament de Roses, per exemple, a un senyor d'Aliança Popular, amb independència que aquest pacte ens pugui semblar antinatural, ens pugui semblar peculiar, ens pugui semblar, fins i tot, estraforari, és cert que l'Ajuntament de Roses i totes les institucions en l'exercici de les seves funcions democràtiques tenen el dret de portar-les a terme amb plena independència i d'acord amb allò que està previst en la Llei.

Per tant, crec que la Moció presentada pel Grup Socialista és necessària, és oportuna i reflecteix la necessitat que nosaltres ens pronunciem amb claredat sobre, per una part, la condemna inequívoca a aquesta situació que s'ha produït —en concret— a l'Ajuntament de Roses; que no és purament una situació anecdòtica, que no és purament una situació, d'alguna manera, fins i tot vergonyosa, sinó que és un atemptat gravíssim contra el funcionament d'una institució democràtica com és l'Ajuntament.

I també crec que el segon punt de la Moció és adient, és ade-

quat, és absolutament correcte del moment que planteja la necessitat que el Consell Executiu de la Generalitat prengui la posició, que per la seva responsabilitat en la nostra comunitat li correspon, ja que no hi ha dubte que els fets que es van produir a Roses eren uns fets planificats, eren uns fets prèviament anunciats, coneguts, en els quals hi ha responsabilitats que poden arribar, fins i tot, a ser penals i, per això, la cosa ha de seguir-se per la via judicial, però hi ha, sens dubte també, responsabilitats polítiques, responsabilitats administratives, responsabilitats de tota mena que s'han de delimitar. I la Generalitat de Catalunya, que, en el seu moment, des del nostre punt de vista, es va abstenir d'intervenir, és a dir, va cometre el que nosaltres podríem considerar una falta d'omissió perquè no va intervenir com nosaltres creiem que havia d'intervenir, però el cert és que ara encara té una responsabilitat i, per tant, el segon punt de la Moció és, des del nostre punt de vista, també totalment adequat i creiem que és molt important que aquesta Cambra, d'una manera unànime, tota vegada que es tracta d'aquests dos elements que crec que poden i han de ser subscrits per tots els parlamentaris, hi donem el nostre suport, manifestem aquest rebuig a aquestes actituds antidemocràtiques, aquests atemptats contra, en primer terme, l'autonomia dels ajuntaments, i aquest és un aspecte en què jo també volia insistir, perquè s'ha parlat molt de l'autonomia dels ajuntaments, i el primer atemptat contra l'autonomia dels ajuntaments és impedir el seu funcionament adequat i democràtic.

Per tant, hi insisteixo, nosaltres donarem el nostre suport a aquesta Moció i demanem a la Cambra que hi doni, unànimement, el seu.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ : Moltes gràcies, Molt Honorable President. El nostre Grup en estudiar la Moció presentada pel Grup Socialista, s'ha trobat amb un esperit una mica contradictori sobre quina era la seva posició a prendre.

En primer lloc, en primer lloc perquè —com algun altre membre d'aquesta Cambra—, en realitat, estem debatent la Moció de Roses i, des del punt de vista estrictament reglamentari, tots sabem que a les interpellacions s'han de tractar qüestions de tipus general, de política general, i que una qüestió com aquesta, almenys al nostre entendre —deixin que els ho digui—, doncs, amb una pregunta potser hauria estat el més adequat; si no, llavors ens trobem amb aquest tipus de manifestacions genèriques d'aquestes obvietats que ens posa, doncs, en situació a tots els grups de definir-nos sobre una qüestió que és òbvia. En canvi, sí que —això pel que fa referència al primer punt de la Moció—... El segon sí que tracta d'un tema més d'abast general, o sigui, sobre la política general que ha de fer o que ha de tenir el Consell Executiu, amb vista a aquests fets. I la contradicció potser rau que nosaltres votarem favorablement el primer punt i, en canvi, en contra del segon, i intentaré explicar les nostres raons.

El primer punt. No és la primera vegada que ens trobem en aquest Parlament, doncs, amb declaracions òbvies, aquelles, doncs, que la democràcia és el millor sistema; que el respecte entre els grups polítics, etcètera, i, molt a pesar nostre, ens

hem vist obligats a votar en contra perquè, lògicament, totes, totes les manifestacions del Parlament tenen una càrrega política i didàctica i, al nostre criteri, moltes vegades ens ha semblat que no era convenient pensar que en el nostre país no es guarden aquestes formes, no es té la democràcia en la deguda consideració.

En aquest cas és diferent. En aquest cas, es parla d'un tema tan concret, tan concret, que, òbviament, hi hem d'estar d'acord. Però voldríem fer una precisió : no és l'únic cas de comportament, diguem-ne, antidemocràtic, encara que, potser, coincidiríem que és, si no el més greu, un dels més greus que s'han produït a Catalunya darrerament. Però el que nosaltres voldríem intentar evitar és que la Cambra no s'anés fent ressò d'altres situacions —no ho sé, ara se m'acut el Papiol, o d'altres que s'han anat produint o que es poden produir.

I, per tant, si bé —ho repeteixo— votarem a favor d'aquest primer punt de la Moció, interessa al nostre Grup que quedi constància que no ens deixarem arrossegat, per dir-ho així, per manifestacions d'aquest tipus en altres ocasions; vull dir que no caiguéssim tots una mica en l'error que quan ens semblés que som els més afectats, malgrat que sempre ho som tots, s'anés produint en el Parlament contínues manifestacions, ara sobre aquesta vila, ara sobre aquesta altra... Per tant, per a nosaltres, aquesta la considerarem com a exemplaritzant, votarem a favor, però que quedi constància que en ocasions similars no seguirem aquesta tònica, perquè —ho repeteixo— les manifestacions, els posicionaments de la Cambra són exemplaritzants, tenen càrrega política i no convindria tampoc donar la sensació al poble de Catalunya que aquesta és una actuació o una actitud generalitzada : hi ha més de 930 municipis a Catalunya, són excepció el que passa —sortosament— i, no ho sé, cal que mirem el darrer ple, per exemple, de la ciutat de Lleida, on, amb totes les forces polítiques, el ple es va desenvolupar d'una forma..., dintre dels canons més estrictes del que és la democràcia, i que, per tant, hi ha el perill, també, que si anem generalitzant aquestes qüestions i anem posant exemples pugui donar la sensació —ho repeteixo— al poble com si dintre dels municipis de Catalunya, dintre de la política municipal, hi hagués més problemes dels que realment hi ha; el comportament de tots els regidors, de tots els batlles, de tots els polítics, a tots els ajuntaments de Catalunya, és exemplar, és democràticament impecable, i unes quantes excepcions, d'acord, les podem denunciar, però no han de, diguem-ne, empastifar l'actuació generalitzada de totes les corporacions locals de Catalunya.

Sobre el segon punt, per què hem de votar en contra? En primer lloc, perquè coincidim fil per randa amb la intervenció del Conseller Gomis : nosaltres entenem que el nostre Govern ha actuat correctament sobre el principi de garantir l'autonomia municipal.

Perquè, a més a més, és molt genèrica, aquesta manifestació. He estat molt atent a la intervenció de tots els grups i, realment, ningú no ha aportat cap element de concretització, és a dir, suposo que ningú deu pensar que el Consell Executiu disposa d'una bola d'aquestes, de vidre, amb la qual pot preveure el futur, per saber on es produiran aldarulls. Perquè, què s'ha de fer? A instància de part? Vostès han analitzat, han pensat quina dinàmica crearia quan legítimament un grup polític, un grup de regidors o un grup de veïns pensés que perilla el desen-

volupament normal i democràtic d'un ple? És que, per exemple, dimarts mateix a Girona el Consistori mateix i el seu President, el senyor Nadal, no van tenir una actuació prou contundent per fer innecessària l'actuació dels Mossos d'Esquadra o de les mesures que el Govern de la Generalitat hagués pogut preveure? A mi m'agradaria —no hi és— preguntar-li al senyor Nadal què li hagués semblat si, a instàncies legítimes d'alguna part, algú hagués pogut pensar que hi havia risc d'aldarull i que el Conseller de Governació o la Delegació Territorial a Girona hagués enviat preventivament uns mossos d'esquadra.

La veritat, no trobem cap element que concreti ni proposi quelcom que, al nostre criteri, pugui ser viable. Per tant, nosaltres creiem que l'actuació del Govern ha estat exquisida, en aquest cas, i que no pot desviar-se de la que —ho repeteixo— va explicar aquí el Conseller Gomis, i, com que no tenim les previsions del que pot passar en el futur, penso també que aquí ha passat que d'un fet lamentable, que tots censurem, i que estem segurs o hem d'estar segurs que no es tornarà a repetir, també s'aprofita per criticar una acció governamental, que al nostre criteri és impecable, i —potser avançant-me a la Moció sobre la sequera que aquesta tarda veurem— és allò de dir: «Piove? Porco Governo! Non piove? Porco Governo!», quan és claríssim que el Govern, en el cas de Roses, no hi ha tingut res a veure.

Per això, senyores i senyors diputats, votarem a favor del primer punt i en contra del segon.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmió. (*L'l. Sr. Fernández Díaz demana per parlar.*) El senyor Fernández Díaz demana la paraula per...

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Sí, senyor President, per una qüestió d'ordre, a l'article 66 en relació amb l'article 26. Si m'ho permet, són trenta segons, si li ho explico.

El Sr. PRESIDENT : Formuli la qüestió.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Sí. El Diputat que ha intervingut ara ha fet dues referències, des del meu punt de vista, que justifiquen la meua intervenció, perquè s'ha atribuït competències que li corresponen a la Mesa, a l'hora de considerar que determinades iniciatives, com les interpellacions que vam substanciar en l'anterior ple en relació amb el tema de Roses, no eren pròpies d'una interpellació, sinó, en tot cas, d'una altra iniciativa parlamentària, com podria ser una pregunta oral, i jo crec que això li correspon, qualificar els documents parlamentaris, els escrits parlamentaris, a la Mesa i no al Diputat.

I, en tot cas, també, dir-li que en aquest cas concret nosaltres vam formular també una pregunta oral; el que passa és que ni en el Ple anterior va entrar aquesta pregunta ni entraria en aquest i, per tant, el Reglament que tenim ens obliga a fer aquestes coses... (*Remor de veus.*) No, perdó, en tot cas, no és ningú el Diputat, sinó la Mesa, la que ha d'interpretar i aplicar el Reglament i decidir si una iniciativa parlamentària està feta de manera correcta i adequada, i no vostè.

Gràcies.

(*L'l. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, per al·lusions, respecte a l'article 65, d'una breu intervenció que

ha fet el senyor Fuentes... Prendré un minut o un minut i mig, si vostè és tan amable...

El Sr. PRESIDENT : Digui, digui.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Sí. No, jo, és que l'il·lustre portaveu d'Iniciativa per Catalunya ha presentat com a possiblement equívokes algunes de les meves manifestacions que jo havia realitzat en la meua intervenció, respecte al tema que aquí estàvem abordant.

Jo, el que li volia fer veure al senyor Fuentes —si això és possible— és que, després de manifestar clarament el meu suport als dos punts de la iniciativa presentada pel Grup Socialista, volia dur a la Cambra una reflexió que sí que té a veure, no només amb el que succeeix en un ajuntament en un moment determinat, sinó amb la conducta que determinats polítics d'aquest país endeguen sistemàticament i que afebleixen les institucions democràtiques d'aquest país.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no aprofiti les al·lusions per tornar a contraargumentar.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Només, President, en el sentit, President —i acabaré en trenta segons—, en el sentit que estàvem parlant de la tasca educativa de les institucions, de la tasca educativa dels polítics, i quan es donen situacions a Catalunya i fora de Catalunya que aquesta tasca educativa es posa en perill és deure de tots nosaltres arribar a l'acord, senyor President, senyores i senyors diputats, que alguna cosa hem de dir quan volem recuperar el crèdit per als polítics que aquesta societat ens demana.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'l. Sr. Fuentes demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Roc Fuentes, en concepte de què demana la paraula? (*Rialles.*)

El Sr. FUENTES : En concepte de rèplica a les afirmacions, en trenta segons.

El Sr. PRESIDENT : No, és que si ho fa en concepte de rèplica no li puc donar... Consideri's al·ludit...

El Sr. FUENTES : Em considero molt al·ludit... (*Fortes rialles.*) Doncs, per replicar a les al·lusions, si m'ho permet el senyor President.

Molt breument, per assenyalar que continuo discrepant del que diu el senyor Fernández, perquè crec que la crítica política és un element essencial del funcionament de la democràcia, encara que ens afecti i no ens agradi. Per tant, aquest és un element bàsic per a nosaltres.

Per altra part, hi ha una altra qüestió que també voldria deixar clara, que és que a vegades caiem —i dic «caiem»— en el parany de pensar que la crítica política que es fa a l'acció de govern en una institució o en un partit polític és una crítica a la institució i que, per tant, estem afeblint la democràcia perquè estem afeblint la institució.

Això, malauradament, a Catalunya en sabem molt, perquè ho hem patit molt, que quan es fa una crítica a una acció de govern concreta, a Catalunya, s'interpreta com una crítica a la institució. I, per tant, aquest és un element que cal posar en evidència i que cal destriar molt clarament : la crítica política no solament no és negativa, sinó que és essencial per al funcionament democràtic, ens agradi més o ens agradi menys, ens afecti més o ens afecti menys, i que això no és obstacle, sinó tot al contrari, perquè reforcem la democràcia, perquè reforcem les institucions i perquè, en definitiva, quan es pro-

dueixen situacions com aquesta —que jo espero i desitjo que siguin efectivament excepcionals, que no es torni a produir— el Parlament de Catalunya es defineixi molt clarament al respecte, com es fa amb aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. Quant a la intervenció del senyor Fernández Díaz, jo li haig d'agrair el seu interès a coadjuvar amb la Presidència i amb la Mesa perquè s'observi estrictament el Reglament.

La Mesa va qualificar en el seu moment la interpellació. Estava formulada correctament, perquè era en termes de política general. Si després, si després, en el desenvolupament de les intervencions parlamentàries, hi ha algú que se surt d'aquest marc fixat, de la política general, bé, això, la Presidència ho interpreta com una mena de llicència o de forma dialèctica que utilitza l'orador. Alguna vegada, quan hi ha un excés en aquesta actuació, doncs, ja intervé la Presidència.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Ah!, hem de votar, és veritat. (*Rialles.*)

Els senyors diputats que hi estiguin... Ah, no, votarem per separat el primer paràgraf.

Els diputats que hi estiguin d'acord?

El primer punt de la Moció ha estat aprovat per unanimitat.

Votem a continuació el segon paràgraf.

Els qui hi estiguin d'acord?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia : Moció subsegüent a la interpellació sobre la Problemàtica del Sector de la Fruita Seca a Catalunya, presentada pels diputats senyors Francesc Vernet, Josep Sendra i Paül González, del Grup parlamentari de Convergència i Unió; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Francesc Vernet.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Problemàtica
del Sector de la Fruita Seca
a Catalunya**

El Sr. VERNET : Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, quan jo tenia pocs anys em deia el pare amb tristesa : «Ves, tots aquests costers conreats que degut al seu fort desnivell s'han de cavar a l'arreu, abans de gaire seran erms i a dures penes sobreviuran els que es puguin llaurar». En aquell temps, senyores i senyors diputats, es llaurava encara amb tracció animal. La producció dels costers solia ser de gran qualitat, però de minsa quantitat : l'equilibri s'havia trencat.

Fa uns anys, jo deia als meus fills : «Tots els conreus que no es puguin mecanitzar, que no es puguin llaurar amb tractor, estan condemnats a desaparèixer», i aquests auguris es compliren. El ferreny llaurador que agafat a l'esteva de l'arada obria el solc a la terra com una entranya de mare —que diria el poeta prioratí— fou substituït pel tractorista.

Avui diem, els meus fills i jo : «Tota agricultura de secà ja no pot sobreviure». Cal subratllar aquí l'esforç del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb la seva política d'a-

juda, creació i millora de regadius. Però, senyores i senyors diputats, els regadius de les fèrtils terres del Baix Camp, del Tarragonès i els fondals del Priorat, on es cultiva l'avellaner, albirer ja un horitzó molt obscur.

Les causes de la forta crisi que travessa el sector de la fruita seca, especialment l'avellana, les varem exposar ja en la interpellació del darrer Ple; per tant, no seré reiteratiu. Cal ara proposar als il·lustres membres de la Cambra, per a la seva aprovació, les possibles solucions —si més no, les mesures que puguin paliar aquest greu problema.

És per això que en representació del meu Grup presento la següent Moció, en cinc punts.

Primer punt : sol·licitar al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació la immediata intervenció del FORPPA per tal d'eliminar els excedents del mercat i garantir uns preus de retirada elaborats d'acord amb el sector.

Senyores i senyors diputats, l'enfonsament del mercat de la fruita seca ha produït la lògica resistència del pagès a abandonar els seus productes a uns preus ruïnosa, molt per sota del cost de producció. Això ha generat un volum d'estocs i d'excedents que, atès el fàcil deteriorament de l'avellana, a partir del primer any, agreuja la situació; és primordial, doncs, eliminar estocs i excedents.

Segon punt : sol·licitar al Govern espanyol que negociï, dins del marc de la Comunitat Econòmica Europea, l'establiment d'un calendari d'importacions a Europa i a l'Estat espanyol, per tal d'evitar l'enfonsament del mercat a causa de les importacions massives.

Les importacions de fruita seca, indiscriminades i massives de països tercers, a baixos preus —ho repetim una vegada més—, són la principal causa de la crisi. És necessari i urgent, almenys, l'establiment d'un calendari que dosifiqui i racionalitzi les importacions, tant a la Comunitat Econòmica Europea com a l'Estat espanyol.

El tercer punt : demanar al Govern central que procedeixi al desenvolupament amb urgència del Reglament número 790/99, aprovat pel Consell de la Comunitat Econòmica Europea el proppassat dia 20 de març, per tal que les explotacions agràries puguin accedir immediatament als ajuts que s'hi preveuen.

Senyores i senyors diputats, cal millorar, racionalitzar i fer competitives les nostres explotacions agràries. Hem de reconèixer que no estan a l'alçada per afrontar el repte del 92.

Senyores i senyors diputats, sense sortir del nostre propi país, sense traspasar les fronteres naturals de la nostra mil·lenària nació, al nord de l'Albera i al peu del Canigó, els pagesos nord-catalans estan a nivell europeu. Cal, senyores i senyors diputats —i seria just i equitatiu i saludable—, que la pagesia catalana del sud dels Pirineus s'equipari amb la germana pagesia del nord.

Quart punt : proposar al Ministeri de Cultura, Pesca i Alimentació que realitzi una campanya de promoció de productes agraris, especialment de l'avellana i de l'altra fruita seca.

La producció d'avellana a l'Estat espanyol oscil·la entre les 16.000 i les 17.000 tones; el 90% d'aquesta producció és nacional, o sigui, es fa a Catalunya a les seves comarques meridionals.

El consum d'avellana a nivell de l'Estat és de 140 grams per habitant i any. Imaginem-nos si, amb un esforç, poguéssim ar-

ribar que aquest consum arribés només als 400 grams, absorbiríem tota la producció estatal i nacional, i, probablement, segurament solucionaríem el problema.

El cinquè punt : demanar al Govern espanyol que negociï davant la Comunitat Econòmica Europea un sistema compensatori per als productors de fruits secs, i de l'avellana en particular, per mantenir les rendes del sector.

Denunciàvem ja a l'inici d'aquesta interpellació la manca de revisió per part dels negociadors dels tractats preferencials amb països tercers, que podien perjudicar sectors de producció sense exigir la seva anul·lació o una compensació dels esmenats sectors afectats. Cal, doncs, plantejar la seva renegociació i obtenir un sistema compensatori per a tots els sectors afectats.

Esperant l'aprovació dels il·lustres membres de la Cambra, gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vernet. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Pel Grup parlamentari Popular, per defensar les seves, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tant de bo, senyor Vernet, lo muntatge de la interpellació, però sobretot los cinc punts que conformen esta Moció, puguin arribar a resoldre lo problema general del sector de l'avellana, concretat fonamentalment en les dificultats econòmiques i financeres que fa massa temps que estan suportant los productors de la zona meridional de Catalunya, on los interessos bancaris dels crèdits que no poden cancel·lar estan afectant el patrimoni familiar —això em consta—, amb fallides importants per a una economia que, com a mínim, era respectada i consistent a nivell de tot l'Estat espanyol, i que ara s'ha convertit en una autèntica ruïna de difícil recuperació.

L'Il·lustre Diputat senyor Vernet, en la seva interpellació, se referia a tres consideracions fonamentals : primer, denuncia les precipitades negociacions del Govern central —llegeixo literalment— en lo Tractat d'Adhesió de la Comunitat Econòmica Europea, on s'ignoren los sacrificats interessos del camp. Jo li voldria dir que sobretot això que no falti, senyor Vernet. La culpa als, cordialment, *bandidos* de Madrid és d'elemental referència per a mantenir lo que es denomina «queixa tradicional».

En segon terme, evidentment, ressalta i agraeix l'esforç del Departament d'Agricultura de la Generalitat sense, en absolut, concretar en què ha consistit est esforç; probablement per això, un dia després de la seva interpellació, el Conseller d'Agricultura —Honorable senyor Miró i Ardèvol— escriu un article a *La Vanguardia* titulat «Pacto de Estado para la agricultura», en un intent, probablement —deia—, de neutralitzar esta falta de concreció en la seva interpellació. I en lloc, senyores i senyors diputats, de comparèixer davant del Parlament —que és lo correcte—, en un debat que acredita lo comportament normal que comporta la tranquil·litat i el rigor, el Conseller d'Agricultura envia fotocòpies de l'article al domicili particular dels diputats, sense tenir en compte ni meditar que un debat parlamentari és sempre més resolutiu i sempre és més barat que les fotocòpies i el correu.

En tercer lloc, la interpellació fa referència a l'interès, a la preocupació i a la contundència de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats, i assenjala en la seva interpellació que, per tota solució, l'any 1988 Minoria Catalana va formular una pregunta

al Ministre. Imagini's, senyor Vernet, imagini's com jo, les suors per als diputats de Minoria Catalana per una pregunta al Ministre; com diem a Tortosa, devien quedar tots escaldats del debat intens que representa una pregunta al Parlament espanyol.

Sabien vostès, senyores i senyors diputats, que el senyor Roca, de Minoria Catalana, va rebre uns productors de l'avellana i els va suggerir que, per tota alternativa, per única alternativa, passava per, aprofitant que el Ministre d'Agricultura estiuja a Tarragona, que cada dia li portin cabassos d'avellanes a la platja, com a fórmula original de protesta col·lectiva. I tot això, per a arribar avui a una Moció que pel seu mateix error i precipitació —li agradi o no, senyor Camps—, implícitament esta interpellació —esta Moció, millor dit— tracta de negligent, d'abandonat, d'insolidari i d'irresponsable el Govern de la Generalitat. No cal ni analitzar ni aprofundir, simplement llegint los cinc punts de la Moció, qualsevol pot constatar que el que dic és una evidència indiscutible. Ara es posa al descobert quin ha estat l'interès i la cobdícia del Govern de la Catalunya en tot lo problema de l'avellana, quan és lo seu mateix Grup, a través del Parlament, qui li mana, li recorda i l'insta al compliment de les seues responsabilitats. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat —primer punt de la Moció— a sol·licitar al Ministre la immediata intervenció del FORPPA. Que és que no ho havien fet això, encara, i després de dos anys?

Segon punt : el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a sol·licitar al Govern espanyol que negociï amb la Comunitat Econòmica Europea un calendari d'importacions. Tampoc havien sol·licitat esta negociació, i després de dos anys?

Tercer punt de la Moció : lo Govern de la Generalitat, que demana al Govern central lo compliment del Decret que es refereix a les ajudes per a explotacions agràries. Tampoc se n'havien preocupat fins avui.

Quart punt de la Moció : que el Govern de la Generalitat proposi al Ministre d'Agricultura la realització d'una campanya de promoció de l'avellana; si vostès ho demanen, senyor Vernet, és evident que el Consell Executiu encara no havia proposat res al Ministre d'Agricultura.

I l'últim punt de la Moció insta el Govern de Catalunya a demanar al Govern espanyol que renegociï davant de la CEE un sistema compensatori de la fruita seca, i de l'avellana en particular. Pel que diuen vostès mateixos, lo Govern de la Generalitat tampoc s'havia preocupat en dos anys de demanar cap compensació econòmica renegociada.

Totes les esmenes nos semblen adequades i pertinents, i, per tot lo que no ha fet lo Consell Executiu, votarem a favor de la Moció, i, davant de la denúncia que, contra el seu partit al Govern, vostès tenen lo risc de formular, convindrà amb mi, senyor Diputat, que resulta adequada la nostra esmena, que literalment diu : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a corregir de manera immediata l'abandó de què ha estat objecte per part de l'Administració catalana fins a aquests moments el sector dels fruits secs, i de l'avellana en particular.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Srs. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, escoltada la interpellació i vista la Moció subsegüent, el que a Iniciativa per Catalunya ens sorprèn també és aquest sentiment d'autosatisfacció —fins i tot, de cofoisme— que transpira aquesta Moció, que no insta el Govern de la Generalitat a fer res per ells directament, ni a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó que el que planteja és un trasllat de responsabilitats a Madrid, ja que ells són, únicament i exclusivament, els culpables, i sembla ser que aquí s'ha fet tot el que es podia, tant tècnicament com humanament, per ajudar el sector pagès i, en concret, el sector de la fruita seca, i no vull insistir —estic d'acord amb els plantejaments que feia abans el senyor Curto respecte a això. I és clar que, Iniciativa per Catalunya compartim amb el Grup proposant el fet que una gran part del problema, del problema de la fruita seca a Catalunya, ve per la inversió del mercat comunitari, per l'avellana turca i per l'ametlla ianqui —que està lligada amb aquesta forta davallada del dòlar en els últims anys—, i que ha produït un enfonsament dels preus dels fruits secs que ens ha portat a uns nivells paral·lels als que tenia ja l'any 82-83, i que, per tant, creiem lògic que es facin actuacions, que es demanin actuacions de caràcter comunitari, preferentment; entre elles, una que reclamen els pagesos insistentment és la intervenció directa en el mercat, amb vista que facin constar la preferència comunitària, la clàusula de salvaguarda, llicències d'importació, que són difícils atesa la conjuntura internacional i ateses les relacions internacionals amb els Estats Units, fonamentalment. Però, el que nosaltres volem fer constar aquí és que aquests ajuts finalistes a una situació conjuntural no haurien d'amagar que existeixen altres deficiències importants, en les quals també té responsabilitat el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I aquestes deficiències vénen tant en l'apartat de la comercialització com en el cultiu. En l'apartat de comercialització —no m'estendré— avui té poc pes el sector cooperatiu, que ha actual d'una manera més seriosa —però potser també per la manca del sentit cooperatiu dels mateixos pagesos, i per un escàs suport institucional, avui no tenen la suficient incidència amb vista a prestigiar el comerç. I els comerciants privats —com es constata des de l'estranger, des del mateix mercat comunitari— tenen fortes deficiències, com són barreges de varietats i calibres, com són alts percentatges d'ametlles amargants, com és barreja de closca trencada amb el gra, com és gra trencat barrejat amb el sencer o increments d'humitat per damunt dels màxims permesos, i tot això desprestigia la nostra capacitat de comercialització. Juntament amb això, també hi ha deficiències del mateix cultiu, tant pel que fa a l'adaptació de varietats als rendiments i als mètodes concrets de cultiu, i això, que són deficiències de tipus estructural, que avui passen a l'avellana i a l'ametlla perquè tenen aquesta situació concreta, però que són també pròpies d'altres sectors agraris, no poden obviar-se i cal, per tant, intentar resoldre'ls des de l'Administració a tots els nivells; perquè, avui parlem d'això i qualsevol dia podrem parlar de l'oli, podrem parlar dels porcs, podrem parlar de la llet, perquè també estaran en una determinada situació greu.

I em vull referir també, en aquest curiós article que vam rebre per via sobre des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que es deia «Pacto de Estado para la agricultura», i em referiré a alguns paràgrafs d'aquest article. Deia : «El

reto del mercado común agrario y el ya próximo mercado unificado poseen, en el caso del Estado español, una condición de mayor dureza, porque se opera en una doble y simultánea adaptación, a la Comunidad Europea, por una parte, por otra a la continuada transformación que experimenta la política agraria». Més endavant diu : «Para salir de la actual situación, donde priman la desconfianza y el antagonismo, es necesario replantearse el enfoque a fondo, es necesario un nuevo marco de trabajo y diálogo, un pacto de Estado dirigido esencialmente a dotar de viabilidad a nuestro sector agroalimentario y, en primerísimo lugar, a las empresas familiares agrarias», *sic*, i dic «*sic*» perquè després de la satisfacció que estàvem a nivell europeu en la quantitat d'ajuts que tramitàvem i en la quantitat de diners que rebíem de la Comunitat Econòmica Europea de cara a les empreses familiars agràries i que no feia necessària cap actuació de cara a aquestes —això ho vam debatre, concretament, fa quinze dies—, al cap de dos dies sortia aquesta necessitat de donar un primer lloc a les empreses familiars agràries.

Finalment, en un tercer punt dels objectius essencials, deia el Conseller : «El diseño y aplicación de una política social y económica de naturaleza complementaria a la par, dirigida a atenuar el impacto de integración y facilitar la reconversión sin traumas, dirigida, en definitiva, a dotar de mayor competitividad a las explotaciones familiares agrarias y al conjunto de empresas agroindustriales.» Jo, tot això ho subscriu, i hi estic d'acord, hi estic d'acord; el que no entenc és per què es diu una cosa i se'n fa una altra. I penso que, perquè aquest pacte d'Estat a favor de l'agricultura que es demana en aquest article pugui funcionar, fa falta una corresponsabilització del Departament i una proposta de diàleg, perquè això no es quedi només en paraules buides i que aquesta Moció no sigui només una rentada de cara, de cara al sector de la fruita seca, amb vista a aquestes properes eleccions europees.

Per això, el nostre sentit de les esmenes i el nostre posicionament ve per aquesta via. Estem d'acord amb el primer punt perquè diu que hem de sol·licitar la immediata intervenció del FORPPA per eliminar excedents de mercat. L'única esmena que fem aquí és de clarificació, perquè no parla de què, i diem que siguin els excedents de fruita seca del mercat. Em sembla que és una esmena molt senzilla, que serà admesa sense cap problema.

En el punt 2, també estem conformes amb l'establiment d'un calendari d'importacions, de cara que tendeixi a afavorir l'autoregulació del mercat, i pensem que també caldria, en aquest calendari, establir uns preus mínims per a la importació.

En el tercer, estem conformes amb la petició de desenvolupar el reglament del consell de la Comunitat Econòmica Europea, però en aquest hi ha un tema que nosaltres creiem que hi deu intervenir —perquè fins ara hi ha intervingut d'una manera no massa satisfactòria— el Govern de la Generalitat, i és en el tema que fa referència al foment de les organitzacions de productors agraris, ja que, tenint en compte que aquest reglament compta que hi ha a major volum d'oferta comercial uns ajuts superiors durant aquests dos primers anys i que els ajuts oscil·len entre els 60 i els 75 ecus per tona mètrica, el que hauria de fer el Departament és promoure poques i grans OPA i no donar informes favorables a qualsevol projecte muntat entre quatre comerciants, que atomitzi i distorsioni encara

més el mercat de la comercialització de la fruita seca, i en aquest sentit va la segona esmena nostra.

El punt quatre també el modifiquem perquè pensem que no és el MAPA, el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació qui ha d'organitzar una campanya de promoció del consum i creure que aquí ja s'ha fet tot. És molt curiós que PRODECA, la Promotora d'Explotacions Catalanes, ha començat una campanya el dia 30 d'abril, quatre dies després que es va presentar aquí la interpellació, i ha començat una campanya que encara no l'hem vista del tot, però que suposo que era la justificació per dir : «nosaltres ja hem fet la campanya aquesta».

Nosaltres entenem que el que s'ha de fer és treballar d'una manera conjunta, no amb competències de campanyes, no una campanya per la Generalitat, una campanya per l'Estat, sinó programar unes campanyes conjuntes, de cara que s'incentivi aquest consum dins de Catalunya, fora de Catalunya, al territori de l'Estat i al territori del Mercat Comú, i per això presentem la tercera esmena.

I, finalment, l'última esmena que presentem és la sol·licitud al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per presentar a la CEE la proposta d'incloure les zones productores de fruita seca en els objectius del reglament 2052/88 del Consell, del 24 de juny, relatiu a les funcions dels fons amb finalitat estructural i a la seva eficàcia, i també la coordinació entre les seves intervencions amb les del Banc Europeu d'Inversions i amb les dels altres instruments financers existents.

En definitiva, els objectius que demanem és que s'introdueixi el número 1, que és el foment del desenvolupament i ajuts estructurals de regions que tenen un menor desenvolupament, i el número 5, que són objectius de cara a la reforma agrària comuna, l'A, de cara a accelerar l'adaptació de les estructures agràries, i el B, a fomentar el desenvolupament de les zones rurals. És a dir, busquem que es demanin els ajuts corresponents a través del FEDER, del FSE i del FEOGA orientació.

I, finalment, en aquest punt, diem que també el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de cofinanciar aquests ajuts i ha d'intensificar el seu treball per orientar els pagesos, perquè aquesta és la nostra línia. Pensem que el Departament ha de fer un esforç important per orientar aquests pagesos de cara a què és el que cal fer i com cal demanar tota la sèrie d'ajuts i de mesures necessàries.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les seves esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo. (*Remor de veus.*)

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, vostès saben que els polítics no som, sovint, precisament el sector millor considerat pel conjunt dels ciutadans, i en alguns casos bé deuen tenir una part de raó. Que una cooperativa com la de les Borges del Camp decideixi tancar les seves portes a les forces polítiques que vulguin fer actes en el decurs de la campanya europea i demani a les altres cooperatives que facin el mateix a causa del que aquesta cooperativa considera un escàs interès dels partits pel que fa a la crisi de la fruita seca, això, necessàriament, ens ha de fer pensar. És evident que no comparteixo, ni el meu Grup no comparteix aquest boicot ni un hipotètic boicot a les eleccions europees; retirar-se no seria pas la millor manera de defensar els propis

interessos. Però he de dir que aquesta eventualitat és greu, i ens ha de fer pensar, perquè significa que alguns ciutadans comencen a desconfiar seriosament de la nostra capacitat, de la capacitat de les nostres institucions i de la nostra voluntat per defensar llurs interessos.

A banda de criteris d'equitat i de conseqüència amb la política agrària d'Esquerra Republicana, la decepció greu, la decepció greu del sector de l'avellana i de la fruita seca en general, ens obliga, ens ha obligat al nostre Grup a ser molt escrupolosos en la valoració i en l'esmena de la Moció presentada pels senyors Vernet, Sendra i González.

Esquerra Republicana ha manifestat sempre un interès especial pel sector de la fruita seca. Va presentar..., va fer una pregunta al Govern sobre la crítica situació d'aquest sector a finals de juny de l'any passat, que va ser la primera acció parlamentària sobre el tema en aquesta legislatura, evidentment. Per tant, no ens ve de nou aquest tema, i he de dir que donarem suport als cinc punts de la Moció presentada. Bo és que si Catalunya és capdavantera en la producció de fruita seca de l'Estat —en el cas de l'avellana s'arriba al 90%—, aquest Parlament insti el Govern de Catalunya a adreçar-se al Govern espanyol a fi que prengui una sèrie de mesures urgents que evitin la ruïna del sector i que corregeixin, en part, els nyaps d'una negociació agrària amb Europa conduïda des de Madrid i presidida per la manca d'una autèntica sobirania de Catalunya.

Vostès ja han vist, però, que hem proposat l'addició de tres nous punts a la Moció presentada, i ho hem fet perquè en un moment tan greu com l'actual no es poden negligir les competències i les responsabilitats de la Generalitat de Catalunya en matèria d'agricultura, la qual cosa coincideix, parcialment, amb el sentit general d'alguna de les esmenes presentades pels altres grups.

La nostra esmena d'addició, que constitueix un nou punt sisè, entenem que complementa perfectament la realització d'una campanya a nivell estatal; ens consta que la Generalitat ho ha començat a fer; coincideix amb el sentit de l'esmena número 3 d'Iniciativa per Catalunya i també amb la número 3 del Grup Socialista, i, per tant, em sembla que ha de ser perfectament assumible.

Per una altra banda, estimular, com es demana, la introducció de la fruita seca en la dieta dels menjadors escolars i dels centres assistencials i sanitaris de Catalunya, no només constitueix una mesura destinada a incrementar-ne el consum, sinó que significa, significaria una millora objectiva de la dieta dels col·lectius afectats. Vostès estaran d'acord, suposo, amb mi, en aquest particular. Els arguments favorables a la fruita seca, encara que les avellanes i les ametlles no duguin «santets», no duguin «cromos», la fan preferible a la proliferació de postres saturades d'additius i de colorants, i són tan evidents que m'estalviaré de repassar-los. I encara que pugui semblar aïlladament una anècdota, tindria, si més no, un elevat valor simbòlic i de promoció innegable, la inclusió freqüent de la fruita seca en les celebracions i activitats de representació a la Generalitat, la qual cosa no significa que demanem que s'incrementin aquestes celebracions, sinó que la fruita seca hi sigui representada dignament.

La nostra segona esmena, consistent en la inclusió d'un punt 7, la considerem essencialment lògica, a banda que també coincideix parcialment amb la número 3 presentada per Inicia-

reixien l'atenció del Govern de l'Estat perquè són catalanes, davant de les lletícies, que, pel fet de ser castellanes, si que en reben, en una situació menys greu que la de l'avellana, ens va indignar. Aquesta és una manera demagògica i impresentable de fer política, que deforma els fets i parla a les freixures i no als cervells.

I vam pensar de no entrar en el joc d'aquesta utilització del Parlament per a fins partidistes, però el cert és que la situació del sector de la fruita seca és greu. És greu, sobretot, per a aquelles persones que, en una situació de monocultiu, són pagoses a títol principal —emprant la definició que en fa el Reglament 797 de la Comunitat Econòmica Europea—, i aquestes persones si que mereixen el nostre respecte i la nostra preocupació, i per això hem fet una moció alternativa.

Abans, però, fem una visió de la Moció presentada per Convergència i Unió. D'entrada, a nosaltres ens fa pensar que els mateixos proposants de la Moció desconfien plenament que el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió sigui capaç de fer alguna cosa i, en canvi, si que es fien que ho pot fer el Govern de l'Estat, i per això encomanen totes les accions —totes— que el Govern de l'Estat o el Ministeri d'Agricultura faci alguna cosa. Però li encomanen algunes coses que van en contra dels mateixos principis de la política agrària comuna, com és que el FORPPA compri els excedents o que es garanteixin les rendes dels productors de fruita seca —punts primer i cinquè de la Moció—, i altres que, des del nostre punt de vista, no serveixen de res, com és el de la fixació d'un calendari d'importacions, ja que en el cas de la fruita seca —concretament, en el cas de l'ametlla, que pot durar uns quants anys—, l'únic que representaria és que els compradors modulessin les seves decisions en funció del calendari, sense cap incidència al mercat. Hem, però, de recordar, que en un moment donat i amb titulars de premsa —almenys a l'arragona, que és la zona de l'avellana—, es va anunciar que PRODEF-CA havia aconseguit una exportació de 15.000 tones de fruita seca, i que eren a països tercers. Bé, si això hagués estat així, l'ajuda del FORPPA hauria estat superior a la quantitat que es remenava en el moment de demanar, el que passa és que això no va ser més que una «fantasmada», i que aquestes 15.000 tones no van ser mai una proposta.

Per un altre cantó, aquesta Moció oblidava totalment els reglaments aprovats per la Comunitat, que són una forta injecció per al sector i que, si sabem aprofitar-los, poden significar una ajuda important. Per això la nostra Moció alternativa passa per demanar al Govern de la Generalitat que actuï, que es «multi-», que faci de govern i no de sindic de greuges, en quatre sentits: l'un és que cal que entri en els temes de retirada d'estocs amb les altres administracions competents, que hi entri, que es «multi». L'altre és que, juntament amb altres administracions, busqui el màxim aprofitament dels reglaments re- centment aprovats per la Comunitat Econòmica Europea; per un cantó, que cerqui el màxim desenvolupament de les organitzacions de productors agraris i de l'ajuda a la constitució d'aquestes per tal que els conreadors de fruita seca puguin beneficiar-se dels 300 ecus per hectàrea corresponents a l'any 89, que, d'altra manera, corren el risc de perdre's. Els podrien els paguesos de Catalunya; els perdria Catalunya.

Per altra banda, aprofitant els diners que subvenciona la Comunitat Econòmica Europea —145 milions—, demanem al

tiva per Catalunya, i en aquesta esmena el que fem és incitar el Govern a aprofitar les seves iniciatives de promoció i expansió comercial en benefici d'un sector que, com el de la fruita seca, necessita desesperadament l'expansió cap a nous mercats.

Finalment, la nostra darrera esmena fa referència als punts 3 i 5 de la Moció originalment presentada; es basa, està basada en les competències i en els recursos de l'Institut de Crèdit Agrari, que no només hauria de refinanciar les inversions per a la millora de la productivitat, sinó que, donada la gravetat de la situació, hauria de participar també en la compensació dels grans perjudicis d'un emmagatzematge forçós i massa perllongat, sense perspectives immediates de solució. Es pot modificar el text d'aquesta esmena, es poden modificar els terminis, però és evident que els afectats per aquesta gravíssima crisi mereixen que no s'amagui l'ou en aquest tema.

En síntesi, Esquerra Republicana fonamenta el sentit de les seves esmenes sobre dues consideracions bàsiques i complementàries: la primera, que compartim l'exigència rotunda al Govern de l'Estat perquè actuï en aquest sector amb la mateixa intensitat amb què, per exemple, ho ha fet en el sector, en el cas de la lletia a Castella-la Manxa, perquè defensi la preferència comunitària davant d'importacions procedents majoritàriament de Turquia i dels Estats Units, i perquè el FORPPA i el Ministeri d'Agricultura assumeixin efectivament i amb plenitud les seves responsabilitats.

Ara bé, al mateix temps, però —i aquest és el sentit principal de les esmenes que hem presentat—, també estem en condicions d'exigir a la Generalitat que no negligeixi, que no valori a la baixa les seves obligacions i les seves possibilitats d'intervenció. Altament, el Govern de Catalunya estaria reconeixent la seva incapacitat factica o de voluntat política d'actuar sobre un molt greu problema per a Catalunya.

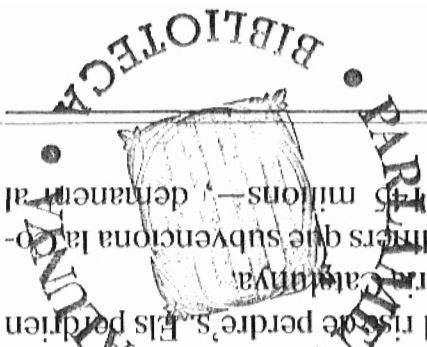
Als il·lustres diputats que presenten la Moció els espera, suposo, una feina complicada de refosa d'esmenes. En això serem prou flexibles, però tant jo com els meus col·legues del Grup parlamentari esperem l'acceptació de les nostres esmenes i confiem en la disposició dialogant del Grup de la majoria.

Per tant, he de dir que res no ens satisfaria tant com que s'arribés a un ampli acord de tots els grups de la Cambra, que s'aproves la Moció millorada i que, un cop aprovada, sobretot sigui immediatament implementada pel Govern de Catalunya, en allò que sigui de la seva competència, i rotundament plantejada al Govern de l'Estat perquè assumeixi les seves responsabilitats, altament hauríem de fer referència a aquell refrany que diuen a Espanya de «*mucho ruido y pocas nueces*».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. En el passat Ple d'aquesta Cambra vam assistir a un fet poc comú en els Parlaments: vam veure com, des del Grup que dona suport al Govern, s'interpel·lava el mateix Govern, i encara que en aquest Parlament s'ha repetit unes quantes vegades, el fet no deixa de ser una cosa inusual, perquè, interpretem nosaltres, que consisteix, únicament i exclusivament, a fer servir el Parlament com a caixa de ressonància d'un pretès interès a solucionar un problema quan els fets canten que, des del Govern, no s'està fent res o molt poca cosa. Però, al final de la resposta del Conseller, que insinuava que les avellanes no me-

Govern de la Generalitat que, juntament amb el Govern central i juntament amb els representants del sector, el Centre Gestor de l'Avellana i les organitzacions de productors agraris, facin un pla seriós de promoció de la fruita seca i, en concret, de l'avellana. Ens neguem a comentar els publireportatges apareguts a la premsa els últims dies, perquè entenem que això no és una promoció de l'avellana, sinó una propaganda del que està fent —o del que intenta fer— el Govern.

La tercera vessant és que es faciliti des de l'Administració la utilització dels fons comunitaris per a la constitució dels fons de rotació de les diferents OPA que es puguin constituir. Un altre sentit de la nostra Moció és demanar al Govern de l'Estat que renegociï dins la Comunitat Econòmica Europea l'acord de fixar un preu mínim d'entrada d'ametlla americana, i som conscients —som molt conscients— que aquesta petició tindrà moltes dificultats per ser aprovada en el Consell de Ministres de la Comunitat Econòmica Europea, perquè suposo que a ningú se li escapa el joc d'interessos en què es desenvolupen les reunions de la Comunitat. Però ho fem des del convenciment que és el camí a seguir, i els explicaré per què. La producció d'ametlla americana, en els dos darrers anys, ha estat de 275.000 tones mètriques de mitjana, davant les 400.000, també, de mitjana de producció mundial, que es converteix, realment, en el gran exportador mundial, i és el que fixa el mercat de les fruites seques; és el que fixa el preu del mercat de les fruites seques.

I un quart sentit és que la Generalitat fixi diners als seus pressupostos per dur a terme els plans que elabora i ensenya —com va fer el senyor Conseller des d'aquí, de la tribuna— el Pla Integral de la Fruita Seca, el Pla Integral de l'Avellana. Jo els repto que m'ensenyin el volum de pressupostos per programes de la Conselleria en què —i com, i on— es reflecteix que hi ha un pla integral del sector de l'avellana. I, és clar, un pla sense dotació pressupostària, ni és pla ni és res.

I dues constatacions més : s'ha dit —s'ha repetit avui i s'ha repetit per altres grups— i s'ha intentat elevar a categoria l'afirmació que la causa dels mals del preu de la fruita seca és una mala negociació de l'acord d'adhesió de l'Estat a la Comunitat Econòmica Europea. Doncs, nosaltres pensem que no és aquesta la causa del malestar del sector de les fruites seques. I ens remetem a les dues compareixences de l'Honorable Conseller, la tardor del 85 i la tardor del 86, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Rellegim-les plegats. I allà, el mateix Conseller explicava l'exemple de la Gran Bretanya, que, després de cinc anys d'estudis i previsions, els efectes de l'entrada de la Gran Bretanya en la Comunitat Econòmica Europea, van ser els contraris als previstos; no diferents : els contraris. Però el que hi ha hagut, en canvi, sí que és una evolució del mercat, de les produccions mundials i del valor del dòlar, i, senyors, hem de ser capaços per entendre que això ha evolucionat d'una manera definitiva en el preu del mercat. Per això nosaltres hem presentat la petició que hi hagi un preu mínim d'entrada de l'ametlla americana. I també s'ha reivindicat la intervenció del FORPPA en l'avellana després de la intervenció en la lletia —allò de les avellanes amb barretina i les lleties que mengen *pisto*. Centrem el tema : el valor de la producció de les lleties és, aproximadament, d'uns 6.000 milions; el valor de la producció de les avellanes és, aproximadament, d'uns 6.000 milions : el mateix valor. I quina ha estat,

l'actuació del FORPPA? Doncs, habilitar 250 milions per «primar» amb 25 pessetes per quilo aquelles lleties que es dediquessin a pinso per al bestiar, quan el preu de la lletia —el preu de mercat— està per damunt de les 100 pessetes, i el de producció, bastant més amunt. Per tant, un màxim de 250 milions per un valor de vendes de 6.000 milions. I en el cas de l'avellana? Suposo —he de suposar— que tots els diputats deuen saber que l'Administració, els dos darrers anys, ha posat més de 700 milions per al mercat de la fruita seca, de les maneres més subtils, per evitar la reglamentació comunitària —alguna d'elles recent—, «primant» una informatització, però indirectament era una ajuda a l'avellana, i així s'ha hagut d'anar fent.

I una darrera reflexió. Ahir, dia 10, al Ministeri d'Agricultura hi havia una reunió de consellers de les diferents autonomies. El Conseller d'Agricultura de la Generalitat hi estava convocat i podia presentar punts per tractar a l'ordre del dia. Si tan greu és el tema que avui ens toca tractar, ell hauria pogut presentar-lo perquè fos tractat, i no ho va fer, però sí que ho va fer un altre conseller : ho va fer el Conseller d'Agricultura de les Illes Balears; per tant, el tema es va tractar... (*Remor de veus.*) I pensem, en aquest moment, que el Conseller ni tan sols va anar a la reunió. Ell deu saber per què no hi va anar.

Senyores i senyors diputats, quan no s'assisteix a les reunions on realment es pot presentar un problema i on realment es poden buscar solucions, difícilment s'està legitimat a fer servir el Parlament únicament com a caixa de ressonància partidista, encara que s'escrigui un article —i s'envii a tots els diputats— que parli del pacte d'Estat d'Agricultura. I, si ho fan, doncs, no comptin amb nosaltres. Si s'accepten algunes esmenes, estem disposats a totes les consensuacions possibles; en qualsevol cas, i encara que ens agradaria més que es votés el nostre punt, anunciem el nostre vot favorable per al punt tercer de la Moció, i no votarem els altres punts de la Moció proposada.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aleu. Ara pot intervenir el Grup Mixt, que no ha presentat esmenes. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, estem discutint avui una moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, en la qual, d'una manera important, han participat pràcticament tots els grups de la Cambra, presentant-hi un conjunt d'esmenes. Per què es considera tan important aquesta Moció? Abans n'hem pogut i aprovar una altra, per unanimitat, però sense pràcticament cap esmena. En aquesta hi ha un conjunt d'esmenes perquè els pagesos estan mobilitzats al carrer, perquè els pagesos afectats pel problema el pateixen en la seva carn i en la seva butxaca, perquè veuen perillar el seu futur.

Avui hem sentit amb tota claredat un conjunt d'intervencions que volien explicar diferents posicions governamentals, diferents posicions des de tot l'ampli espectre polític de la Cambra, amb responsabilitats de govern, però la veritat és que milers de pagesos veuen perillar el seu futur. I no pagesos qualssevol : pagesos preparats, pagesos joves, pagesos amb bona terra, pagesos amb bons mitjans, pagesos catalans, pagesos que tenen futur perquè tenen una producció que té també futur a Europa i té futur en el món, i, en canvi, veuen perillar

el seu futur.

Jo recordo —em perdonaran que faci aquest esment—, ja fa un temps, quan era responsable de política agrària del Partit dels Socialistes de Catalunya, i quan en l'avellana les vaques eren «gordes», per dir-ho d'alguna manera, vàrem presentar al Parlament de Catalunya una proposició no de llei en quatre línies: en primer lloc, foment de la millora en la producció; aconseguir que, per cada hectàrea de terra, sortissin més ametlles i més avellanes; sortissin, en definitiva, més quilos de producció, perquè significava que el pagès aconseguiria més ingressos i, per tant, augmentaria la seva renda. Foment de la transformació del producte, perquè ja en aquell moment —i fa una colla d'anys— deïem que, en aquells moments que les vaques eren grasses, si no es realitzava una acció de foment de la transformació del producte, el productor d'avellana no tindria cap mena de futur.

Una tercera línia era el foment de la comercialització, perquè vàiem en perill de fallida moltes cooperatives, perquè vàiem en perill de fallida el sistema de comercialització que, d'una manera minsa, els pagesos havien heretat del franquisme.

I, finalment, unes campanyes de promoció del producte que permetessin al conjunt dels catalans, al conjunt dels espanyols, al conjunt dels europeus —ja en aquells moments—, que a Catalunya fèiem un producte de primera qualitat amb una gran riquesa per a l'alimentació humana, que el fèiem amb un preu compatible, competible, i que aconseguiríem, amb això, tenir futur. Es va votar que no. El Grup majoritari, en aquells moments, de la Cambra, va dir que no. Es va dir que es farien una sèrie de coses, que es farien una sèrie d'intervencions, i que ja se'n feien moltes que, avui, senyores i senyors diputats, per a tots els grups de la Cambra proposem de votar perquè es comencin a fer ara, després de més de cinc anys.

L'entrada d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea era important, necessària, imprescindible; per tant, són imprementables les posicions que en aquests moments —no avalades per pagesos individuals, avalades, també, per grups polítics democràtics, que no els diuen que això no es pot fer, sinó que els deixen fer—, significa que l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea era important, necessària, imprescindible, i que no és cap mena de justificació, avui, rebutjar aquella entrada. Per una senzilla raó: si Catalunya —Espanya, en definitiva— no hagués entrat ni estigués en la Comunitat Econòmica Europea, les nostres possibilitats, no ja com a pagesos, sinó com a país, en el món de la comercialització internacional, serien mínimes, i els pagesos en sortiríem greument perjudicats. Hauríem d'estar al mateix nivell que països que, en aquests moments —només cal llegir els titulars dels diaris—, estan travessant moments gravíssims en les seves economies. És la mala política, és l'abandó dels problemes agrícoles en favor d'altres problemes comercials, no sempre en benefici general; és el desinterès, en molts casos, és la mala gestió, el que donen la raó a persones quan diuen que l'entrada en la Comunitat Econòmica Europea ens perjudica, perquè ens perjudica, però no per la mateixa entrada o per participar en aquesta unitat, sinó per l'abandó, la mala gestió i per afavorir interessos que no corresponen a tots plegats.

Permetin-me que els faci una certa referència: fa uns mesos vaig poder llegir en tots els mitjans de comunicació unes decla-

racions del Ministre d'Agricultura que deia que els pagesos havíem aconseguit un augment en les rendes agràries d'un 10%. I jo em pregunto, per aquella frase, que hi ha vegades que allò evident no és tota la veritat, sinó només la seva meitat, perquè és possible que els pagesos hàgim tingut un augment de les rendes d'un 10%, però el que puc assegurar a aquesta Cambra, senyores i senyors diputats, és que alguns pagesos han tingut —molt pocs pagesos— un augment de més del 1.000%, del 2.000 o del 3.000%, i la gran majoria dels pagesos —per exemple, els productors d'avellana o els productors d'ametlla— no han tingut, no solament aquests augments, sinó que han tingut pèrdues; per això estan mobilitzats. Si no, no sortirien de casa, perquè els pagesos, sempre, són gent absolutament pacífica que, quan es permeten la possibilitat de sortir a alterar, en aquest cas, la situació general de la nostra societat, és perquè realment veuen perillar, no solament la butxaca, sinó que veuen perillar alguna cosa més important, que és el futur.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, dir-los que els pagesos catalans, el problema, en aquest cas, mereix amb tota claredat que aquí, en aquesta Cambra, els pagesos, en aquest cas, mereixen que en aquesta Cambra hi hagués una votació per unanimitat. Si s'hagués realitzat l'esforç de buscar les transaccions necessàries per aconseguir una sola votació, perquè, de fet, quasi tothom diu el mateix... I, senyores i senyors diputats, i per acabar, vull dir-los que, si no es fa així, ningú podrà creure que aquest Parlament ha realitzat un treball més enllà de voler solucionar els problemes, sinó, simplement, de quedar bé amb els seus electors.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, l'Illustre Diputat senyor Vernet.

El Sr. VERNET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Curto, em dol, em dol. Mai he dit ni he qualificat de «bandit» ningú; no és aquest el meu estil. Fa una estona parlàvem d'estils, en aquesta Cambra: no és aquest el meu estil. En la meua interpellació vaig dir que Minoria Catalana, durant tot un any, va fer diverses preguntes, diverses interpellacions i diverses mocions, i miri el diari de sessions del Congrés d'Espanya i ho veurà. Malgrat els defectes que pugui tenir el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —humans som—, difícilment hi trobaríem el de l'apatia. Si una qualitat té el Conseller —que en té moltes— és, precisament, el dinamisme, i si una virtut té —que en té moltes—, és la de la diligència. Per tant, senyor Curto, vaig a llegir-li el que, des de l'any 1982 fins ara, ha fet el Departament. Si m'excusen els il·lustres membres de la Cambra, aquí ho té a disposició. (*Remor de veus.*) Serem breus, per això.

L'any 82, inici de la lluita contra la plaga del barrinador, amb una inversió de 34 milions de pessetes; primera campanya de l'avellana en pastisseria, publicació de *L'avellana a la pastisseria*, per tal d'incrementar el seu consum. En aquesta campanya hi esmerça 8 milions de pessetes. Estudi del mercat de l'avellana, on es defineixen les millors en la transformació i la distribució d'aquesta fruita: 4 milions de pessetes.

El 84: previsió de collites d'avellana. Es posa en marxa un mètode sofisticat d'anàlisi de pol·len per preveure, a sis mesos vista, la collita futura, i s'hi esmercen 5 milions de pessetes.

L'any 85 : creació d'una agrupació de defensa vegetal, una vegada demostrada l'eficàcia contra la plaga, es dissenya un sistema de lluita integral, d'acord amb els pagesos : 6 milions de pessetes.

L'any 86... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vernet, és molt interessant el que està exposant, però el torn li correspon per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, eh? No entri en contradicció amb el que han dit altres portaveus.

El Sr. VERNET : D'acord. Gràcies, senyor President, i acabaré dient que ha esmerçat, el Departament, per a l'avellana 786 milions de pessetes. (*Rialles i remor de veus.*) Valgui la redundància, senyor President. (*Rialles.*)

Vull creure, senyor Curto, que els vostres raonaments obeeixen a la preocupació que sentiu per la pagesia : tortosí sou, veí d'una millenària ciutat, d'una bimillenària ciutat, molt lligada a l'agricultura. Agraeixo el vostre interès pels problemes agrícoles, però no us puc acceptar, de cap manera, la vostra esmena. (*Rialles i remor de veus.*)

Senyor Gimeno, gràcies per la seva aportació. Acceptarem la primera esmena, i la incorporarem al punt primer, després de la frase que diu : «eliminar excedents», hi posarem la vostra, que diu : «de fruita seca». (*Remor de veus.*) Us agraïm, també, i us acceptarem, la segona esmena, perquè té en compte que l'acció d'organitzar i impulsar organitzacions..., perdó. Agraïm la vostra esmena; el que passa és que no la podem acceptar (*rialles*), no la podem acceptar perquè el fet d'impulsar i organitzar, això ja ho estem fent. Tenim l'exemple d'Unió Agrària de Reus, la de la Selva, la del Pinell, i alguna altra que ara no retinc en la memòria.

Esmena tercera : l'acceptarem i la incorporarem al punt quart, i afegirem «després de la demanda de fruita seca a l'àrea de la Comunitat Econòmica Europea». Quant a l'esmena quarta, senyor Gimeno, no la podem acceptar per raons tècniques : Catalunya queda exclosa del punt 1 del reglament a què vós feu al·lusió, i només pot incidir, en tot cas, incideix en aquelles zones on la renda és molt baixa i no es basa en sectors, sinó en la renda general.

Senyor Pueyo, Diputat de la Terra Ferma... (*rialles i remor de veus*), agraeixo la vostra inquietud per fer més agrícoles i pagesos —quasi pagès sou, no?—; aleshores, nosaltres us acceptarem la primera esmena, que quedaria incorporada, també, al punt quart, en la seva totalitat. Quant a la segona, creiem que decau en acceptar aquesta; incorporarem la vostra i la d'Iniciativa per Catalunya.

La tercera, senyor Pueyo, ja hem dit al començament que no som partidaris dels estocatges ni emmagatzematges; penseu que l'avellana és un producte que, a partir del primer any, es deteriora; per tant, el que cal és evitar estocatges; per tant, no us la podem acceptar. Malgrat tot —ho repeteixo—, agraïm les vostres aportacions, que denoten un interès per la pagesia.

Il·lustre senyor Aleu, i bon amic, el text de modificació que proposeu el considero raonable, en bona part, i l'esperit jo diria que coincideix amb el de la nostra Moció, però, si us plau, llegiu els textos dels reglaments 789/89 i 790/89, i veureu que diuen clarament que el finançament de tot el que proposeu és competència... —i ens ha d'arribar via Europa o via Espanya. Unim esforços, això sí, estic d'acord amb vós, i pressionem perquè aquestes ajudes ens arribin urgentment, mentre no

pugui ser d'altra manera que per les vies que ens imposen.

Tant de bo —i espero que estareu d'acord amb mi— que Catalunya, com a nació, pogués responsabilitzar-se dels seus propis problemes i buscar-hi una solució. No dubto de la vostra preocupació; recordo els difícils temps —ja llunyans, jo era més jove, vós quasi un adolescent— que, colze amb colze, lluitàvem reivindicant els drets de la pagesia i els drets nacionals de Catalunya; no dubto de la vostra bona fe.

I, si m'ho permet, senyor President, una petita feblesa com a pagès prioratí. Aquest Diputat, pagès, vegé la primera llum retallada per les alteroses cingleres del Montsant, llegendària muntanya, prioratina per antonomàsia, bíblicament encerclada per dos rius : l'un, amb el seu nom; l'altre, el de l'històric i bellíssim llogarret de Siurana, inexpugnable niu d'àligues i inaccessible, senyor Molins. (*Rialles.*) Quan ja han rodejat la serrallada, els dos rius s'ajunten, barregen les seves aigües malaguanyades i, avall, avall, es perden vers l'Ebre, i deixen rere seu una de les comarques més seques de Catalunya. Cal agrair l'esforç del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per l'aprofitament d'aquestes aigües.

Amb profunda tristesa i un sentiment d'impotència, any rere any, veiem com els matolls i les garrigues avancen, i retrocedeixen els conreus. En els costers de l'licorella, on —temps era temps— verdejaven les mítiques vinyes del Priorat, avui senyoregen els matolls i els tascolls, i els espaiosos i ombrívols cellers de les cases pairals, les resseques i buides bótes, conserven encara —o només— la flaire d'un vi que, temps era temps, era considerat dels millors del món.

Calia una alternativa als tradicionals conreus de la vinya, i aquesta alternativa fou, precisament, l'ametller i l'avellaner. Senyores i senyors diputats, el Priorat pagès agonitza; he dit i he repetit manta vegades que la pagesia, al llarg de la millenària història de Catalunya, ha estat pedra angular de la nostra unitat nacional, però, senyories, fins i tot la millenària pedra, si està constantment colpida pel vent i les tempestes, s'arriba a erosionar.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vernet. Ara jo necessitaria l'ajuda dels portaveus, per dir si volen una sola votació, després de totes les esmenes que... (*L'l. Sr. Sabanza demana per parlar.*) Digui.

El Sr. SABANZA : Senyor President, nosaltres hem demanat votació separada del punt tercer.

El Sr. PRESIDENT : Punt tercer. I no hi ha cap altra votació separada? (*Pausa.*) Doncs votarem en primer lloc el punt tercer.

Vots a favor?

El punt tercer ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara votarem la resta, que són el primer, el segon, el quart i el cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests quatre punts han estat aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de tres del migdia i dos minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa a les preguntes amb resposta oral.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els intents d'agressió a l'alcaldia
del Papiol durant un Ple
de l'Ajuntament*

Té la paraula..., la primera ha estat retirada. Per formular la número 2, sobre la Vall d'Hormoier, a la Garrotxa, que formularan els Diputats senyors Daniel Terradellas, Joaquim Nadal i Manuel Nadal, Lluís Medir i Arseni Gibert. Té la paraula l'Il·lustre senyor Terradellas.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la Vall d'Hormoier, a la Garrotxa*

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'alta Garrotxa, com la majoria de comarques de muntanya, jo diria que té dues característiques : una d'elles és que és una zona deshabitada i l'altra que és un atractiu per la seva bellesa. La Vall d'Hormoier és una d'aquestes, situada a l'antic municipi d'Oix, que molts de les senyores i els senyors diputats coneixen i que honorables diputats el coneixen molt bé, està al cor de l'alta Garrotxa, i que pel seu atractiu és visitada molt sovint per amants de la natura, tant pel seu paisatge com, tal com deia, per la seva especial bellesa.

Tan interessant és aquest lloc que des del 83 el Departament de Cultura de la Generalitat intenta protegir-lo, declarant-lo conjunt nacional d'interès cultural. Aquesta vall, senyores i senyors diputats, fa cap a un any, una empresa la va comprar, ha comprat tota la vall i intenta tancar-la amb unes tanques metàl·liques de dos metres d'altura per tota la perifèria de la vall, amb la finalitat —segons diuen, no ens ho creiem— de fomentar la fauna i la flora d'aquella zona.

Aquest projecte ha suscitat l'oposició de l'Ajuntament, de grups i d'entitats de la comarca, de ciutadans de la comarca i d'altres punts del Principat, perquè s'opina que es limita el gaudi, el lleure públic d'una part de les més boniques de l'alta Garrotxa per interessos privats, amb una excusa proteccionista que gairebé ningú es creu.

Per aquestes raons, es pregunta al Consell Executiu de la Generalitat sobre els seus criteris davant el projecte de tancament de la Vall d'Hormoier.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Terradellas. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell) : Sí, efectivament, senyor President, senyores i senyors diputats, la Vall d'Hormoier és una zona, com deia el senyor Diputat, que es va declarar conjunt natural d'interès cultural. Això es va fer segons es publicava en el *Diari Oficial de la Generalitat* el 7 de setembre de l'any 1983, i, efectivament, uns particulars van demanar a l'Ajuntament de Montagut permís per fer-hi una reserva cinegètica, concretament per dedicar-la a la cria d'isards. Deien que ateses les característiques d'aquests animals, la tanca que havia de delimitar la zona havia de tenir una alçada de dos metres, és a dir que havia de ser una tanca més gran que l'habitual.

A la reunió de la Comissió Territorial del Patrimoni de Girona, que es va celebrar el dia 9 de maig, es va acordar rebutjar la proposta de construcció de l'esmentada tanca, atès l'impacte que produiria en la zona. Cal dir també que l'Ajuntament de Montagut havia informat negativament les sol·licituds dels demandants. Tal com és preceptiu, aquesta denegació no serà efectiva fins que no ho ratifiqui la Comissió Nacional de Patrimoni en una propera reunió.

Cal dir també que contra la decisió que es pugui prendre, es pot elevar recurs d'alçada al Conseller de Cultura. Quant als criteris, jo crec que l'esmentat acord de la Comissió Territorial ja indica un criteri que es va tenir en aquesta Comissió Territorial.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Terradellas pot fer rèplica.

El Sr. TERRADELLAS : Sí, moltes gràcies, senyor President; tal com suposo que ha passat en el criteri de la Comissió que ens acaba d'anomenar el Conseller sobre l'informe negatiu que ha donat al projecte presentat per l'empresa, i és que, certament, a l'alta Garrotxa d'isards no n'hi ha hagut mai, i que una tanca de dos metres en tota una vall..., de fet, ja en tenim experiència a l'alta Garrotxa. A Albanyà, que també és una altra vall preciosa de l'alta Garrotxa, que està adscrita administrativament a l'Alt Empordà, també hi ha una tanca immensa, privada, on per interessos privatistes hi ha uns certs animals, que de tant en tant aterra un helicòpter, en maten algun i han venut no sé quants productes, perquè del que es tracta és d'això, d'entre amics anar a fer, a passar una estona de cacera, i, és clar, la gent, jo crec que no només la gent de la Garrotxa, sinó els ciutadans de Catalunya i els estrangers que ens visiten, el que volen veure menys en una comarca, en una zona tan bonica com l'alta Garrotxa són tanques de dos metres d'altura, però estic parlant de tanques metàl·liques que els veïns de la zona diuen que Mauthausen s'hi retira bastant.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President; simplement, demanar si es confirmarà per part de la Comissió Nacional aquesta actitud negativa per part del Departament.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyor Diputat, jo no puc parlar en nom d'una Comissió. En tot cas, l'única cosa que li puc dir és que hi ha un informe negatiu de l'Ajuntament i que hi ha aquesta inicial resolució de la comissió territorial, però jo no puc parlar en nom de tota la Comissió. Jo espero que es prengui la decisió més encertada d'acord amb les necessitats i d'acord amb els elements presentats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 3, sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística a RENFE, Iberia i Autopistes, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'aplicació de la Llei de
Normalització Lingüística a RENFE,
Iberia i Autopistes*

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President, senyor Conseller, la nostra pregunta fa referència a la normalització lingüística en l'àmbit de transports de gran impacte poblacional, per una banda, com són RENFE, Iberia i Autopistes, i, concretament també, tenint en compte que són aquests àmbits en els quals transcorren transports sobre territoris que tenen —amb el nom de català o un altre— aquesta llengua com a llengua oficial.

Aleshores, la nostra pregunta va en el sentit de saber quines són les mesures que duu a terme, i, en tot cas també, que pensa dur a terme en el futur el Departament, i concretament la Direcció General de Política Lingüística, pel que fa referència, d'una banda, a Iberia, no tan sols en allò que és la senyalització en els aeroports, sinó també l'anunci dels vols en els territoris que circulen amb la llengua catalana com a oficial. Pel que fa referència a les autopistes, penso que és flagrant la inexistència de qualsevol símptoma de normalització lingüística des de la concessionària que té càrrec de l'autopista, des del Baix Camp cap al sud del país. D'altra banda, vulnera directament el que és la Llei de Normalització Lingüística en allò que afecta la toponímia única, correcta, com pot ser el cas concret, doncs, de la població de *Mora la Nueva*, que encara continua amb aquest nom, d'altra banda inexacte, i també a RENFE, en allò que es refereix a oficines, estacions, etcètera. Quins són els criteris del seu Departament respecte a això?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (*de l'escó estant*) : Sí, els criteris, senyor President, senyores i senyors diputats, els criteris és continuar treballant i fer totes les actuacions possibles perquè es produeixi una catalanització, tant de la RENFE com de l'autopista, com d'Iberia, i el senyor Diputat sap que s'han emprès una sèrie d'actuacions.

Hi ha un punt fonamental que jo voldria remarcar —després, en tot cas, puc resumir coses que s'han fet i actuacions que s'han emprès, i algunes coses que, realment, han estat positives, i d'altres que encara no ho són— d'una manera molt especial, en el tram de l'autopista a què es referia el senyor Diputat, com a resum, el que es pot dir és que s'ha fet, des de sempre, des de la Direcció General de Política Lingüística, un seguiment molt minuciós de tots els casos en què hi pugui haver vulneració de la Llei de Normalització Lingüística, però també es fa evident que, en els conflictes provinents sempre d'empreses d'àmbit estatal, en aquests conflictes hi ha un text ambigu, en la Llei de Normalització Lingüística; és un text indefinit, d'una certa ambigüitat. Aquest és un aspecte fonamental, i la Direcció General de Política Lingüística no ha pogut obtenir una definició jurídica no ambigua respecte a la naturalesa de les entitats a les quals cada article fa referència, i, per tant,

d'abast d'aplicació d'ambdós articles. Aleshores, totes les actuacions que s'han fet, tant les coses que han estat positives —a RENFE, com a la primera autopista, com a Iberia—, sempre s'han fet en aquest marc d'una determinada ambigüitat de la Llei, menys adequada en aquests moments que no pas el moment que es va fer, en relació amb les empreses d'àmbit estatal.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira vol fer rèplica? (*Pausa.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President. Senyor Conseller, és clar, en tot cas, fins ara, la insuficiència del resultat d'aquests esforços, em penso que en el cas concret de les autopistes és notable; nou anys després de l'Estatut i sis de la vigència de la Llei de Normalització Lingüística, no només hem parlat d'autopistes, hem parlat també de RENFE. Tenim la sensació que contactes iniciats fa temps no han estat represos sinó amb un cert retard, i continuem interessats a conèixer no només la normalització en el terreny concret d'estacions —hi insistim—, sinó també dalt del tren, dalt del tren, per exemple, en el recorregut que va des de Portbou fins al País Valencià no hi ha ni un sol símptoma que es passi per territoris on el català és oficial, i, en canvi, són oficials —almenys dalt del tren— rètols en espanyol, en francès, en anglès i en portuguès —no dubtem de la quantitat ingent de ciutadans d'aquestes llengües que viatgen dalt del tren, però segur que no són menys els qui hi viatgen que també tenen el català com a llengua pròpia. En tot cas, sí que confiariem que el resultat d'aquestes gestions que vostè ens anuncia no arribessin amb la puntualitat a què sovint ens té acostumats la RENFE en les seves gestions, puntualitat que no voldríem veure en aquest cas reflectida en les gestions de la Direcció General de Política Lingüística, valgui la redundància, amb permís del senyor Vernet.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Bé, simplement, per dir que jo em comprometo, i el Departament també, evidentment, a prosseguir i a intensificar aquestes actuacions davant d'aquestes tres empreses.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Pregunta sobre el campanar de l'església de Sant Jaume de Frontanyà, que formularà el Diputat senyor Joan Roma, del Grup Socialista, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el campanar de l'església
de Sant Jaume de Frontanyà*

El Sr. ROMA : Gràcies, senyor President. Bé, aquesta pregunta arriba aquí per tercer lloc; o sigui, es va fer a final de l'any 84; l'Il·lustre Diputat senyor Santi Riera la va portar aquí, en aquell moment va contestar l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Rigol; a primers del 88, per segon cop, es va donar avís, i espero que avui sigui la tercera i definitiva vegada perquè aquest problema sigui solucionat.

L'església de Sant Jaume de Frontanya, com totes les diputades i els diputats deuen conèixer, és una església romànica, una de les més ben conservades de tot Catalunya, declarada monument nacional, i té un campanar afegit que, realment, representa un perill —o sigui, a part que no té cap valor arquitec-

tònic, és un autèntic perill— tant per al mateix monument com per a les persones que el visiten contínuament. Per tant, aquí es van fer aquestes dues preguntes, i es va demanar a veure què pensava fer la Conselleria; la segona vegada es va contestar que hi havia un pla de set fases, i que es comprometia, el Conseller, a variar la prioritat de les fases per fer passar al davant el fet de desmuntar el campanar, cosa que no s'ha fet fins ara, tot i haver passat, doncs, uns catorze mesos de la darrera pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roma. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Efectivament, aquesta és una llarga història que fa referència a aquesta anomenada «catedral del Berguedà», aquesta església de Sant Jaume de Frontanyà, un dels més importants monuments del segle XI. Com vostè sap, senyor Diputat, l'any 82 la Diputació de Barcelona va procedir a reparar les cobertes del cimbori; l'any 83 el Departament de Cultura va subvencionar la restauració del mur sud, que estava en molt mal estat, i en el programa d'enguany de la Direcció General de Patrimoni Cultural s'ha previst —està previst i s'està redactant— un projecte per a la restauració del campanar i per a refer les cobertes que es troben en estat precari. Aquest projecte també solucionarà l'impacte del deficient òcul de la façana oest i posarà en qüestió la permanència del cor, element afegit molt posteriorment; per tant, aquest és un projecte que és vigent per a aquest any.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Senyor Roma? *(Pausa.)*

El Sr. ROMA : Sí. No, únicament, en tot cas, agrair aquesta informació. De tota manera, sí que fóra urgent desfer el campanar. Una altra qüestió és, ja, reconstruir o recuperar l'antic campanar que hi havia hagut, però, en tot cas, sí que és urgentíssim —perquè fa quatre anys que ho estem dient— i, miraculosament, no ha caigut, però jo crec que, de tota manera, estem temptant massa la sort i sí que estem parlant d'una quantitat, probablement, de quatre o cinc-cents mil pessetes per a desmuntar el campanar... Jo crec que això sí que s'hauria de fer dintre d'aquests propers mesos.

Gràcies, senyor President; gràcies, Honorable senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Diputat. Conseller, no vol fer rèplica? *(Pausa.)* Pregunta sobre el programa d'actuació d'inversions i de finançament d'ADIGSA, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el programa d'actuació d'inversions
i de finançament d'ADIGSA*

El Sr. OLIART *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, la Llei 4/1985, de l'Empresa Pública Catalana, obliga les empreses públiques a presentar anualment un pla d'actuació d'inversions i de finançament. Fa un parell de mesos aquest Diputat va formular, via article 13 del Reglament, una sol·licitud d'informació perquè li sigués tramès aquest pla d'actuació. Aleshores, el senyor Conseller, al seu moment, doncs, em va trametre la informació desitjada, però jo considero que no és satisfactòria. Per això, la literalitat de la pregunta que avui li adreço i li formulo, senyor

Conseller, és la següent : «Si la informació facilitada a què es fa referència més amunt» —és a dir, aquesta que jo he rebut— «coincideix exactament amb el programa d'actuació d'inversions i de finançament que han d'elaborar les empreses públiques catalanes d'acord amb els articles 40 i 28 de la Llei 4/1985, de l'Empresa Pública Catalana».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) *(de l'escó estant)* : Senyor President, senyor Diputat interpellant o que ha fet la pregunta..., jo opino que el document lliurat és, realment, el programa d'inversions i de finançament d'ADIGSA per a l'any 89, d'acord amb l'article 28 i la Llei 4/85. I el senyor Diputat crec que, per poc que analitzi el que és el text legal amb la resposta que es va donar, ho pot comprovar. Repassi'l breument en l'espai de temps que ens dona aquesta pregunta, no? Què diu aquest apartat? Diu, primer, que s'exigeix «un estat que detalli les inversions reals i financeres a fer durant l'exercici». Crec que l'anàlisi dona un conjunt de dades que és una resposta, que és una resposta aclaridora, vaja, i que no mereix cap explicació posterior, no la necessita. Què diu l'apartat b)? Diu que existeix l'obligació d'«un estat que especifiqui les aportacions de la Generalitat, de les entitats autònomes, o d'altres empreses que participen amb capital social, i també les de les altres fonts de finançament de les inversions». Si el senyor Diputat llegeix amb atenció la resposta que se li va donar, això és evident que, aleshores, tant hi ha el detall dels ingressos propis provinents del patrimoni transferit, com les transferències de capital de la Direcció General d'Afers Comunitaris, com la transferència de capital de l'Institut Català del Sòl. Tot plegat puja a 3.800 milions de pessetes. Finalment, diu, aquest article, que l'expressió dels objectius a assolir durant l'exercici, entre els quals els ingressos, com espera generar per mitjà de les vendes, i, això, l'article 2 de l'Estatut d'ADIGSA assenyala com s'ha de fer això, i, això, ho conté la resposta. Per tant, doncs, és clar, si, després de tota aquesta explicació, l'Il·lustre Diputat vol comprovar les activitats de l'empresa ADIGSA, si s'ajusten o no als objectius reflectits legalment en els seus estatuts, jo crec que s'hauria de tornar a llegir l'especificació del document lliurat, ja que crec, honestament, que dona una explicació suficient.

Si el senyor Diputat volgués un aclariment sobre alguna d'aquestes qüestions, amb molt de gust la hi donaria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart té la paraula per a fer rèplica.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President, i senyor Conseller. Bé, jo li agraeixo que vostè hagi llegit l'article 28, perquè d'aquesta manera jo m'estalvio el fet de llegir-lo i guanyo un cert temps. De tota manera, jo penso que, quan vostè diu que l'estat..., o sigui, l'article 28 diu, en un dels apartats que aquest pla d'actuació ha d'incloure «un estat que detalli les inversions reals», i jo li vull dir, a vostè, senyor Conseller, si vostè considera que això que m'ha lliurat és un *detall* de les inversions. Miri. *(Pausa.)* Jo li donaré aquí algunes partides, no? Diu : «per obres dirigides a garantir l'estanqueïtat i millorar els aïllaments de les edificacions, 1.000 milions de pessetes». Això és un detall de les inversions, senyor Conseller? «Per recondicio-

nament d'urbanització, 809.000 milions de pessetes». Això és un detall de les inversions, senyor Conseller?

Tots els departaments —tots els departaments—, Política Territorial..., tots els departaments, quan acompanyen un detall d'inversions, acompanyen un annex d'inversions, i detallen i localitzen aquestes inversions. Però ADIGSA no ho ha fet, i, precisament, quan es van discutir, aquí, els Pressupostos, doncs, nosaltres vam presentar una esmena de devolució que estava basada, essencialment, en aquest fet, que vostès no presentaven annex d'inversions i que no hi hauria manera de controlar ni de fer el seguiment de les inversions que vostès detallaven globalment. Vostè, a mi, no m'ha tramès aquest pla d'actuació, aquest programa d'actuació, i permeti'm, senyor Conseller, que jo el desmenteixi. Vostè m'ha enviat, a mi, una altra cosa molt diferent, i li diré com es diu, i està també inclòs en l'article 40. Vostè m'ha tramès el pressupost d'explotació, pressupost d'explotació que vostè, preceptivament, està obligat a presentar anualment junt amb els Pressupostos de la Generalitat, quan presenta el seu pressupost al Consell Executiu...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Conseller té vint-i-dos segons.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Sí, només dir que és evident que això és un desglossament; que potser no sigui suficient per al que vostè desitja; doncs, aleshores, digui què és el que vol que li detalli, però això és un desglossament, és un desglossament. Per tant, és el que vostè demanava, és el que li hem contestat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Pregunta sobre el compliment de l'acord de col·laboració del Departament de Justícia amb l'Audiència Territorial de Barcelona, sobre normalització lingüística, que formula el Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el compliment de l'acord de col·laboració
del Departament de Justícia amb
l'Audiència Territorial de Barcelona,
sobre normalització lingüística*

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, el 29 de maig de 1985, l'Honorable Conseller de Justícia, el senyor Agustí Bassols i Parés, d'una part, i l'Excel·lentíssim senyor Cesáreo Rodríguez Aguilera, de l'altra part, en tant que aleshores era President de l'Audiència Territorial de Barcelona, signaven un tímid acord de col·laboració en matèria de normalització lingüística; acord que deia continuar, realitzar totes aquelles actuacions que fossin adients per a la plena i total normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de Justícia de Catalunya, i, per tant, «que facilitin la utilització de la llengua catalana en tota classe d'escrits, de demandes, d'instàncies, de denúncies, de querelles, sense cap excepció, i també la seva utilització en el procés oral per les parts litigants, advocats, testimonis i perits, sense distinció», i l'acord establia una sèrie de compromisos concrets a complir per part de Justícia i de l'Audiència Territorial. Han passat quatre anys d'aquest acord. He dit «tímid acord». En aquests quatre anys, durant aquests

quatre anys, molts ciutadans d'aquest país han rebut citacions —i continuen rebent citacions, quasi al cent per cent, de qualsevol jutjat d'instrucció, qualsevol jutjat de districte—, redactades en castellà. Han passat tots aquests anys i la majoria de ciutadans continuen fent els judicis en castellà, el servei de traducció als jutjats no funciona quan hi ha algun funcionari, etcètera.

Volem preguntar al Conseller i al Consell Executiu, en aquest cas, quin ha estat el seguiment, i com és que tots els compromisos no han estat complerts, o la major part han estat radicalment incomplerts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Colom, gràcies. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el conveni firmat entre la Conselleria de Justícia i l'Audiència a què es refereix la pregunta, va ser probablement el primer que l'Administració de la Generalitat va signar amb l'Administració de l'Estat en compliment de la Llei de Normalització Lingüística. I aquest conveni contenia gairebé només obligacions per part del Departament de Justícia, que va assumir-les amb molt de gust per contribuir en aquest camp a la normalització de la nostra llengua. I puc dir i assegurar que, precisament —i potser per això, perquè les obligacions requeien totes sobre la Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Justícia—, que el desenvolupament del conveni ha estat satisfactori i totes aquelles obligacions s'han complert, i es continuen complint, com és aquest servei de traducció, com és el gabinet d'assessorament d'informàtica i de traduccions que funciona en els mateixos edificis judicials, com és facilitar traductors a les audiències provincials, com és el dels cursos de català —encara el curs 88-89 s'han impartit aquests cursos de català, a més, amb una remarcable assistència: més de cinc-cents alumnes entre jutges, secretaris judicials i funcionaris de l'Administració de Justícia—, i la Comissió de Seguiment que crea el conveni s'ha continuat reunint periòdicament. El que passa és que el compliment d'aquest conveni no és una panacea que resolgui el tema complicadíssim de la utilització del català a l'Administració de Justícia, i són necessàries moltes altres actuacions, moltes altres activitats, que no incumbeixen, per desgràcia, íntegrament, el Departament de Justícia i que, no obstant això, estem procurant d'endegar-les. És lògic que no es tramitin plets en català si els que els presenten no ho fan en català, i així es podrien dir cinquanta coses més.

Per altra banda, després d'aprovar aquest conveni, es va promulgar la Llei Orgànica del Poder Judicial, un article de la qual —em sembla recordar que és el 231— regula l'ús del català a l'Administració de Justícia —en alguns casos, jo diria que d'una manera potser no plenament satisfactòria—, però que també ha condicionat, s'ha interferit en el compliment d'aquest conveni, i és una llei a la qual ens hem de subjectar. Puc assegurar a la Cambra, de tota manera, que la Conselleria està endegant noves actuacions, sempre perseguint aquest objectiu de facilitar i fomentar l'ús del català en el camp de la justícia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Colom pot fer rèplica.

El Sr. COLOM : Sí, haig de dir que, sentint-ho molt, no

m'ho crec; no m'ho crec purament i simplement perquè aquest mateix Diputat, en unes quantes ocasions, en causes de tipus de defensa de la llengua catalana, ha tingut problemes per a la utilització del català en els jutjats fa molt poc temps; parlo també d'un cas, del cas del ciutadà Joan Baró i Cerqueda com un de tants casos que, recentment, han volgut fer o portar tot el seu procés en llengua catalana, i a aquella hora, aquests traductors, tan ben disposats per part del Departament de Justícia, o no eren al jutjat o estaven esmorzant, el fet és que... o tardaven dos o tres dies a tenir els papers redactats en llengua catalana; hi ha una permanent minorització de la llengua catalana als jutjats.

Ja ho sabem...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps.

El Sr. COLOM : Sí, senyor President, ja ho sabem que, efectivament, molts ciutadans no ho fan, no l'utilitzen.

El Sr. PRESIDENT : Sí, perdoni. Ho sento. A l'Honorable Conseller sí que també se li ha acabat el temps.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'augment dels bitllets dels
Ferrocarriis de la Generalitat*

Passem a la següent pregunta, que és... *(Pausa.)* Ha decaigut perquè no està present l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Nualart.

La següent : pregunta sobre la situació de les dones que treballen en règim d'economia submergida, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabián, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la situació de les dones que treballen
en règim d'economia submergida*

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Hi ha sectors productius en part dels processos industrials totalment submergits; per exemple, al tèxtil, la confecció, el gènere de punt, etcètera; activitats en què les dones ocupen aquests llocs de treball —si es poden dir així. Davant d'aquests fets, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu per a evitar aquestes irregularitats?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. L'Honorable Conseller pot contestar. El senyor Farreras té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Joaquim Farreras) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en català en diem «economia submergida», en italià en diuen «*sommersa*» i en castellà «*subterránea o sumergida*». Dic això perquè això ens porta a la figura del submarí, que vol dir que està sota la superfície. *(Remor de veus.)* I aquesta figura del submarí —que va inventar en versió moderna un català, en Narcís Monturiol, amb l'*Ictíneo*—, doncs, aquesta figura del submarí, el que a vostè l'interessa, amb el símil, és que emergeixi, que pugi —que pugi—, l'economia submergida l'hem de fer pujar, l'hem de fer emergir. I per a aconseguir emergir no hem de bombardejar-la amb càrregues de profunditat —que és com s'ataquen els submarins. Per tant, es necessiten mesures positives o constructives i no mesures —per dir-ho així— repressives, perquè, si no, perdriem els llocs de treball.

Aquest és un tema molt complex; hi ha tota una sèrie de tre-

balls que parlen sobre la qüestió, però jo li vull portar com a punt de referència únicament un article que tinc aquí del senyor Santos Miguel Ruesga, que acaba d'aparèixer a *Nova Gestió* fa pocs dies, i que diu que aquest és un fenomen que, a més, té molta probabilitat, desgraciadament, de complicar-se o de generalitzar-se en el futur, i assenyalava els tres fets fonamentals : la descentralització productiva, la difusió de l'economia informal —o sigui, la de desalarització— i el treball a domicili. En resum, que per a resoldre aquest tema, no es pot resoldre evidentment amb una pregunta, sinó que —i per al seu desenvolupament— el que cal és la col·laboració, perquè ningú individualment ho pot, ni l'Administració per separat, ni els sindicats per separat, ni les patronals, sinó el conjunt de totes les forces socials, o sigui, totes les administracions —la de l'Estat, l'autonòmica i la local— més els sindicats més la patronal. Qualsevol acció seriosa que vulgui eliminar el problema de les dones i dels homes a l'economia submergida, ha d'anar per aquí, i, per tant, aquesta és la situació, i jo invito totes aquestes forces perquè treballin conjuntament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Rosa Fabián pot fer rèplica.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President, aquesta diputada a més de feminista és pacifista i, llavors, no ha entès massa bé aquesta resposta tan bel·licista del senyor Conseller de Treball. De tota manera, estariem absolutament d'acord que el Consell Executiu establís un pla d'acció consensuat amb les centrals sindicals —no crec que els empresaris hi tinguessin cap interès; de tota manera, perfecte—, però no és tan difícil en aquelles empreses on al procés productiu li manquen concretament parts importants del procés productiu, trobar-les i fer-les realment emergir.

Per tant, senyor Conseller, és difícil, en aquest espai de temps, però, per altra banda, el seu Grup parlamentari no deixa passar determinades interpellacions i, per tant, no podem parlar més estona, ens diuen que és política parcial i no ens deixen parlar més estona, i amb dos minuts és molt difícil; això jo crec que seria motiu d'una interpellació, no d'una pregunta oral; però, en tot cas, recollim el tema i m'agradaria que es comprometés davant de tot l'hemicicle dient que el Consell Executiu està disposat a signar un acord amb els agents socials per a fer emergir l'economia submergida, que estic d'acord que ha d'afectar també els homes que estan en aquesta situació d'il·legalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. L'Honorable Conseller té vint-i-nou segons si vol fer rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Doncs el símil era que les mesures repressives —i, a la seva intel·ligència, no se li escaparà— eren les càrregues de profunditat; jo en dic mesures positives.

En resum, jo vaig proposar al Consell de Treball, en la sessió del ple del Consell de Treball del dia 30, vaig invitar a les patronals i als sindicats perquè discutissin aquest punt juntament amb l'Administració. La invitació està llançada i li puc dir que alguna patronal, particularment, també m'ha dit que està molt interessada en el tema.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta al Conseller de Benestar Social sobre l'adaptació

d'estatuts d'ADIGSA, que formularan els diputats senyor Joan Oliart, Josep Clofent i Josep Maria Sala. Senyor Oliart, té la paraula.

Preguntes a l'II. Sr. Conseller de Benestar Social sobre l'adaptació d'estatuts d'ADIGSA, sobre la data de registre dels estatuts d'ADIGSA, i sobre la resposta donada al Diputat I. Sr. Joan Oliart

El Sr. OLIART : Senyor President, per a acumular tres preguntes, si em fa el favor : la número 9, la número 10 i la número 11 —totes tres tracten d'ADIGSA.

El Sr. PRESIDENT : Concedit.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, les dues primeres d'aquestes tres preguntes són molt concretes i és molt fàcil de contestar pel senyor Conseller. La primera és la data d'adaptació dels estatuts de l'empresa pública ADIGSA a allò que comanen les disposicions de la Llei 4/1985, de l'Empresa Pública Catalana.

La segona de les preguntes és la data d'aquests estatuts reformats, homologats amb la Llei 4/1985, la data d'inscripció en el Registre Mercantil que sigui, sigui de Barcelona o d'on sigui —suposo que és de Barcelona.

I, la tercera ja és una mica més complicada, i és el nucli de tot això.

Bé, en el seu moment —precisament va ser, això, el 26 d'octubre de 1988—, aquest diputat va demanar al Conseller de Benestar Social que li enviés una relació de les obres contractades, especificant el municipi, especificant l'import exacte, especificant l'empresa contractada i la forma de contractació. El Conseller de Benestar Social va contestar aquest diputat amb una resposta completament global. Ens diu que l'any 1986, tants milions de pessetes, l'any 1987, tants milions de pessetes i l'any 1988, tants milions de pessetes, i que les contractacions van ser les que marcava la llei.

Bé, aleshores, en vista d'això... —i després ja explicaré què és el que han fet després, no?—, però la pregunta d'ara és molt concreta : considera l'Honorable Conseller de Benestar Social correcta i congruent la seva resposta —registre tal i tal— a la pregunta formulada pel diputat senyor Joan Oliart i Pons —registre número 1803?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt Honorable senyor President, senyor Diputat, respecte a la primera pregunta, que em deia quan s'havia produït l'adaptació dels estatuts d'ADIGSA, li he de dir que en data 29 d'octubre del 86 es va reunir la Junta General universal i extraordinària d'accionistes per, aleshores, adaptar els estatuts al que marcava, al que disposava la Llei 4/85. I això va venir després, es va reflectir en un Decret del Consell Executiu de la Generalitat del 6 de novembre del 86 —Decret número 335, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* el 19 de desembre del 86. Aquesta és la primera pregunta.

La segona pregunta que vostè m'ha formulat és en quina data s'ha produït la inscripció al Registre Mercantil. Jo li he de dir que s'ha presentat al Registre Mercantil el dia 10 de maig del 89, és a dir, ahir —ahir. (*Remor de veus.*) És així, i, per

tant... (*Remor de veus i rialles.*)

Aleshores, la tercera pregunta tenia a veure amb si trobo congruent la meua resposta. La meua resposta és perfectament congruent, correcta i suficient pel que vostè preguntava, senyor Diputat. Demanava la relació d'obres d'ADIGSA des de la seva constitució, dient que havia de fer constar el nom de l'actuació, el municipi, el pressupost, l'empresa contractada, els terminis d'execució i la forma d'adjudicació de cada una d'elles, no podia tenir altra resposta que la que vaig donar en el seu moment. És així —és així. Si vostè vol alguna explicació addicional sobre això, doncs, estic a la seva disposició, però el senyor Diputat no considera —permeti'm— que els anuaris del Departament d'Obres Públiques tenen totes aquestes dades desglossades i, per tant... Com que no? Facin el favor de mirar els anuaris d'obres públiques que per a alguna cosa es fan, i aleshores vostès veuran que, per a l'any 85, l'any 86 i l'any 87, això està perfectament reflectit amb el detall que vostès puguin desitjar; i, si hi ha alguna cosa addicional, en lloc de demanar-me aquestes coses de tipus genèric, m'ho demanen d'una manera explícita i concreta i, amb molt de gust —com és la nostra obligació—, donarem la resposta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Oliart pot fer rèplica.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, a mi em sembla que ja és quasi obvi que jo recontesti en el tema dels estatuts. La pregunta va ser feta el mes de gener; el mes de febrer, aquest diputat va demanar al Registre Mercantil de Barcelona una certificació sobre els estatuts d'ADIGSA i els estatuts d'ADIGSA no estaven registrats —els modificats. És a dir que, tal com acabava de dir el senyor Conseller, s'acaben de presentar el dia d'ahir, un dia abans que se substancii aquesta pregunta.

Bé, jo què he de dir sobre això? Indubtablement no crec que hi hagi res estrany amagat sobre el tema de no..., sobre la qüestió de no registrar en el seu moment els estatuts, ni de publicar-los en el Butlletí, perquè vostè ha donat una data que és veritat, però si llegim el Decret de la promulgació d'aquests estatuts, ens adonarem que el Decret només diu : «Pel present Decret s'homologuen aquests estatuts al que marca la Llei 4/1985», sense especificació de quins són els articles modificats.

Però bé, deixem aquest tema, perquè jo crec que ja està bastant debatut. De totes maneres, sí que vull afegir que l'Administració ha de donar exemple, sempre, de compliment de les lleis, i que, durant tot aquest temps, vostès han estat actuant amb uns estatuts que no estaven legalitzats i, per tant, molts dels contractes que s'hagin pogut fer sobre la base d'aquests estatuts serien, de ple dret, serien nuls. Però bé... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Només té la paraula el senyor Oliart (*remor de veus*).

El Sr. OLIART : Anem a les obres contractades. Senyor Conseller, jo lamento que vostè hagi contestat d'aquesta manera, perquè jo pensava —ingenuament, segurament— que després de totes les preguntes que nosaltres hem anat fent i de tot els marcatges que nosaltres hem anat fent, vostè entendria que el control del Parlament s'hia d'efectuar i que els diputats tenim aquest dret, i que vostè ha de facilitar aquest control. Pel que es veu i per l'explicació que vostè m'acaba de

donar, no és així.

Bé, jo vull dir que, quan vam rebre aquesta resposta —que no era congruent ni era satisfactòria, de cap de les maneres, perquè ens contestaven amb unes xifres globals a una relació específica que nosaltres demanàvem—, nosaltres ens vam presentar a l'empresa ADIGSA perquè ens donessin allò que, pel que es veu, no podien donar-nos. Ens van dir que sí, i quan vam anar una altra vegada a presentar-nos allà, perquè allà ens donessin la taula, la secretària i tot allò que ens havien promès, ens van dir, aleshores, que no. I vam fer un parell de sol·licituds d'informació per l'article 13. Una d'aquestes, una d'aquestes, signada solament per aquest Diputat, encara no ha estat contestada, senyor Conseller, després de quasi tres mesos d'haver estat formulada, i s'ha reclamat al President de la Mesa que vingui aquesta resposta; l'altra sí que s'ha contestat, i s'ha contestat també de mala manera, dient que potser nosaltres, en demanar aquesta informació, estàvem fent obstrucció a la marxa del Departament —cosa bastant forta, a què després ja es referirà el meu company Pep Clofent..., senyor Josep Clofent.

Bé, la informació que demano, senyor Conseller —i surto amb això al que vostè acaba de dir—, és una informació que tots els altres departaments també donen. I vostè ha fet esment, aquí, que en les memòries jo puc trobar-ho; sí que ho puc trobar : en la Memòria de l'any 1987 de la Conselleria d'Obres Públiques, hi ha la relació de les obres que vostès han fet en els diferents polígons, però sorprenentment, sorprenentment, no hi ha ni la manera com s'ha contractat aquesta obra ni tampoc les empreses contractades, quan, si nosaltres mirem les memòries dels altres departaments, aquests dos elements figuren en totes, excepte en la de vostès, perquè l'empresa ADIGSA —i permeti'm que li ho digui— és una de les empreses més fosques de l'Administració pública catalana —ho era abans que passés a Benestar Social i ara encara ho és més.

La informació que jo li demano, senyor Conseller, és qüestió de pitjar un botó d'un ordinador; ara, és clar, per pitjar el botó, primer s'hi ha d'haver posat la informació. I aleshores, aquí, hi ha una qüestió molt clara : o vostè no em dona aquesta informació perquè no la té —i aleshores, indubtablement, vostè hauria de dimitir per incapacitat (*remor de veus*)—, o vostè no ens dona aquesta informació perquè no vol, i, si vostè no vol donar-nos aquesta informació, aleshores vostè em permetrà, senyor Conseller, que jo li digui que m'és permès, a mi, pensar que vostè té alguns motius ocults per no donar aquesta informació. Jo li pregunto, senyor Conseller : què ha de fer aquest Diputat per poder controlar el seu Departament? Digui'm vostè el camí que ha de fer. Vostè, no fa gaire, referint-se a la pregunta que li va fer un altre il·lustre diputat d'aquest Parlament, vostè va dir : «Menys declaracions a la premsa i més preguntes»; doncs, miri, de preguntes, li n'han vingut. I li diré una cosa : li'n vindran moltes més, perquè si vostè creu que amb la seva actitud obstruccionista vostè farà que jo desisteixi de fer-li preguntes, o que els diputats de l'oposició desisteixin de fer-li preguntes, vostè —i permeti'm que li doni aquest consell— va completament equivocat, perquè això no serà més que un esperó perquè nosaltres tirem endavant més preguntes, perquè nosaltres li fem més interpellacions i perquè nosaltres el marquem, a vostè, més de prop, senyor Conseller.

Jo vull que vostè entengui...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, eh? Acumulant-los tots, eh?

El Sr. OLIART : Acumulant-los tots, senyor President?

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor.

El Sr. OLIART : Llàstima, perquè tenia moltes coses per dir, però ja faré les interpellacions corresponents i tindrè més temps.

El Sr. PRESIDENT : El Conseller pot fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt bé. Senyor Diputat, jo realment estic d'acord que el Parlament controli —ha de controlar—, i aleshores estic a la seva disposició, però el que no puc fer és contestar amb un detall imaginari el que vostè em pregunta. Vostè preguntí concretament el que desitja, i jo li ho donaré, però, aleshores, preguntar tot el que s'ha fet des que ADIGSA existeix, amb tot aquest detall que ha dit abans, vostè comprendrà que, aleshores, això no és possible, ni demanar-no ni donar-ho. Per tant, vostè preguntí, d'aquest detall que li falta, les partides que vostè desitgi, i no dubti que, això, ho tindrà.

Quant al que hi ha en la pregunta del senyor Clofent, doncs, ja m'ho dirà : sí, això, m'ho ha de dir el senyor Clofent, doncs ja m'ho dirà d'aquí a un moment, no? Jo entenc que algunes afirmacions —ho lamento—, jo crec que no es poden dir : dir que sóc fosc, dir que..., etcètera..., digui per què és fosc, concretem-ho (*rialles*), però això no es pot dir, no es pot afirmar; honestament, això no es pot afirmar. En altres institucions, regides per vostès, això, ho fan retirar, de la paraula. M'entén?

Bé, i, aleshores, gràcies pels consells; procuraré realment adoptar-los en el que faci falta, però em sembla que tinc perfectament clar el que he de fer.

Quant al Decret, vostè diu que no va anar al Registre Mercantil i que no se n'havia assabentat. Vostè sabia que existia el Decret i, a partir del Decret, podia preguntar-ho, i a partir de fer la pregunta es podia donar l'acord de la Junta General d'Accionistes, i, per tant, tothom sabia que això s'havia adaptat; si volia saber com s'havia adaptat, això se substancia en una pregunta, que en lloc de preguntar aquestes coses tan genèriques, aquesta és molt concreta i amb molt de gust se li hauria satisfet, senyor Diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Clofent també acumula les seves preguntes?

Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre els tècnics d'ADIGSA responsables d'obres i projectes, sobre les obligacions d'ADIGSA relatives a permisos d'obres, i sobre l'accés a la documentació d'ADIGSA

El Sr. CLOFENT : Ho ha endevinat : li ho demano. Moltes gràcies, senyor President.

Senyor Comas : *Diari de Sessions* número 12, pregunta sobre la possible vinculació del Director General de Serveis Comunitaris amb l'empresa VVM. Diu el senyor Pla, Diputat de Convergència i Unió : «Jo desitjaria que el Conseller que m'hagi de contestar em digui clarament, per a tranquil·litat per-

sonal, perquè un ja està una mica cansat, també, d'atendre diàriament als diaris imputacions de presumptes corrupcions...», etcètera. Contesta el senyor Conseller : «Senyor Diputat, jo li agraeixo moltíssim la seva pregunta, perquè hi ha qui es limita a llançar imputacions que surten a la premsa —que és l'únic que els interessa—, greus imputacions, dir que després passarà aquí interpellacions i preguntes, i no es fa res. I això no és una forma de fer política; sàpigui-ho». Senyor Conseller, el que no sóc jo és un trabucaire; vostè, n'hauríem de parlar.

Preguntes, n'hem fet...

El Sr. PRESIDENT : Escolti, escolti, senyor Diputat.

El Sr. CLOFENT : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Li prego que, de la mateixa manera que vostè exigeix determinat tractament, el senyor Conseller igual. I retirarà la segona part de la seva afirmació.

El Sr. CLOFENT : Demano disculpes als senyors trabucaires. (*Rialles i remor de veus.*) Ai, perdoni, perdoni, perdoni : al senyor Conseller també.

(*Diversos il·lustres senyors diputats i senyores diputades abandonen ostensiblement el Saló de Sessions.*)

Senyor Conseller, a continuació li formulo... Senyors diputats, senyors del Govern, després sabran la indignació d'aquest Diputat a l'hora de formular les preguntes amb aquest to, perquè fa exactament, exactament, set mesos que estem intentant, d'acord amb el Reglament de la Cambra i d'acord amb el procediment i amb la norma de cortesia més elemental d'aquesta Cambra, obtenir informació. El senyor Conseller, reiterades vegades, ens l'està negant, dient el que està dient. (*Remor de veus.*)

Senyor Conseller, en la relació de personal que pertany a l'empresa pública ADIGSA, quants tècnics hi ha, que hi consti, que tinguin capacitat per signar i dirigir obres i projectes dels que normalment realitza la dita empresa? Senyor Conseller, coneix el Conseller de Benestar Social l'obligació legal que té l'empresa pública ADIGSA, per a la realització d'obres, de demanar els permisos municipals corresponents? Senyor Conseller, creu i pensa autoritzar els Diputats Joan Oliart i Clofent, tal com li hem demanat, a accedir a l'empresa pública ADIGSA per veure la documentació que reiterades vegades li hem demanat?

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt Honorable President, senyor Diputat, li contestaré estrictament les preguntes que vostè m'ha fet, en nom d'una cortesia que dec com a Conseller.

Primer, vostè em pregunta els tècnics que hi ha. Li ho responc : al Servei d'Estudis i Projectes, dos tècnics superiors —que són un arquitecte i un enginyer industrial—, amb capacitat per signar i redactar projectes, i, al Servei d'Obres, quinze tècnics de grau mitjà —un enginyer i catorze aparelladors—, amb capacitat per dirigir les obres en representació de l'empresa ADIGSA. Aquesta és la primera pregunta.

La segona pregunta : vostè em pregunta si coneix el Conseller l'obligació legal que té l'empresa ADIGSA per a la realització d'obres, de demanar els permisos municipals corresponents. Responc : realment conec, el Conseller coneix aquesta obligació legal, i ADIGSA posa sempre en coneixement de

tots els ajuntaments les obres que executarà en els polígons de la seva competència. A partir del 24 de gener del 89, data del Decret 16/89 de la Presidència de la Generalitat, d'adscripció al Departament de Benestar Social de la gestió d'ADIGSA, tots els expedients de licitació i adjudicació d'obres són comunicats als ajuntaments, als quals se'ls tramet la notificació de l'adjudicació i un exemplar del projecte corresponent. Cal dir també que, com a informació complementària a la resposta, hi ha un contracte d'adjudicació, que està a disposició del senyor Diputat, i uns comunicats-model que es presenten als ajuntaments implicats.

I la tercera pregunta és la de si pensa el Conseller autoritzar l'accés a la documentació d'ADIGSA per a la consulta de dades sobre contractes als Diputats d'aquesta Cambra senyor Oliart i senyor Clofent. I el senyor Conseller diu que pensa donar tota la informació als diputats dintre del marc legal : a qualsevol pregunta i informació concreta que es demani es donarà la informació pertinent. El que sembla que no es pot demanar —com abans ja hem dit i reitero ara— és que es portin tots i cadascun dels expedients des que l'empresa existeix. I això no s'ha vist mai a cap institució —m'agradaria veure-ho quan ho demanen, per exemple, al MOPU, per exemple, o quan es demana a l'Ajuntament de Barcelona, per exemple. I, per tant, això no es pot demanar. Ara, quan, a mi, se'm demani una pregunta o una informació concreta, tingui per segur el senyor Diputat que això se li facilitarà.

He contestat les tres preguntes. Sobre les altres qüestions, jo no hi penso entrar, perquè no hi he d'entrar. Si el senyor Diputat creu —ja li va dir una altra vegada, tinc entès, un altre conseller del Govern—, si creu que té daixò, ha d'anar al jutjat, si hi ha coses a denunciar; la resta, s'ha de mantenir dins les preguntes i la cortesia de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Clofent vol fer rèplica?

El Sr. CLOFENT : Sí, senyor President. Senyor Conseller... Bé, als qui no hi són, no els puc demanar disculpes, segurament, per l'exabrupte, però volia fer-lo conscientment, perquè estava indignat. Crec que és una expressió que no té més importància que haver-la formulat, però, de vegades, un, quan s'ha sentit dir per la premsa que no té ètica i, després d'intentar buscar informació de la forma més correcta, se li contesta com se li contesta, de vegades, un arriba un moment que diu «ja està bé». Dit de la forma com es diu de vegades aquí no s'entén prou; aquesta vegada crec que es deu haver entès prou, que ja està bé.

Senyor Conseller, vostè ens pot contestar millor o pitjor, però vostè ens ha de contestar. Li vam preguntar —i crec que amb molta cortesia— que volíem veure tots els expedients de totes les obres que havia fet ADIGSA, i li'n demanàvem fotocòpia. I a continuació li dèiem : senyor Conseller, això segurament és una feina molt feixuga, segurament ens estem extralimitant en el que volem quant al que significa per a vostès, i ens oferim a venir a visitar l'empresa i poder analitzar els expedients i treure'n nosaltres les conclusions i la informació que necessitem. I vostè no ens contesta ni sí ni no : ens fa una valoració d'intencions. Diu : «Escolti'm, allò, vostè el que ha de demanar és..., ja m'ho tornarà a precisar...». I, a més a més, allò : «Vostès el que pretenen és paral·litzar l'Administració».

Nosaltres, això, vam fer-ho fent una interpretació escrupolosa de l'article 13, que faculta, a l'hora de demanar informació, bé que se'ns trameti la informació, bé poder anar a prendre nota i observar la documentació.

Senyor Conseller, li hem fet repetides preguntes respecte al tema de VVM i l'empresa pública ADIGSA, i ens hem trobat amb sorpreses, com és que la mateixa pregunta, formulada a vostè o formulada al Conseller Trias, té resposta diferent. No s'acosten gairebé gens. I, és clar, em crec la del Conseller Trias. El Conseller Trias ens diu, respecte a aquesta empresa —que és una enginyeria, per si algú no ho recorda—, que, entre altres projectes, se'ls ha demanat un estudi sobre la flor, un estudi sobre què llegeix la joventut de Girona, un estudi sobre el mapa sanitari... Tot això a una enginyeria. Miri, jo, senyor Conseller, possiblement, de vegades, no m'expresso amb prou claredat, però, anar a comprar ous a la sabateria, no ho he fet mai. Per tant, permeti'm que dubti que una enginyeria, de construcció i els seus afins, es dediqui a fer estudis sobre la flor, sobre el que llegeix la joventut de Girona, sobre mapes sanitaris, etcètera, etcètera.

Vist i relacionat amb la forma amb què vostè no ens dona la informació, senyor Conseller, convindrà amb mi que no tenim pas massa bona idea del que està passant en aquesta empresa. Per això la indignació d'aquest Diputat, per això la indignació en veure com, quan el meu company hi torna a insistir, dient : «Escolti'm, digui'm la llista d'obres, exactament en què consistien, amb quin import i a qui es va adjudicar i de quina manera»... Senyor Conseller, vostès fan al voltant de cent obres i escaig l'any; per cinc o sis anys que li demanem, són, exactament, tres-centes, quatre-centes, cinc-centes anotacions. No em digui que això no ens ho poden facilitar!

Miri, si vostè no ens vol donar la informació, jo li donaré la solució : plegui, i no tindrà cap obligació de donar-nos-la; però, mentre vostè sigui Conseller i nosaltres diputats, vostè té l'obligació de donar-nos la informació.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Diputat. L'Honorable Conseller pot fer rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Jo li reitere, senyor Diputat, a vostè i a tots els diputats d'aquesta Cambra, que tindran tota la informació concreta que vostès demanin. Però no considero que hagi, realment, de donar la informació dels cinc anys o dels anys que porti aquesta empresa, paper per paper; em sembla que no és això. Vostè demani el que necessitin i ho tindran. I això de treure còpies i fotocòpies, què vol que li digui? Em sembla que va una mica pel mateix sentit. La informació, tota, però concretin-la, concretin-la; realment, sense concretar-la, això no es pot demanar.

I, quant a la indignació..., miri, en la política és un mal conseller estar indignat, sap? Per tant, és qüestió d'anar serè.

Una altra qüestió : la informació del Conseller Trias... Home!, jo suposo que ho ha llegit bé, la informació del Conseller Trias, la recordo... Vostè, a mi, sempre m'ha demanat què és el que havia fet aquesta empresa ADIGSA, ADIGSA, que és la informació que jo tinc, que és la informació que jo puc tenir; ara, el que ha fet aquesta empresa en altres departaments —que és el que li demanava al senyor Trias— és el que li ha contestat; el senyor Trias li ha contestat sobre altres departaments i altres actuacions del Govern en legislatures anteriors. Per tant, això no és el que a mi m'havia demanat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. (*Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor Camps, per què em demana la paraula?

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Per una qüestió d'ordre, senyor President. En nom del Grup parlamentari, com a Secretari del Grup, i en nom del Portaveu..., en nom del Portaveu adjunt d'Unió Democràtica, elevem a la Mesa la més formal protesta pels insults que ha sofert un membre del Govern de la Generalitat. L'exercici de la crítica política, la qual jo sóc el primer —i en nom de tot el Grup, companys i companyes del meu Grup— a defensar, no permet, en absolut, l'insult a un conseller de la Generalitat. Per això elevem la protesta a la Mesa, que la farem arribar per escrit.

El Sr. PRESIDENT : L'insult a què s'ha referit el senyor Diputat ha estat retirat.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Ha estat retirat de manera sarcàstica i de manera incompleta (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT : Bé. (*Pausa.*) Silenci! (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : President...

El Sr. PRESIDENT : Una altra qüestió d'ordre.

El Sr. CLOTAS : Una altra qüestió d'ordre : em sembla absolutament anormal que el senyor Camps faci un judici d'intencions sobre una acció d'un diputat quan el senyor Camps estava fora de l'hemicicle.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no entrem, no entrem a discutir sobre el propòsit i les intencions que tenia el senyor Camps en pronunciar-se, i sobre si estava o no estava..., eh? Al que s'ha referit hi estava, eh? (*Remor de veus.*)

Bé, la qüestió ha quedat ventilada i el senyor Sala, que està al seu costat, té la paraula per a formular la següent pregunta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
càrrec de representant comercial
oficial de la Generalitat*

El Sr. SALA : Moltes gràcies, senyor President. Senyors del Consell Executiu, un ciutadà israelià, que també té la nacionalitat espanyola, el senyor Marcos Tennembaum Kirschner opera professionalment dins de l'Estat d'Israel, i es presenta, a tots els efectes, com a representant oficial de les Conselleries d'Indústria i de Comerç de la Generalitat de Catalunya; la seva targeta, que té l'escut de la Generalitat, ho diu amb tota rotunditat, i també en el seu despatx, que està situat en un kibbutz; la seva secretària, quan hom li truca, diu que allà hi ha el representant oficial de la Generalitat de Catalunya. El senyor Tennembaum Kirschner és una persona de llargues vinculacions amb destacats alts càrrecs del Govern de la Generalitat i, per tant, és difícil que la seva actuació, encara que sigui a l'Estat d'Israel, es pugui produir amb el desconeixement del Govern de Catalunya.

Ens trobem, per tant, davant dues possibles hipòtesis que expliquin aquesta anormal situació : o bé el senyor Tennembaum Kirschner ha estat efectivament designat, pel Consell Executiu o per algun organisme competent de la Generalitat, representant oficial de la Generalitat de Catalunya, i, en aquest sentit, voldríem saber utilitzant quin tipus de normativa legal, en quin moment s'ha produït aquest nomenament, de quina

manera i quins altres representants d'aquesta naturalesa —si de veritat existeixen— existeixen en altres països, o bé el senyor Tennembaum Kirschner està usurpant un càrrec oficial de la Generalitat, s'està presentant de manera illegal, de manera inapropiada, com a representant oficial de la Generalitat, i, en aquest sentit, voldríem saber quins passos efectius ha fet el Govern de Catalunya davant del Govern d'Israel —amb el qual, segons sabem, hi ha molt bones relacions— per evitar que aquestes actuacions i conductes absolutament irregulars es continuïn produint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el càrrec de representant comercial oficial del Ministeri de Comerç i Indústria de Catalunya, que és el que diu la targeta que va reproduir un mitjà de comunicació —mitjà del qual suposo que el senyor Sala treu la seva informació i jo també—, aquest càrrec no existeix; no existeix cap càrrec de representant ni de la Conselleria d'Indústria i Energia ni de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

Per tant, l'esmentat senyor Marcos Tennembaum Kirschner no exerceix absolutament cap càrrec a la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres hem iniciat la comprovació del que diu el senyor Sala i que reproduïa el mitjà de comunicació de Barcelona, per prendre les mesures oportunes perquè aquest senyor no utilitzi aquest càrrec i per comunicar, efectivament, a les persones de l'Administració israeliana que aquest càrrec no existeix.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Sala pot fer rèplica.

El Sr. SALA : Me'n congratulo. El que lamento és la manca d'eficiència del Consell Executiu. Vull aclarir que aquesta informació jo no l'he aconseguida a través d'un mitjà informatiu —jo tinc una còpia de la targeta—; el meu partit que, des d'aquest punt de vista, per sort, és un partit internacional, té corresponsals a Israel, i aquests s'han preocupat de saber que aquest senyor, efectivament, a Israel està actuant en aquesta circumstància, i el que jo vull simplement afegir és que el senyor Tennembaum Kirschner no és una persona qualsevol; el senyor Tennembaum Kirschner, com he dit abans, té vinculacions velles amb el Consell Executiu de la Generalitat, i a mi, senyor Conseller, em costa molt de creure que, de les actuacions del senyor Tennembaum Kirschner, fins avui no se'n tinguéssin cap tipus de coneixement.

De tota manera, me n'alegro. I, sigui el senyor Tennembaum Kirschner o qui sigui, si s'està utilitzant de manera irregular el nom de la Generalitat de Catalunya, l'obligació del Govern de Catalunya és evitar que això continuï passant.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. L'Honorable Conseller? (Pausa.)

Doncs, amb això s'han acabat les preguntes orals per a avui, per a aquest Ple.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política relativa al medi natural, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Mixt, que té la paraula per espai de deu minuts. (Pausa.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política relativa al Medi Natural

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, quan encarem les mocions subsegüents a interpellacions acostumem —i així ho hem fet repetidament— a no presentar una altra vegada els arguments que vam presentar quan vam fer la interpellació a la Cambra. Ens sembla que aquest no és un bon mètode, ens sembla que repetir els arguments a l'hora de presentar les mocions no té cap efectivitat, i, per tant, em limitaré, de manera molt sintètica, a fer tres coses : a remarcar la importància assolida al debat del propassat dia 26; a fer un balanç molt sintètic d'aquell debat, i a presentar les dues diferències que entenc que són més fonamentals, vist el que el senyor Conseller ens va plantejar l'altre dia.

Molt sintèticament, jo penso que l'altre dia vàrem tenir un debat important, no el vàrem tenir només el Conseller amb aquest diputat del Grup Mixt, el vàrem tenir també amb el diputat d'Iniciativa per Catalunya, i la importància —si m'ho permeten, i m'ho permet especialment el senyor Conseller— no rau tant, des del meu punt de vista, en les intervencions —malgrat que sempre té l'esperança de tenir alguna intervenció important, i malgrat, ho agraeixo, alguna referència en un diari de ciutat respecte a la importància del tema— com en l'objectivitat dels temes que tractàvem. És a dir, jo penso que ens podríem posar tots d'acord que la importància d'un debat com el de l'altre dia rau en el fet que és més necessari que mai que aquesta Cambra, sistemàticament, abordi debats sobre el medi ambient o sobre el medi natural —com va fer l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno—, perquè, d'alguna manera, puguem ser capaços de transmetre aquesta sensibilitat al ciutadans de Catalunya, a través dels seus propis representants.

Per tant, satisfet d'haver assolit aquest primer objectiu, entraria en un sintètic balanç d'aquell debat : des del meu punt de vista, no vam perdre el temps, vam tenir un intercanvi interessant d'opinions, vam conèixer millor quins són els seus plans i quines són les seves expectatives, però, al mateix temps i si m'ho permet, som al segon *round*, vam tenir un primer *round* quan vam fer el debat de política general; vam tenir un segon *round* on vostè va explicar els seus projectes concrets, i, des d'aquest punt de vista, estem a l'espera d'aquelles promeses, d'aquells compromisos que vostè ens va formular, que passi el temps, i endegarem un tercer i un quart *rounds*, que tant de bo siguin un èxit, que no hi hagi vencedors ni vençuts, i que els vencedors siguin els ciutadans d'aquest país, amb un medi natural, amb un medi ambient molt més sa del que ara tenim.

En tercer lloc, jo vull remarcar aquí que es van donar passes; la més significativa, per a nosaltres, és la Direcció General del Medi Ambient; des del nostre punt de vista, unes passes que encara són molt tímides; nosaltres vam reclamar aquí la possibilitat d'una conselleria de medi ambient, fins i tot vam matisar que això seria un element d'aprofundiment de la nostra autonomia, i era un suggeriment que, si bé avui no consta en les mocions que li presentem, sí que és un element que a nosaltres ens agradaria que el senyor Conseller i que tots els grups de la Cambra no desessin, i que poguessin reflexionar sobre aquesta necessitat.

Ara bé, jo crec que va quedar de manifest —i el senyor Conseller i els senyors diputats de la majoria m'ho reconeixeran— que, malauradament, Catalunya és a la cua; probablement, Catalunya no és a la cua del que està succeint a Espanya; que, probablement som, com a comunitat autònoma, una de les comunitats capdavanteres en la preocupació per aquests temes; però que si vostès —i ho fan tot sovint i amb molta freqüència— fan un viatge per Europa, tindran la certesa que un dels debats privilegiats a tot Europa avui és justament el debat ecològic, el discurs —penso jo— dels líders més significatius, tant de la socialdemocràcia arreu del món, com del liberalisme arreu del món, com de la democràcia cristiana arreu del món; la majoria d'aquests líders estan readequant el seu missatge en funció de claus clarament ecològiques. El que a nosaltres ara ens sembla que és una part d'un debat més general, que és una part d'una orientació més general, jo penso que hem d'acceptar que els països d'Europa ja no són una part d'aquest debat, sinó que són un dels elements distintius d'aquest debat. I cal llegir bona part dels pensadors occidentals per adonar-nos que el que ens estem jugant és el planeta, que aquesta no és una frase retòrica, i que, justament perquè no és una frase retòrica, tenim tots un paper fonamental a aportar a la societat per poder alertar que no es tracta de prendre una dotzena o una dotzena i mitja de mesures —que, òbviament, són imprescindibles—, es tracta de crear la consciència suficient que ens estem jugant justament aquest país, per al qual tots tan entusiàsticament treballlem, però que estem posant en entredit si no som capaços d'adoptar mesures que, en definitiva, serveixin per arreglar allò que malauradament espatllem tot sovint.

Per tant, a mi em va semblar observar dues diferències, dues diferències que vull manifestar aquí sense cap intenció polèmica, sinó per deixar clar quines són les posicions de la majoria i quines són les nostres posicions en aquest punt. La primera té a veure amb aquell model ecològic —al qual després el senyor Conseller va fer una referència. Penso que tenim les mateixes preocupacions però que estem disposats a considerar el model de creixement, el que nosaltres diem «model ecològic», de manera diferent. És a dir, vostè em permetrà que jo li manifesti..., la sensació després del debat és que el model que nosaltres proposem de creixement i el model que vostès proposen es diferencia en el grau, justament, d'importància que uns i altres hi donem. O sigui, nosaltres el que volem advertir a aquesta Cambra, i ens agradaria advertir als nostres conciutadans, és que el que ens juguem és quelcom més que un país sa; el que ens estem jugant és el futur d'aquest país. I la impressió que a mi em varen produir les paraules del Conseller —tant de bo avui, amb les mocions que es presentin, doncs, pugui allunyar aquesta sospita— és que parlem de models de creixement gairebé diferenciats. I, en segon lloc —i molt lligat amb aquest tema—, el paper de les prioritats. Tenim prioritats diferents i, pel que conec de les mocions presentades pels companys de Convergència i Unió, tinc, un té la impressió, després d'analitzar-ho, que, malgrat que són aprofitables —i després parlarem del tema de les mocions—, estem parlant de prioritats diferents. Estem parlant una mica de justificar allò que estem fent sense voler ser crítics en allò que no hem fet. Jo, des de l'oposició, entenc que aquest és el seu paper, i, vostès, des del Govern, han d'entendre que és lògic que jo digui que aquestes prioritats ens diferencien.

Dit, fet aquest petit balanç, m'agradaria passar a presentar amb molta brevetat la Moció, que té set punts i que, concretament, són els següents: el primer és transmetre al Govern l'espanyol l'adhesió d'aquesta Cambra i del Govern català —si això fos possible— als acords subscrits per aquest a la Conferència Internacional de Londres i la Declaració de La Haia; el segon —molt lligat amb la reflexió que jo els feia—, l'impuls d'una política de creixement ecològic que garanteixi la protecció del medi ambient i incentivi —agafant un paper actiu— inversions públiques i privades, ecològicament eficaces i que redueixin els procediments de producció perjudicials per a l'entorn ambiental. Nosaltres —després en parlarem a l'hora de l'esmenes, perquè estem disposats a una transaccional sobre aquest tema— anàvem una passa més endavant i els dèiem: «Siguin vostès valents; realment posin-nos sobre l'onada del que significa una política autènticament ecològica, i ajudin, econòmicament, aquelles empreses que inverteixen en aquest sentit». Sé que ho fan, però no de la manera que nosaltres acabem, amb una quantitat proporcional a les millores obtingudes, senyor Conseller. Facin això, que això serà bo per al país i bo per a les empreses.

La tercera part o el tercer aspecte d'aquesta Moció és presentar cada any —no a informació sinó per al seu debat en aquest Parlament— un informe sobre l'estat i estratègia de protecció, conservació i millora de tots els espais naturals de Catalunya que preveu l'article 8 de la Llei 13 de juny del 85, d'Espais Naturals.

El quart punt d'aquesta Moció proposa que es posi en funcionament el Consell de Protecció de la Natura amb la composició i les característiques definides en el capítol cinquè de la Llei 13 de juny, d'Espais Naturals, i pel Decret 239/86, del 4 d'agost abans, si fos possible, del 13 de juny. Veurem que també aquí podem arribar a algun acord amb el Grup de la majoria.

El cinquè punt és aprovar el Pla d'espais naturals contemplat en el Capítol III de la Llei de 13 de juny, abans del 31 d'octubre del 89.

El sisè, aprovar el pla director per a la gestió dels residus industrials abans del 13 de juny del 89, i, per últim, comprometre's que tota la normativa legal que es promulgui a partir d'ara respecti, escrupolosament, les condicions del conveni de Berna i de la Directiva 74/409, del 2 d'abril del 79, de la Comunitat Econòmica Europea, i es modifiqui, a més a més, en aquest sentit la ja existent i que no s'adeqüi a aquesta, abans del 13 de juny del 89.

Amb aquest punt —i amb això acabo, senyor President—, senyores i senyors diputats, pretenem sortir al pas del que penso que és un sentiment generalitzat amb tots aquells homes i dones que avui treballen els temes de medi ambient a Catalunya. Diem que tenim una Catalunya capdavantera respecte a l'Estat espanyol sobre les preocupacions ecològiques, però tenim la impressió —i són molts els qui tenen la impressió— que, probablement, no s'està fent tot allò que és possible seguint —només seguint—, complint —només complint— la normativa europea; que, probablement, aquesta normativa és acceptada —com no podria ser d'una altra manera; que, probablement, aquesta normativa és, fins i tot, compresa i mirada de bon grat, però que ens fallen els instruments de control perquè aquesta normativa es dugui a terme.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres reclamem, explícita-

ment, la voluntat i instem, per part d'aquesta oposició, que vostès facin complir, en la mesura que sigui possible, aquesta normativa que tant de bé faria al nostre país.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Hi ha presentades esmenes; pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno per defensar les del seu Grup.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tenint en compte que, posteriorment, tinc una Moció on també parlaré del medi ambient o del medi natural em limitaré ara, únicament, a defensar les dues esmenes i el sentit pel qual les hem presentades.

La primera esmena que presentem no és més que una modificació del text en un sentit, en principi, de simplificació de la redacció, i no és que no ho compartim però és que entenem que, tal com diu la proposta, una política de creixement ecològic, avui, en aquesta societat nostra de caràcter essencialment consumista, competitiva i —per què no? hem de dir-ho també— capitalista, això és molt difícil d'entendre i molt més difícil encara d'aplicar. Perquè una política de creixement ecològic significaria la dràstica reducció en els nostres hàbits de consum d'energia, significaria un convenciment de la necessitat de no-destrucció ni manipulació de molts dels recursos, i que fem una constància que en aquesta societat ens és molt més fàcil declarar-nos solidaris amb posicions ecològiques, com podria ser la que, en aquests moments, s'està portant a terme a nivell internacional, la de «Salvem l'Amazònia», tothom estarem d'acord que salvem l'Amazònia però, en canvi, és molt més difícil posar-nos d'acord en si hem de mantenir uns determinats nivells de creixement i hem de fer unes determinades actuacions, per exemple —per citar dos casos concrets—, a Collserola o a la Vall de Sant Daniel.

Per tant, nosaltres pensem que cal ser més realistes i, en aquest sentit, el que proposem és que se substitueixi aquest punt —una mica embolicat—, dient : «d'impulsar una política de desenvolupament del país respectuosa amb el medi i compatible amb la protecció d'aquest, promovent les inversions públiques i incentivant —i en aquest aspecte també estem d'acord amb la proposta— les privades que tendeixin a reduir els efectes perjudicials a l'entorn».

El segon punt a què presentem esmena és el cinquè de la Moció, on diu : «Aprovar el pla d'espais naturals establert en el Capítol III de la Llei del 13 de juny, d'Espais Naturals». I volem també argumentar per què nosaltres afegim que «en totes les especificacions que contempla la Llei i, amb especial atenció, a l'audiència a les entitats locals». Per què diem això? Perquè el Conseller ens va —a la rèplica—, ens va comentar, com una gran cosa... —És a dir, una de les grans actuacions que farien conjuntament el Departament de Política Territorial i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, l'aprovació d'aquest Pla d'espais d'interès natural i ens deia que hi havia més de cent quaranta territoris o parts del territori de Catalunya que serien protegits i que això representava el 18,2% de la superfície total de Catalunya. Jo, el que..., llegint el que he pogut seguir del pla aquest, veig que hi ha més un compliment de la llei per obligació que una voluntat real d'elaborar un pla de protecció. Per què? Per la manera com ha estat tramitat. Fa

quasi quatre anys que es va aprovar aquesta Llei, i que la Llei preveia el desenvolupament del Pla d'espais d'interès naturals. En quatre anys em consta que molts dels terrenys on es plantegen diverses figures de protecció, no han estat els ens locals i els propietaris afectats consultats, és a dir, em fa suposar que molt de treball ha estat no un treball de camp, sinó un treball de gabinet, un treball de despatx; és a dir : han mirat els fulls cartogràfics 1.50.000, que era zona rústica, i allí han dibuixat la zona protegida, però no coneixent quina és la realitat a cada un dels territoris.

I les especificacions que plantejem són d'acord amb el que diu la Llei. La Llei diu —l'article 17 : «El Pla d'espais d'interès natural conté en l'apartat e) l'establiment de criteris de prioritat per a ampliacions futures». A moltes no en posa i deixa el requadre aquell en blanc. I f) : «La definició dels beneficis tècnics i financers per a la població de la zona i les seves activitats». És a dir : què és el que, a canvi que aquella zona sigui protegida, què és el que el Govern de la Generalitat ofereix a aquella gent perquè no se sentin marginats o espècies protegides com ens consta que alguna col·lectivitat d'aquí, de Catalunya, ha demanat; que els mateixos habitants siguin declarats espècie protegida, a veure si així tenen una mica més d'atenció.

L'article 20, diu : «Correspon al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca formular i redactar el Pla.» I que..., en l'últim apartat d'aquesta, diu : «Sempre s'ha de donar audiència a les entitats locals afectades». S'ha donat una certa audiència, i ho dic així perquè el que s'ha fet ha estat cridar els consells comarcals a una representació de cada un dels ajuntaments perquè ells, en tot cas, fessin de transmissors de les propostes del Pla, a través de la Direcció General del Medi Ambient que és la que ha anat fent les presentacions. I que també diu que aquest Pla ha de ser aprovat pel Consell Executiu i modificat també per ell amb informe previ de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient —avui ja dissolta— i del Consell de Protecció de la Natura —que un punt d'aquesta Moció que estem tractant, resulta que encara no està constituït. Per tant, malament farem un informe d'un organisme que no està constituït i que ha de tenir, en aquesta Comissió —tal com especifica la Llei—, l'assessorament de persones de reconegut prestigi en el camp de protecció i en el camp de la biologia i de l'ecologia.

Per tant, nosaltres —i en aquest tema m'estendré més després de la nostra Moció— voldríem que es portés a terme l'aprovació del Pla, però no que es portés a terme com una imposició, si no, en aquest tràmit especial d'audiència als afectats, que tothom pogués dir la seva, que no es creessin males interpretacions, com em consta que n'hi ha hagut. Per exemple, a la Noguera, al Montsec, els Aiguamolls de Pals, als ports de Tortosa-Bescit... Me'n consten quatre, com a mínim, en què s'ha generat una inquietud manifesta entre els mateixos ajuntaments i els propietaris d'aquestes zones; inquietuds moltes vegades de diferent sentit : unes que volen que hi hagi més protecció, i altres que volen que n'hi hagi menys.

A nosaltres no ens importa que el termini s'allargui més. El Conseller ens deia que dins del juliol podria ser aprovat —a nosaltres ens sembla bé que es posi la figura aquesta del termini del 31 d'octubre, si ha de ser en benefici d'això, d'una major informació. Que no ens importaria tampoc que es reduís alguna

superfície sempre que s'incrementés el grau de protecció —no importa la superfície sinó l'eficàcia de la protecció—, i que també voldríem que aquest grau de consciència i de conformitat dels afectats fos superior al que és en aquests moments.

Per això proposem que s'especifiquin aquests..., aquest apartat de..., amb totes les especificacions que contempla la Llei això de l'audiència a les entitats locals.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, per a defensar les seves esmenes, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i diputades, molt breument, per a defensar la nostra esmena. En nom del meu Grup he de dir que la lluita contra la destrucció del medi natural, contra la contaminació ambiental i també la defensa subsegüent de l'equilibri ecològic no té, des d'una perspectiva de progrés, un sentit estrictament conservacionista, sinó que incideix directament, de manera objectiva, en la consecució de majors nivells de benestar social i en la millora de la confortabilitat de la vida dels ciutadans. En aquests moments, a Catalunya, no es tracta només, no es tracta ja de salvar alguna cosa, sinó de modificar, substancialment, i de fer-ho en un sentit positiu, l'estat actual d'un medi ambient molt degradat.

Per tant, és evident que, des de la nostra perspectiva, des de la nostra política ambiental, la interpellació i la Moció subsegüent presentades pel senyor Fernández Teixidó ens interesen molt.

Pel que fa als punts 1, 3, 4, 5, 6 i 7 de la Moció no tenim res de substancial a objectar-hi, especialment perquè es refereixen, en general, al desplegament de mesures previstes en diversos textos legals, especialment en la Llei d'Espais Naturals. En canvi, sí que hem presentat —com vostès poden veure— una esmena al punt segon no tant perquè ens oposem globalment a aquest punt, sinó perquè pensem que se'n pot clarificar la redacció. Crec que no s'allunya pas massa la nostra esmena de la primera que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Ens referim, textualment, a l'harmonització entre el creixement econòmic i les degudes cauteles relatives a la protecció i la millora del medi ambient, perquè considerem que pot resultar més precís, més ajustat, possiblement, que parlar d'una política de creixement ecològic, i perquè creiem que, segurament, el que l'Il·lustre proponent, realment, demana, doncs, és que el creixement econòmic del país no ens escanyi el medi ambient.

Per una altra banda, entenem que cal limitar, cal acotar el concepte d'ajut econòmic a les empreses, limitar-lo a casos excepcionals i ben caracteritzats, perquè, com a regla general, entenem que al que s'ha d'aspirar és al fet que les empreses conceptuïn com a despeses inherents a la producció aquelles que es deriven del reciclatge dels seus residus i de les cauteles necessàries per limitar l'impacte ambiental de les seves activitats. En síntesi, doncs, confiïm, esperem, desitgem que el senyor Fernández Teixidó incorpori la nostra esmena, i anunciï la nostra voluntat inicial de votar favorablement la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. El Grup Socialista també ha presentat esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'altre dia vam tenir un debat important sobre la política ambiental a Catalunya, i crec que es va posar bastant en evidència la manca d'una política global ambiental del Consell Executiu sobre un tema en què tenim competències exclusives, sobre el qual tenim plena responsabilitat, sobre el qual hem legislat en aquest Parlament a bastament i sobre el qual el Consell Executiu —creiem nosaltres— no ha estat a l'alçada del nivell de competències, del gran nivell de competències que tenim, ni ha sabut actuar amb una decisió de redreçar una situació que és veritat que vam heretar del passat, dels governs anteriors, en un estat lamentable. I què ha fet el Govern durant aquests nou anys? L'altre dia el senyor Molins ens ho recordava, dient que el Govern havia estat obligat a donar prioritat —són les seves paraules— a la creació d'un cos legislatiu específic, amb la normativa i els instruments jurídics i administratius necessaris. Nou anys legislant, quants anys, realment, fent una política de govern?

Nosaltres creiem que, realment, fins i tot en la tasca legislativa, el que aquesta tasca legislativa i aquesta normativa manava durant aquests nou anys, no s'ha actuat. Seguint el mateix procés que va fer el senyor Conseller el dia passat —és a dir, amb una intervenció per explicar la política fragmentària i no la política i l'orientació global, ambiental, sinó en la política fragmentària dintre de les diverses instàncies en què es tenen competències, i no solament en la seva Conselleria, sinó les diverses conselleries—, podríem veure com, si mirem, veurem com està la situació.

Sobre el tema dels residus industrials, Llei del 1983, després de sis anys, el pla director de Catalunya sobre residus industrials no s'ha fet, ni s'ha fet cap tipus d'instal·lació.

Llei d'Espais Naturals del 1985, quatre anys, encara avui, després de quatre anys, el Pla d'espais d'interès natural no s'ha presentat, i el Consell de Protecció de la Natura no s'ha nomenat.

Si mirem la Llei de Protecció d'Espais Naturals Afectats per Activitats Extractives, és del 1981 : han passat vuit anys i encara estan per definir quins són aquests espais i —com deia l'altre dia el meu company Esteve Tomàs—, encara avui, la majoria de plans de restauració no estan fets.

Si mirem la Llei de Sanejament del 1981 —que parlava de les aigües dels nostres rius i que, a més a més, era la Llei que va posar el primer impost català, que paguen tots els catalans, perquè les aigües baixin netes—, mirem, nou anys després, les aigües continuen baixant brutes.

Llei de Control Atmosfèric del 1983 : han passat sis anys. La Llei deia : « Abans de dos anys el Departament de Política Territorial ha d'elaborar el mapa de vulnerabilitat i de capacitat del territori ». Han passat sis anys —no dos anys, com deia la Llei—, i el Conseller ens deia l'altre dia que es completaria l'elaboració dels mapes de vulneració atmosfèrica.

Podríem continuar per un altre camí, que no és el de la legislació i dels incompliments que la mateixa legislació fa, sinó fent allò que el President de vegades ens recomana, trepitjar el territori, i podríem trepitjar, però precisament no un territori net; podríem veure com, en el tema dels residus industrials, estan escampats pel territori : de vegades trobarem bidons, o trobarem altres tipus de residus, ja siguin abocadors de residus urbans en abocadors salvatges o il·legals, o trobaríem la nostra

riquesa natural feta malbé, sense els plans necessaris sobre les activitats extractives, o trobaríem els rius contaminats, l'atmosfera contaminada, el soroll, etcètera.

Una llista que posa en evidència quina és la voluntat del Govern durant aquests nou anys, i el dia passat el Conseller ens manifestava la seva posició de cara al futur, futur que ja deien les nostres lleis els dies que es van aprovar en aquest Parlament. Només recordant la Llei de Residus Industrials, de l'any 1983, el Conseller va anunciar des d'aquesta tribuna que es presentaria el Pla de residus industrials; l'any 87 —ja un altre Conseller— va anunciar, també davant d'aquesta tribuna, que es presentaria el Pla de residus industrials...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Sí?

El Sr. PRESIDENT : No vull afectar per a res la seva llibertat d'expressió, però parli de les seves esmenes, també, eh?

El Sr. MADUEÑO : Sí. Volia manifestar que les nostres esmenes estan en la línia de dir que, evidentment, tant la Moció com les nostres mateixes esmenes van i posen en evidència que també es parla de les posicions que ha d'adoptar el Govern de cara al futur, precisament sobre, concretament, el pla d'espais que hauria d'haver-se presentat i que el Conseller va anunciar l'altre dia que es presentaria el juliol d'aquest any. La nostra esmena va en la línia, agafant la concreció del senyor Conseller, que, per fi, es presenti un pla després de quatre anys que està feta la Llei.

Hi ha una esmena nostra que va en la línia, també, de concretar la creació d'un Consell de Protecció de la Natura, que es va crear —que es va crear, no que «es crearia», sinó que es va crear— l'any 1985, i que, a hores d'ara, encara avui no s'han posat els noms de què hauria d'estar compost aquest Consell de Protecció de la Natura. I volia dir que hi ha un error en la nostra esmena, quan nosaltres demanem que la composició sigui equilibrada entre l'Administració local, els organismes científics, les organitzacions agràries —i no «vicultors», com diu l'esmena— i les organitzacions de defensa de la natura, i que, per tant, el que nosaltres demanàvem és que tant el decret —que està fet, però que no han estat nomenats—, que no parla de cap manera de les organitzacions de defensa de la natura, i que nosaltres recomanem al Conseller que tingui en compte que aquestes organitzacions siguin presents en aquest consell de protecció de la natura...

I evidentment que nosaltres manifestem que les nostres esmenes estan d'acord amb els propòsits, les bones intencions que el representant del Grup Mixt ha manifestat, però que estan en la mateixa línia del que jo he explicat des del principi, que són la legislació present en aquest Parlament, i que el Consell Executiu només ha manifestat les bones intencions, i que ha tingut nou anys per governar, per posar-les en pràctica, i que fins ara no ho ha fet.

Esperem que les bones intencions es materialitzin en el nou Conseller.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Madueño. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Popular, el senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada pels diputats centristes del Grup

Mixt, i, en aquest suport, no sols hi ha la manifestació de l'interès i la inquietud del nostre Grup respecte als temes ambientals —que, d'altra banda, és de tots els grups de la Cambra—, sinó que també, en el meu cas, com a cultivador, des de fa bastants anys, de determinada branca de les ciències ambientals, hi ha també, sens dubte, un especial interès personal.

La problemàtica ambiental té característiques especials que jo voldria assenyalar aquí, i que, evidentment, incideixen en el contingut de les interpellacions que es van fer l'altre dia i de les mocions que avui aquí es presenten. Una de les crítiques que es va fer l'altre dia, en les interpellacions presentades —tant la del Grup Mixt com la d'Iniciativa per Catalunya—, feia referència a la manca de coordinació que es podia donar entre els diferents departaments de la Generalitat respecte als temes ambientals. I és que, com és ben sabut, la ciència ambiental és una ciència molt pluridisciplinària. És a dir que incideixen, en un equip que tracti problemes de medi ambient, físics, químics, biòlegs, cultivadors de les ciències de la salut o de les diferents branques de la tecnologia... És a dir, que és un tipus de problemàtica que exigeix una enorme coordinació i un tractament unitari de molts problemes, on han de contribuir diferents branques del coneixement d'una manera... en equip. Aleshores, això també es tradueix en el camp de l'Administració, i per això jo crec que la crítica que es feia l'altre dia és una crítica que té base i estic segur que el Conseller —que, avui, amb la seva presència, per cert, demostra que realment aquest tema està en el punt de mira del Consell Executiu—, estic segur que ha de prendre nota d'aquesta crítica, perquè realment té una base científica.

D'altra banda, hi ha problemes del medi ambient que tenen dimensió planetària i que, evidentment, un govern autonòmic, doncs, a part d'intentar contribuir des del seu petit àmbit i fer declaracions de bones intencions, no pot tenir una incidència significativa, per raons de tot ordre. Si parlem, doncs, del problema de la capa d'ozó, si parlem de l'escalfament a causa de l'efecte hivernacle, són problemes que escapen de l'àmbit d'un govern autonòmic com és el Govern català.

Però és evident que hi ha problemes on el Govern sí que pot tenir una incidència molt significativa; hi ha problemes que són resolubles des de l'àmbit d'un govern autonòmic, perquè els recursos que s'hi han d'esmerçar no són desraonats, són recursos que jo qualificaria d'assolibles i raonables. Hi ha casos paradigmàtics de problemes ambientals que han estat resolts : el problema del Gran Londres, al seu moment, o del Tàmesi, eren problemes que semblava que no es podien resoldre, i amb una voluntat política decidida, amb una política de prioritats decidida, un intel·ligent esmerçament de recursos, i una adequada coordinació de totes les possibles forces socials, polítiques i econòmiques que hi podien incidir, es va resoldre. I accions d'aquest tipus, en dimensió catalana, són factibles.

Un altre aspecte que jo voldria assenyalar és l'aspecte de l'enfocament purament legislatiu; és una crítica que també s'ha fet, i jo crec que està ben fonamentada. No és suficient fer lleis, no és suficient dissenyar una bona normativa, que, fins i tot, s'adapti a la normativa europea d'una manera fidel, perquè és obvi —com han assenyalat encertadament diversos grups que han intervingut— que, aquestes lleis, o no es compleixen o el seu desplegament no es fa amb la velocitat adequada, i això deixa molts problemes per resoldre.

Per tant, jo diria que en aquest cas és l'acció, la que ha de prevaler sobre l'obsessió legislativa, i és ben necessari tenir lleis i normatives adequades. Aquests dies, per exemple, estem parlant molt d'Europa —per raons electorals, potser— i, en aquest cas —i a Europa hi ha una normativa ambiental molt completa, i tant de bo que aquí la respectéssim; amb això sol ja hauríem donat una gran passa—, jo volia recordar una frase de Jean Monet que s'ha dit molt aquests dies per raó que ara, aquests dies, tots tenim Europa al cap, que és aquella que deia Jean Monet, que hi ha homes —suposo que es referia en certa manera a ell mateix— que volen *ser* alguna cosa i homes que volen *fer* alguna cosa. Doncs, aquí, no es tracta tant de les lleis com de posar una acció decidida al servei dels problemes ambientals. Doncs, aquí no es tracta tant de les lleis com de posar una acció decidida al servei dels problemes del medi ambient i la seva solució.

I un altre aspecte que jo voldria assenyalar és l'aspecte que la natura, l'atmosfera, els oceans tenen una capacitat tan enorme de dilució, la natura té una capacitat de reacció i de recuperació tan absolutament potent que això fa que molts dels problemes del medi ambient tinguin escales temporals llarguíssimes, i això fa que els protagonistes o les presumptes víctimes i els presumptes responsables, que som els homes i les dones, no ens adonem d'una manera peremptòria, urgent, d'aquesta problemàtica, i com que els governs —tots els governs— estan sotmesos a la limitació —no el de Catalunya, sinó tots— que sempre allò que és urgent passa davant d'allò que és necessari, en el cas del problema del medi ambient, on alguns dels processos tenen escales de segles, de centenars de segles o de molts centenars de milers d'anys, doncs, aquesta circumstància fa que l'acció de Govern molt sovint no tingui la velocitat, la decisió que fóra adient.

També hi ha la qüestió de la jerarquia dels organismes governamentals que han d'incidir en el tema de medi ambient. Una direcció general? Això està bé; una altra direcció general en un altre departament que té competències..., això ja no està tan bé, perquè, és clar, hi ha el problema aquest de la coordinació. Jo diria que, en aquest moment, aquesta direcció general és una passa important, però jo coincideixo, el nostre Grup coincideix plenament que la jerarquia, el rang institucional dintre de l'Administració catalana sobre la problemàtica del medi ambient s'hauria de pujar, s'hauria de buscar una fórmula perquè la importància del problema, la transcendència del problema estigués més ben reflectida, pel seu rang, dins de l'Administració. No és una cosa que es pugui fer en vint-i-quatre hores, però crec que també és un tema a pensar per part del Consell Executiu i per part del Grup de la majoria.

El Diputat que ha presentat la Moció ha dit una cosa que a mi em sembla clau, és a dir jo hi coincideixo plenament —i ho vull dir—, el nostre Grup hi coincideix, que és el tema que hi ha determinades qüestions que són un autèntic instrument de reforçament de la nostra identitat diferencial, i aquests instruments, que no sempre s'escullen els més adients, els més gratificants i els més realitzables van per la via de la cultura, de la formació, per la via de la recerca, i un altre dels eixos, realment, que fa un país com el nostre, que té voluntat de punta de llança europea dins d'Espanya, un d'aquests temes és precisament, el que fa que un país sigui civilitzat és el tema del medi ambient.

Per tant, és obvi que jo coincideixo plenament amb aquest punt de vista, i crec que el Consell Executiu, i en particular el Conseller responsable del tema, també serà sensible a aquest argument, que té una enorme força i, jo ho diria, una transcendència de fons fins i tot filosòfica com a país que no podem, en absolut, minimitzar. Perquè és ben evident que aquest país —com s'ha dit moltes vegades per part d'instàncies molt altes— té una matriu carolíngia i no visigòtica, que no sé si és carolíngia en part, visigòtica també en part, i romana; és una matriu complexa, però, en tot cas, el que és ben evident és que hauria de ser una matriu neta.

El Diputat que ha presentat la Moció i també el senyor Gimeno van demostrar la seva preocupació per una qüestió puntual, que era el tema de l'Ebre i Ascó, i l'aigua de l'Ebre. En qualsevol cas, ho ha fet en altres ocasions; recordo, fins i tot, una vegada que li va portar molt amablement una ampolla al Conseller Molins, que ell, amb molta prudència, no va tastar. (*Rialles.*)

Bé, jo he de dir que a vegades en el Parlament passen coses i efectes derivats curiosos. En el meu laboratori —que no estava fent res sobre l'Ebre, perquè no tenim cap contracte per fer res sobre l'Ebre, això ho fan altres universitats i ho fa el Ministeri d'Obres Públiques—, arran de la seva intervenció jo, que conec molt bé tots aquests informes, doncs, vaig sortir d'aquí, miri, una mica enutjat —això va ser culpa de vostè, senyor Gimeno— i aleshores vaig enviar els meus col·laboradors a agafar dues grans mostres de gran volum d'aigua de l'Ebre per fer mesures no de límit superior, aquestes mesures rutinàries de control, sinó una mesura autènticament quantitativa; és clar, això no es pot fer amb el procediment normal, perquè és molt car i dura diverses setmanes. Això s'està fent en aquest moment, la setmana que ve estarà acabat i jo convido el senyor Fernández Teixidó i el senyor Gimeno al nostre laboratori de l'Autònoma, on podran veure, doncs, un laboratori que s'ocupa de temes del medi ambient, i també a altres laboratoris de la nostra universitat que s'ocupen de temes relacionats amb el medi ambient, i així apropiarem la Cambra, el Parlament, que ja saben que és una de les meves obsessions. Per tant, queda la invitació en peu, i espero que vostès amablement l'acceptaran.

Acabo ja, doncs, donant suport per part del nostre Grup a aquesta Moció, a tots els seus punts. En particular, jo crec que aquelles esmenes que fan referència al punt 2 són bastant oportunes; si el senyor Fernández Teixidó les acceptés, evidentment, el nostre Grup hi estaria absolutament d'acord. Només hi ha una esmena del Grup Socialista que ens preocupa: és aquesta que fa referència, que demostra una certa hostilitat cap als empresaris; aquesta, doncs, francament, no la podem compartir. Jo comprenc que això pot ser una conseqüència tardana del 14-D, però, bé, en qualsevol cas, jo diria que són tics residuals que el temps farà desaparèixer. (*Remor de veus.*)

El problema del medi ambient és un problema de conscienciació de tota la societat, aquestes mocions en són una bona mostra, la presència del Conseller també és una bona mostra i nosaltres hi donarem ple suport, votarem favorablement aquesta Moció.

No voldria acabar sense felicitar els diputats proposants de la Moció per un fet que ells van assenyalar..., el diputat que va fer la interpellació en el seu moment va presentar aquí, que en aquell moment potser no va ser gaire valorat per la Cambra

—jo vull aprofitar l'avinentsa per fer-ho—, que és quan ens va anunciar que el senyor Raymond Barre havia passat a formar part de les seves files. Això, evidentment, si ho ha fet el primer economista a França, vol dir que per a tots els diputats d'aquesta Cambra sense excepció —fins i tot els més subjectes a condicions de contorn ideològic més definides— s'obre un futur d'excitants i insospitades possibilitats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó... (*Ll. Sr. Madueño demana per parlar.*) Perdó, digui, digui, senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Senyor President, si em permet uns segons, perquè el senyor Vidal-Quadras ha fet una referència al Grup Socialista sobre l'hostilitat als empresaris arran d'una d'allò..., era per aclarir-li-ho en uns segons...

El Sr. PRESIDENT : Ho ha dit amb un to de...

El Sr. MADUEÑO : No, no, és que no és cap discrepància, simplement per aclarir-li que la nostra esmena...

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, però no...

El Sr. MADUEÑO : Em permet?

El Sr. PRESIDENT : No és procedent.

El Sr. MADUEÑO : És que l'ha feta...

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), per començar voldria agrair al senyor Fernández Teixidó, com a ciutadà i com a diputat, la seva preocupació pels temes que fan referència al medi ambient.

En aquesta intervenció em cenyiré, miraré de cenyir-me exclusivament als set punts de la Moció presentada pel senyor Fernández Teixidó, set punts que són un número bíblic. Però abans voldria fer dues consideracions de caràcter general : una primera, sobre la coincidència de fons que tenim el nostre Grup en la valoració dels temes que tracta el senyor Fernández Teixidó en la seva Moció; una altra consideració, de caràcter general —de signe contrari, aquesta vegada—, seria a aquella referència explícita que fa en el preàmbul, quan fa un diagnòstic de l'estat de la natura a Catalunya, i que diu que és greu. És cert que hi ha punts que el seu estat és greu, tots en sabem i per això s'hi actua, per això es prenen mesures, per això es treballa, però també és cert que hi ha punts, hi ha àmplies zones del nostre territori que la situació no és greu i, fins i tot, és prou acceptable com perquè faci possible que per aquests paisatges, per aquests paratges nosaltres ens sentim orgullosos del país allà on vivim.

Per tant, nosaltres preferiríem, voldríem, demanem que ens els punts que poguéssim votar d'aquesta Moció, que l'encapçalament fos aquell ja tradicional, habitual, que diu senzillament : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu», sense altres diagnòstics complementaris que, de fet, no tenen res a veure amb els set punts següents de la Moció.

He dit que em cenyiria als set punts i, per tant, els resseguiré un per un.

Pel que fa al primer punt, referent als problemes de la capa d'ozó, no tenim cap inconvenient, en principi, a votar-lo, però ens sembla, no veiem clar que aquesta Cambra pugui instar el Consell Executiu que trameti al Govern de l'Estat un acord que en aquests moments nosaltres desconeixem si l'han pres, que estem segurs que el deuriem subscriure, però que no tenim coneixement que l'hagin pres. Per tant, podem instar que

enviïn l'acord a aquesta Cambra, però un acord del Consell, que no sabem si l'han pres, és de mal instar que l'enviïn. Posats a fer, demanaríem que es complementés també amb la referència a la Conferència d'Hèlsinki, i també ens agradaria fer avinent en aquesta tramesa al Govern de l'Estat la conveniència que les comunitats autònomes que tenen competència exclusiva sobre el medi natural i sobre el medi ambient fossin consultades, fossin tractades, fossin assabentades prèviament de quan se signen o prenen aquests acords, competència que té el Govern central i que nosaltres, evidentment, reconeixem.

Per tant, nosaltres proposaríem un redactat lleugerament modificat, que jo en faré lliurament a la Mesa, perquè, si és possible, i si les il·lustres senyores i els il·lustres senyors diputats l'acceptessin, nosaltres demanaríem que fos el que se sotmetés a votació. Li donaré després, senyor President, perquè encara n'hi ha algun altre i els tinc en un mateix paper.

Pel que fa al segon punt, que havia estat esmenat tant pel senyor Gimeno com pel Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres estem d'acord que s'ha d'impulsar una política en aquest sentit. Només demanaríem, i ens sembla que és de lògica, que bé es treballa; aquest país té problemes, el diputat senyor Fernández Teixidó ha fet un comentari que jo li agraeixo molt, que Catalunya és potser la comunitat autònoma que més o de les que més treballa, actua i té un nivell superior d'entre les de l'Estat pel que fa a medi ambient; d'acord que potser estem més enrere que altres països d'Europa, farem que ens puguem posar a l'alçada d'aquí a poc temps, però, de fet, s'actua i es fan coses. Per tant, ens sembla que hi ha d'haver, és de justícia que hi hagi un reconeixement i que, per tant, l'encapçalament fos lleugerament variat. Nosaltres, per exemple, votariem a gust un text semblant a les esmenes presentades, jo ho havia comparat amb l'esmena d'Esquerra Republicana, però començant amb «continuar impulsant», perquè, de fet, l'impuls ja es porta a terme. D'aquesta esmena, senyor President, també li'n donaré una còpia, ara mateix li lliuro el text que fa referència al primer punt i al segon.

El tercer punt, que en la Moció es demana que es presenti aquest informe anual, aquest informe, de fet, ja es presenta, tal com diu la Llei, i encara jo tinc aquí a mans una pàgina, la pàgina 3139 del *Butlletí* del Parlament que, responent a una pregunta parlamentària fa referència a l'últim informe enviat. Per tant, es compleix el que diu la Llei i creiem que no és necessari votar aquest punt, perquè, si ja es fa, no cal reincidir-hi una altra vegada.

El quart punt : el Consell de Protecció de la Natura. Aquest és un consell que potser ja hauria estat constituït, possiblement, però entremig, entre que es va aprovar la Llei d'Espais Naturals i avui hi ha hagut un fet molt important en aquest país, que ha estat l'aprovació de les Lleis d'Ordenació Territorial, i és evident que és important que hi hagi la presència d'aquests consells comarcals en aquest Consell de Protecció de la Natura. Llavors, aquest ha estat un fet que ha endarrerit aquesta constitució, però que, pel coneixement que en té el nostre Grup, és un tema molt immediat, i, per tant, com que és prou important, la presència dels consells comarcals —element essencial en l'estructura d'aquest país—, ens sembla que hem de donar un vot de confiança i esperar que això es farà en temps molt breu.

Pel que fa als punts cinquè i sisè, en què el senyor Fernández

Teixidó proposa uns terminis per a l'aprovació del pla d'espais naturals i per a un pla director per a la gestió dels residus industrials, com que tots dos estan en una fase molt avançada d'elaboració, nosaltres proposàvem també una petita modificació, una esmena de modificació respecte al text presentat, fixàvem un termini breu i fèiem referència, en el cas del pla d'espais naturals, a l'exposició, al període d'informació a què està sotmès en aquests moments de cara als municipis i als consells comarcals. Per tant, aquestes dues, les votàriem també favorablement, amb aquestes petites variacions que lliuro en aquest mateix moment a l'Honorable senyor President.

Finalment, el setè punt, el setè punt, a nosaltres ens sembla que no és necessari votar-lo, perquè les lleis, tant la legislació de l'Estat —d'aplicació en tot el territori—, com pel que fa a la Llei de Protecció dels Animals de Catalunya, recullen ja aquestes normatives europees, això ha estat recollit, i, a més a més, tampoc ens sembla prudent entrar-hi, quan hi ha una llei nova, de protecció de la flora i la fauna silvestres, feta pel Govern de l'Estat, que serà una llei que nosaltres entenem que pot portar un cert conflicte, perquè, segons es desprèn d'un informe del Consell Consultiu, pot crear greus competències, aquí a Catalunya, i és un tema que s'ha d'acabar de resoldre, i ens sembla que és millor no entrar en aquesta qüestió. Aquesta Llei, de fet, si s'apliqués tal com està redactada, ens trauria competències sobre els aiguamolls de l'Empordà, sobre el delta de l'Ebre, sobre les illes Medes; reclassificaria els espais naturals classificats per la Llei d'Espais Naturals de Catalunya, i fixaria unes directives específiques de gestió i obligades que limitarien molt la capacitat per a tot això que estem fent. Per tant, aquest és un tema que, d'acord a aplicar la normativa de la Comunitat Europea —no caldria sinó!—, però que no és procedent, en aquests moments, no cal votar específicament aquest punt.

Per tant, senyor President, si la Cambra accepta —i la Presidència— la tramitació d'aquestes esmenes de què li he fet lliurament, nosaltres votàriem favorablement, d'acord amb aquest text, si fossin acceptades, que fan referència al punt 1, 2, 5 i 6, i ens oposàriem a la resta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Masó. Hi ha algun grup que s'oposi a aquestes esmenes? Encara que estan per escrit són *in voce*, perquè s'han presentat en aquest Ple. S'oposen a la tramitació? (Pausa.) Queden admeses, doncs. I ara el senyor Fernández Teixidó tindrà oportunitat de pronunciar-se sobre aquestes esmenes i les altres. (Pausa. Remor de veus.)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEXIDÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, voldria agrair totes les intervencions dels il·lustres portaveus en aquesta qüestió, agrair també sincerament la presència del senyor Conseller en aquest debat; tant de bo, senyor Conseller, això faci efecte, i quan discutim les interpellacions en aquesta Cambra..., el més important, les mocions —que acostumen a ser el resultat de la reflexió del debat anterior—, doncs, tinguem la fortuna de comptar amb els consellers respectius; tant de bo això sigui un exemple general.

I voldria fer una referència explícita a la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras, per dir dues coses : la primera, gens sospitosa; la segona, tampoc, però veurà vostè com pot ser-ho més. La primera és per acceptar la seva invita-

ció, que penso que el senyor Gimeno acceptarà de bon grat, i anirem a veure el treball, el digne treball del seu laboratori, i, la segona, malgrat que això hagi generat algun comentari d'algun il·lustre o il·lustrat diputat o diputada, vull expressar la meua satisfacció —que algú ja condiona a no sé quina cosa que està succeint fora d'aquí—, però vull manifestar-li la meua satisfacció pel contingut de la seva intervenció. El contingut de la seva intervenció, des del punt de vista que, amb la seva intervenció, hem pogut anar al que nosaltres entenem els quatre punts clau del que nosaltres preteníem amb la interpellació de l'altre dia i amb les mocions d'avui.

Malgrat que hi ha —em penso— un consens generalitzat a la Cambra respecte a la importància d'aquests temes, vull manifestar la meua satisfacció que, avui, en vostès, en els senyors del Grup Popular, hi hagi una manifestació tan expressa d'acord sobre aquest punt. Algun diputat i alguna diputada, la qual em sembla que riu molt significadament, pensen que això..., vostè ja sap que són coses que, de vegades, passen.

Dit això, entraria en el contingut concret de totes les esmenes, i per fer-ho ben ràpidament... Respecte a la primera esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres proposàriem als companys d'Iniciativa per Catalunya la possibilitat —i així també ho hem proposat als companys de Convergència i Unió, i també als companys del Grup Socialista— de substituir allò que en el text de la nostra Moció és el punt 2 per l'esmena número 1 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè és molt cert —com molt brillantment ha exposat el senyor Pueyo— que potser reflecteix millor, més acuradament, l'esperit, no tant de la meua intervenció, com del debat que aquí vàrem tenir l'altre dia, en la Cambra.

Per tant, la proposta que els faríem seria que vostès, els companys del Grup Socialista, nosaltres, els centristes, i els companys de Convergència i Unió, renunciéssim a la seva esmena, i tots plegats cedíssim aquesta esmena en funció de la que ens plantegen els il·lustres diputats del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Respecte a la segona esmena, que és una esmena al punt cinquè, nosaltres no tenim cap inconvenient a acceptar-la i admetre-la *tal cual*. Entrant... No faré cap referència, per tant, senyor Pueyo, a la seva esmena, l'única esmena que han presentat; vull agrair-li, també, el consens generalitzat en els altres sis punts i la manifestació explícita d'aquest consens, i vull dir-li, doncs, que saludo molt entusiàsticament aquesta esmena que ens permet d'arribar a un acord amb tots els grups de la Cambra.

Respecte a les esmenes del Grup parlamentari Socialista, l'esmena número 1 quedaria incorporada en aquesta transaccional que plantegem; estariem d'acord amb l'esmena número 2 al punt 4, sempre amb la reserva que vostè feia, d'un enunciat una mica sospitos, que volia incloure els vinicultors —no sé exactament per què—, en qüestions de medi ambient. I això, la veritat, ens havia sobtat i no hi acabàvem de trobar una explicació. Veig que vostè també és un home sobtat, i, per tant, si vostè proposa la substitució dels vinicultors per les organitzacions agràries, això ens sembla més adient amb el medi ambient, i, per tant, estariem disposats a incloure aquest punt.

I el punt cinquè, el punt cinquè, que és la seva esmena número 3, és el que més hem dubtat, però finalment, conversant amb vostès, penso que ens han convençut, i ens han con-

vençut perquè entenc que així donarem més ressò a la promesa que el Conseller ens va fer aquí, a l'última sessió de debat. Ells ens va plantejar que, concretament, quan parlàvem del pla d'espais naturals, contemplat en el capítol III de la Llei del 13 de juny, ell ens va fer la promesa que això estaria durant el mes de juliol, explícita. Jo ho recordo també explícitament, ho he estat consultant de la seva intervenció, i, per tant, ens semblaria bé variar aquesta data, i posar el 31 de juliol en lloc del 31 d'octubre, i així estic convençut que serà un al·licient més perquè el senyor Conseller tingui això a punt el dia que ens ha promès.

Entrant en les mocions presentades *in voce* pel senyor Masó...

El Sr. PRESIDENT : Esmenes, vol dir, eh?

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Esmenes, sí, senyor. Jo voldria fer una primera consideració respecte al preàmbul; o sigui, jo estaria d'acord amb vostè, senyor Masó, i a més amb el senyor Conseller, en els termes en què ens ho plantejava, però per les implicacions que això té. O sigui, jo voldria que, a vostè, li constés que, des del nostre plantejament, l'estat, l'estat de la natura a Catalunya està en un greu estat. Una altra cosa és que trobem una fórmula més convencional, que s'allunyi de totes les implicacions que això pot significar —aquí i fora d'aquí— i acceptem, com hem fet tantes altres vegades, utilitzar el sistema tradicional d'aquesta Cambra per instar el Govern, com a Parlament, que faci. Ara, no voldria que el fet que nosaltres, en aquest preàmbul, decidim que pot desaparèixer per entrar directament en el que és el nervi de les esmenes, no voldria que això signifiqués que estem tranquils, que estem relativament satisfets amb el grau de deteriorament de la nostra natura, perquè, senyor Masó —ja sé que no és el seu criteri—, pensí que aquest és un estat greu, i que aquesta consciència és el que possibilitarà que aquesta Cambra i aquest Govern actuïn per remeiar una situació que, veritablement, és complicada.

Dit això, acceptaríem la seva esmena al punt I, que el que ens proposa, sense més, és l'adhesió d'aquesta Cambra —per transmetre-la al Govern espanyol— als acords de la conferència de Londres, de la declaració de l'Haia, i de la conferència d'Hèlsinki —que seria una de les novetats que vostè introdueix—, i una referència que vostè fa al paper de les comunitats autònomes, que, com que sembla una referència de principi —és una referència principista—, nosaltres no hi tenim cap tipus d'inconvenient. Podríem haver fet aquesta referència en aquest punt o en qualsevol altre punt, però, per descomptat, no permetrem que vostès votin en contra d'aquest primer punt només perquè aquesta consideració respecte a la comunitat autònoma no hi és.

L'esmena al segon punt tindria el mateix tractament que la resta de grups parlamentaris, i, per tant, assumiríem la dels companys d'Esquerra Republicana i, aleshores, jo, el que els demanaria és que vostès reconsiderin —ja sé que, d'això, no hi ha gaire pràctica, a la Cambra, de fer-ho— dues coses : justament en el punt cinquè, anem a veure si podem, tots plegats —i penso que seria tan fàcil, en lloc d'acceptar, com nosaltres acceptem, justament, les millores que introdueixen tots els grups parlamentaris al punt cinquè—, comprometem-nos, de fet, en una data que no ens hem inventat nosaltres. Senyor Masó, comprometem-nos en una data que no ens hem inven-

tat nosaltres : allò no és un termini per tenir el Govern..., esperar el 31 de juliol per dir-li : «Veuràs el que passa». El que demanem és, simplement, que s'assoleixi allò que el Conseller ens va prometre al debat. I, per tant, jo els demanaria que vostès reconsiderin aquest tema; no els acceptaríem això, aquesta fórmula d'«en el termini més breu possible»; voldríem que constés l'especificació dels companys socialistes, en el sentit «el 31 de juliol», perquè tingui més importància, si hi cap, l'afirmació del Conseller de l'altre dia. I els demanaria que vostès ho reconsideressin i que poguéssim tenir també el vot favorable...

El Sr. PRESIDENT : És que en aquest moment té la pilota vostè, eh? No ha de reconsiderar cap altre grup.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : No, la pilota...

El Sr. PRESIDENT : És vostè, que admet les esmenes o no.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, jo tinc la pilota, mai millor dit...

El Sr. PRESIDENT : Està convidant que es presentin noves esmenes *in voce*, i això és una...

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : No; estic convidant el Grup de la majoria que reconsideri el sentit del seu vot quan toquem el punt cinquè d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT : D'acord. En aquest sentit, d'acord.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Moltes gràcies, senyor President.

I, a l'últim, també els demanaria —si això fos possible— que reconsiderin el seu sentit del vot en el punt setè. El punt setè, senyor Masó, només diu una cosa, que hem dit tots els grups d'aquesta Cambra, i que va ocupar una bona estona de la intervenció del Conseller del passat debat : és hora que s'assoleixi el compromís de tots els compromisos de tota la política normativa a Europa, i molt especialment el del conveni de Berna. No entendríem per què, si tots plegats tenim la voluntat que això s'assoleixi globalment, no es pot votar el punt setè. El punt setè no és res més que incorporar allò que ens va dir el Conseller que calia fer i que estava en disposició de fer, gairebé afegint : «i només faltaria que no ho féssim». Per tant, entenc que seria un punt que vostès poden votar amb tota la tranquil·litat del món.

Res més, agrair a tots els il·lustres diputats la seva participació, als diputats la seva atenció i al President la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT : No se'n vagi encara, senyor Fernández Teixidó, perquè li vull demanar una cosa. Vostè aquí ha creat un mosaic bizantí entre les esmenes d'uns grups i altres, i em sembla que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats no saben ben bé què és el que sotmetrem a votació. Jo li agrairia que ho aclarís. (Pausa.)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : O sigui, anem a veure : el primer punt de la Moció incorpora, de fet —el primer punt, «transmetre al Govern»—, incorpora, de fet, l'esmena al primer punt presentada pel Grup de Convergència i Unió. El segon punt desapareix de la nostra Moció, i s'hi incorpora el punt presentat per Esquerra Republicana de Catalunya. El tercer punt... (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Continuí, continuí, senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : No, al segon punt, el que acceptem és l'esmena d'Esquerra Republicana. (Pausa.) Al punt tres mantenim el punt de la nostra Moció; al punt

quatre mantenim el punt de la nostra Moció; al punt cinquè mantenim la nostra Moció més la incorporació que ens feien els companys del Grup Socialista; al punt sisè mantenim la nostra votació, i al punt setè mantenim la nostra votació. I una cosa més : en el punt cinquè modificaríem la data del 31 d'octubre per la data del 31 de juliol.

Això és tot.

El Sr. PRESIDENT : No, em sembla que hi ha una cosa que no queda clara. Al punt quatre manté el text original?

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : I s'hi incorpora l'esmena dels socialistes.

El Sr. PRESIDENT : Això és el que no havia dit. (*L'l. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS : Senyor President, en primer lloc, per demanar-li que donés lectura al punt primer, perquè l'esmena aquesta, *in voce*, del Grup de Convergència, no l'hem pogut entendre.

El Sr. PRESIDENT : Ara mateix hi donarà lectura el senyor Secretari. (*Pausa.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER : Punt primer : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a transmetre al Govern espanyol l'adhesió d'aquesta Cambra als acords subscrits per aquell en la Conferència Internacional de Londres, la Declaració de l'Haia i la Conferència d'Hèlsinki, així com la necessitat, pel que fa a aquest tipus d'acords, que siguin tingudes en compte, amb caràcter previ, les comunitats autònomes que tenen competències sobre el medi».

El punt segon...

El Sr. PRESIDENT : No, no cal... És aquest punt. (*L'l. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, no es tracta que es pronunciï. Vol algun altre aclariment?

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President. Per a una qüestió d'ordre. El senyor President ha demanat, efectivament, si algun Grup s'oposava a la presa en consideració d'unes esmenes *in voce*, del Grup de Convergència, utilitzant una fórmula reglamentària que està prevista per a les esmenes transaccionals; és a dir, una esmena transaccional es pot presentar si no hi ha cap grup que s'hi oposi, i aquesta és una figura reglamentària prevista; no així les esmenes *in voce*. Per tant, el senyor President, quan pregunta : «algun grup s'oposa a la presa en consideració d'una esmena *in voce*», està utilitzant la fórmula prevista per a les esmenes transaccionals, amb una figura que no existeix al Reglament. El nostre Grup, que ja ha anunciat, amb paraules del nostre Portaveu, que votava afirmativament tota aquesta Moció, volia, al mateix temps, cridar l'atenció —i aquest és el motiu de la sollicitud de la meua paraula— sobre el precedent que podia crear en aquesta Cambra el fet que entressin esmenes *in voce* quan no està previst : estan previstes les esmenes presentades o les esmenes transaccionals, no les esmenes *in voce*.

Crèiem —i així ho vull fer constar—, crèiem que una esmena *in voce* que completava una informació, completava una evidència o un element més que incorporava la Moció per donar major informació, no teníem cap inconvenient —sempre que no creés precedent, sempre que no creés precedent— a admetre-la. Creiem, no obstant això, que la part final de l'esmena *in voce* no és un element complementari, és un concepte nou que s'afegeix a la Moció. Per tant, senyor President, amb la intenció, una, que no es prengui en consideració

com a precedent, i, en segon lloc, per aclarir que, si bé la nostra voluntat era votar afirmativament aquesta esmena *in voce* que no creava precedent, vull manifestar que la part segona d'aquesta esmena *in voce* creiem que no té lloc en aquesta Moció, i anunciem que si la Mesa continua considerant adient de presentar-la i el Grup proponent de la Moció continua considerant que es pot admetre, el nostre Grup, en aquesta part final, i per un problema estrictament reglamentari, no votarà a favor d'aquest punt, d'aquesta part final.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Jo per això he preguntat si hi havia algú que s'hi oposava, de manera que..., que és en l'únic cas en què es podia sotmetre a votació... (*L'l. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, també, en nom d'Esquerra Republicana, nosaltres ens oposem, no al fet en si, sinó a la forma antireglamentària que s'ha fet servir per presentar aquesta esmena, una esmena *in voce* que no s'ha previst —que jo sàpiga— en les mocions en aquest Parlament. Per això nosaltres ens oposem a votar-la.

El Sr. PRESIDENT : Aquí no hi ha hagut cap cosa antireglamentària... (*remor de veus*) areglamentària, exactament, i si la Presidència ha preguntat als grups era per buscar el màxim consens, si podíem amb tots els grups. De manera que no passa res. Vull dir, no s'admet a tràmit aquesta esmena. De manera que entenc jo que ara hem de votar separatament cada un dels punts de la Moció. (*L'l. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASANOVAS : Un altre aclariment, si us plau, senyor President. Aquí, inicialment, quan s'ha parlat d'aquesta Moció hi ha hagut diferents oradors que han parlat de modificacions al preàmbul de la Moció. Bé, jo voldria que el President de la Cambra ens digués si aquesta vegada, de forma excepcional, es vota el preàmbul de la Moció, perquè, normalment, el preàmbul de les mocions no se sol votar. Li agrairia aquest aclariment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Es votaran els set punts, no el preàmbul. (*L'l. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Digui.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, només una qüestió, que a mi em sembla que és l'important en aquest debat : o sigui, els companys de Convergència han plantejat la possibilitat de defensar *in voce* una sèrie d'esmenes que han introduït; penso que rau en els grups parlamentaris decidir si aquesta esmena es presenta o no, si és acceptada o no. Aleshores, podríem acabar el problema amb un procediment més senzill : entenent que les intervencions, tant del senyor Clotas com del senyor Casanovas, són objectives i, a més, formen part d'un autèntic reflex del nostre Reglament, acabariem la qüestió dient, si el senyor Masó no s'hi oposa, que nosaltres no acceptem aquest punt d'aquesta Moció, i ens estalviem un debat que seria improcedent. Simplement.

El Sr. PRESIDENT : No, és el que havia resolt la Presidència : no es tramita. Llavors, votarem un per un els set punts de la Moció.

Votem el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Votem el segon punt.

Vots a favor?

El segon punt ha quedat aprovat per unanimitat.

El tercer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Es poden agrupar els restants? El quart, cinquè, sisè i setè en una sola votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts, quart, cinquè, sisè i setè han estat rebutjats per 33 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és Moció sobre la Política General de Llars d'Infants i Parvularis, presentada per la Diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista. La senyora Dolors Torrent té la paraula, per deu minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Llars d'Infants i Parvularis

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT : Esperí que hi hagi silenci.

La Sra. TORRENT : Voldria fer referència a alguns dels arguments que van motivar la interpellació sobre la política del Consell Executiu respecte a llars d'infants i parvularis, amb els quals, per cert —i així ho va manifestar el senyor Conseller d'Ensenyament—, semblava que hi estava d'acord, encara que després, en la concreció de les mesures a prendre en funció del diagnòstic, aquesta coincidència no va ser possible, la qual cosa em va impulsar a presentar aquesta Moció.

En primer lloc, constatar de nou el desfasament entre la demanda social del país respecte a centres educatius per a nenes i nens de zero a sis anys, i l'oferta pública des de l'Administració autonòmica, ressaltant, tot i això, el gran esforç econòmic que han fet els ajuntaments de Catalunya en els seus pressupostos per cobrir aquesta demanda, sense que hi hagi hagut una política clara de subvencions per part del Govern de la Generalitat. Vull recordar, a més, les consideracions fruit de l'anàlisi social de la realitat del nostre país, que crec que obliguen un govern a donar solució a la demanda educativa per als més petits.

En primer lloc, la consideració a atendre un principi encaminat a la igualtat per a les nenes i els nens de Catalunya : deia en la meua interpellació que els nivells de discriminació social comencen des de petits a condicionar el futur de les persones, que les capacitats que s'incentivin o desenvolupin o que no s'incentivin o no es desenvolupin, als més menuts, constitueixen factors decisius de discriminació social, atès que la formació és un factor clau per a l'accés a determinats rols socials. Avui dia està reconegut pels professionals, psicòlegs, educadors i sociòlegs que les nenes i els nens que, de bell antuvi, són motivats per educadors, arriben a l'etapa d'escolarització obligatòria amb un bagatge diferenciat de les nenes i els nens que s'han quedat a casa, i, com sempre, són els sectors més

desfavorits socialment els que hi surten perdent. El principi igualitari, el feia extensiu a la igualtat d'oportunitats home-dona : si no afavorim l'accés al mercat de treball de les dones, aquestes, per costum social, continuaran, gairebé per obligació social, complint un deure que, avui, no té per què ser privatiu de les dones. Avui, la societat té l'obligació de donar resposta a l'educació i cura dels més petits, i el Govern del país ha de fer-ho possible; ho ha de fer possible per a les nenes i els nens, per a les dones i per a tots; també per als homes.

Però volia fer ressaltar, un cop més, que són les dones qui, majoritàriament, es dediquen a fer-ho i es converteixen, a curt i llarg termini, en un condicionant —i jo diria que negatiu— per a la dona, perquè o bé deixa el lloc de treball, o bé es resigna a no buscar feina, o bé no en troba i queda relegada a les tasques domèstiques —no reconegudes socialment— i desfasada en el competitiu mercat de treball.

I una nova consideració que crec que també és cabdal : els tants per cent de fracàs escolar són veritablement alarmants. Els factors que ho determinen són diversos, però alguns tenen a veure amb les condicions de l'entorn familiar i social en què es mouen els infants. Si a una nena o a un nen se'ls fa un seguiment de les seves capacitats i se'ls motiva des de ben petits, es poden detectar les seves dificultats d'aprenentatge i també corregir-les i orientar-les —així està reconegut. Potser ens evitariem en bona part el complex, la vergonya que representa per als adults —perquè, en definitiva, els adults en som culpables— la gran xifra de fracassos escolars que colpeja el sistema educatiu i que, ara que estem en portes de fer-ne una adaptació als nostres temps, el Govern de la Generalitat té l'obligació de fer-ho, i de fer-ho bé. Cal que es comenci pels petits si no volem començar la casa per la teulada.

Segons dades estadístiques dels ajuntaments de Catalunya i del Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, les fonts de les quals són els padrons municipals d'habitatge del 1986, a Catalunya estava censada una població infantil de zero a sis anys d'uns 413.000 nenes i nens, aproximadament; segons dades del Departament d'Ensenyament, les estadístiques d'ensenyament per al curs 1986-1987 ens donen, aproximadament, 171.200 nenes i nens escolaritzats —d'aquestes xifres, aproximadament 87.000 ho estaven al sector públic i 83.000 al sector privat.

Estudiant més àmpliament aquestes xifres, ens trobem que només un 41% de les nenes i nens d'aquestes edats estan escolaritzats, i, comptant que el tant per cent d'escolarització en parvularis és total, vol dir que de zero a quatre anys l'escolarització és minsa; que el sector privat té l'oferta més gran en llars d'infants —uns 20.427 nens escolaritzats, enfront dels 1.283 en jardins d'infància públics; la població catalana, davant la necessitat d'escolaritzar els seus fills més menuts, i la manca d'oferta pública, fa l'opció de la privada i, com sempre, els sectors més desfavorits de la població queden al marge del circuit educatiu : el fet que la privada absorbeixi majoritàriament infants més petits vol dir que hi ha demanda social no coberta per l'Administració—; que l'oferta de parvularis és superior en el sector públic —un cop més, els ajuntaments de Catalunya són els que han fet l'esforç : uns 85.000 alumnes enfront de 63.000 en els centres privats; a més, vull recordar que la Generalitat només gestiona directament, des d'Ensenyament, 42 centres infantils, que venien d'altres conselleries i que repre-

senten uns 3.000 nens i nenes—; que existeixen llars d'infants laborals no transferides a la Conselleria d'Ensenyament, i que des d'Ensenyament no s'ha fet cap política expansiva.

A tot aquest seguit de reflexions, cal afegir-hi que les normatives decretades entre 1982 i 1984, que regulaven les llars d'infants, i que, cal dir-ho, Catalunya en va ser pionera, van crear unes expectatives a les quals el Govern de la Generalitat no ha donat contingut, i avui no existeix un control seriós dels centres educatius.

Per tots aquests motius, la Moció que presento té l'objectiu d'instar el Consell Executiu a presentar al principi del proper període de sessions un pla d'escolarització de nenes i nens de zero a tres anys i de tres a sis anys, d'acord amb els cicles infantils que preveu la reforma educativa i que cal que tingui present.

Hauria de tenir present el Mapa Escolar Infantil realitzat conjuntament amb els ajuntaments de Catalunya i que contempli l'oferta i la demanda de centres educatius de zero a sis anys; la periodització de les aules de zero a tres anys i de tres a sis que es preveu crear; les previsions pressupostàries per als propers anys, fins al final d'aquesta legislatura, per dur a terme el pla d'escolarització; el contingut del conveni amb l'Administració local, amb les administracions locals, perquè puguin continuar amb la tasca d'escolarització de les nenes i els nens que ja estan realitzant; la normativa actualitzada respecte als centres educatius i els mecanismes de control per aplicar-la; el pla de formació dels professionals docents que es dediquen a la tasca educadora dels infants, i els criteris d'homologació al sistema educatiu; la previsió del Consell Executiu i els terminis per realitzar el traspàs a la Conselleria d'Ensenyament de les llars d'infants que depenen pressupostàriament de la Conselleria de Treball; el pla de construccions i d'adaptació dels centres educatius actuals per a l'escolarització dels més petits, i el compromís del Govern d'informar el Parlament periòdicament per poder fer-ne l'avaluació.

Senyores i senyors diputats, demano el vot favorable a aquesta Moció. Crec que el Grup de la majoria la pot votar, perquè té un compromís amb el poble de Catalunya : va dir-ho en el seu programa electoral, així ho vaig recordar en la meua interpellació; a més, l'Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, recorda ben sovint que no podem oblidar els més febles, que no podem oblidar els petits.

En el territori MEC s'estan fent esforços, s'estan fent esforços en les diferents comunitats autònomes, s'estan fent esforços en la Comunitat Econòmica Europea. És una opció política : la necessitat de practicar una política de llars d'infants i de parvularis que respecti el dret dels infants a l'ensenyament, com estipulen la Constitució i l'Estatut, i garantir una qualitat òptima dels serveis en un sistema de valors plurals, fou una de les recomanacions de la representant espanyola —per cert, una persona catalana—, la senyora Irene Balaguer, a la Comissió d'Experts de la Xarxa Comunitària de Llars d'Infants de la Comunitat. Fem-ho possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació, i avui la Moció, sobre llars d'infants i par-

vularis, que ha presentat el Grup Socialista, creiem que ha estat molt oportuna.

Ho discutim en un moment en què el Departament d'Ensenyament, i concretament la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa, de la qual és titular l'Il·lustre senyor Descals, ha iniciat converses amb les directores no de totes, però de moltes d'aquestes llars d'infants, converses que saludem, i crec que aquest diàleg —que ens consta que va per bon camí—, indicaria, potser, una pista a aquesta Cambra a l'hora d'adoptar o no adoptar aquesta Moció que avui se'ns presenta : nosaltres entendríem que representaria la comprovació que, efectivament, hi ha aquesta voluntat, que, d'altra banda, com he dit, amb les converses amb les directores d'aquests centres, doncs, sembla que s'ha obert.

Dit això, creiem que fóra bo que aquesta Cambra ho adopti. Nosaltres hem presentat dues esmenes que pretenen millorar la Moció presentada pel Grup Socialista.

L'esmena número 1 pretén que el Govern assumeixi lliurement i responsablement l'aprovació d'un pla d'escolarització, no d'un projecte que es presenti a discussió en aquesta Cambra —ens sembla que és el Govern el que ha de prendre l'opció i la responsabilitat del pla d'escolarització de nens i nenes dels zero als tres anys i dels tres als sis anys—; a més a més, pensem que potser no val la pena posar un termini restrictiu de tres mesos, quatre mesos, fins a l'inici del proper període de sessions, però sí que ja se sobreentén que si s'aproves aquesta Moció implicaria aquesta voluntat de fer-ho com més ràpidament possible, i així ho voldríem entendre.

L'esmena número 2 pretén millorar la Moció i indica uns mínims dels continguts que el pla d'escolarització per als més menuts hauria de tenir. Per al nostre Grup parlamentari són bàsicament cinc continguts, cinc eixos concrets : definir explícitament els continguts educatius de l'escolarització de nens i nenes de zero a tres i de tres a sis anys; disposar, òbviament, dels recursos necessaris per tirar el pla endavant, com demanen les directores i els responsables i professionals d'aquests centres; preveure la formació continuada dels professionals; en quart lloc, establir els criteris d'homologació total al sistema educatiu —la titulació, els horaris, els sous—, i, finalment, representaria un compromís també la informació que aquest Govern o que el Govern hauria de fer puntualment a la Cambra, al Parlament.

Hi ha grans preocupacions, actualment, a les llars d'infants —estic convençut que l'Il·lustre senyor Descals ja n'ha rebut totes les mostres. Pregunten, les directores dels centres, les professionals de les llars d'infants, qui assumeix globalment el centre i amb quins criteris, amb quins continguts, pregunten què assumeix explícitament aquesta Direcció General, i pregunten quina continuïtat hi haurà amb la tasca feta fins ara, fins avui, pels centres, i coordinada, doncs, fins fa poc, per l'ICASS. Aquest punt que nosaltres demanem que s'inclogui ja ha establert aquestes prioritats que he esmentat, però hi hauria pogut afegir moltes altres precisions indicatives per elaborar l'esmentat pla d'escolarització. Per exemple, la integració de les nenes i dels nens disminuïts, o, per exemple, com s'afrontarà la consolidació i si cal —que cal, al nostre entendre— afrontar la consolidació de les llars dins del sistema educatiu, a mesura de les possibilitats pressupostàries del nostre país i del Govern. O, per exemple, quin pla de formació per al personal

indirecte de cara al nen, no educador, o previsions en la coordinació amb l'etapa educativa posterior, quines s'establiran, com s'establiran..., bé, i altres que n'hi podrien haver al nostre entendre. Però, i això ho demanem al Grup proponent, que accepti les nostres esmenes, i també demanaríem a la majoria i als altres grups de la Cambra una votació, si és possible, unànime, com demanen —crec— les professionals del sector, i aquesta Moció no penso, o no pensem, que sigui fora de la raó en la petició que fan tots aquests sectors professionals.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. El Grup Mixt sembla que renuncia al seu dret. El Grup Popular? *(Pausa.)* Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, gràcies. Senyores i senyors diputats, molt breument, i des de l'escó, dir-los que el nostre Grup entén que la política general desenvolupada pel Consell Executiu en matèria de llars d'infants i parvulari ha estat, des que el Govern de la Generalitat va rebre el traspàs a través de la Conselleria d'Ensenyament, coherent, i la línia d'actuació envers potenciar i reforçar l'educació infantil en les dues etapes, dels zero als tres i dels tres als sis anys, ha estat ascendent.

El nostre Grup, però, entén que tot el que vagi en la línia de millorar la qualitat de l'ensenyament als nens i les nenes en els primers anys de vida és decisiu i fonamental per al desenvolupament d'ells mateixos cap al futur com a persones. Es desprèn de la Moció presentada per vostè, senyora Torrent, del Grup Socialista, que va en aquesta línia de millorar la quantitat i la qualitat, i en aquest criteri votarem favorablement la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ignasi Riera...

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : És que m'ho han demanat els serveis de la Cambra perquè hi ha confusions, de vegades.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, amb el senyor Santiago Riera, a qui de passada saludo... De Sabadell...

Bé, les llars d'infants i els parvularis ja eren concebudes per la Generalitat republicana i en el CENU, que va tenir tan poc temps, per desgràcia, d'aplicació dels seus principis, com a instàncies i com a referències educatives. Tenen també una clara finalitat social, finalitat que té una especial repercussió —com deia la senyora Torrent— en les famílies treballadores, i en àrees on resulta més urgent la creació de serveis socials que compleixin els déficits d'urbanisme i d'habitatge d'aquests llocs.

El nostre Grup s'ha mostrat sempre favorable al reconeixement d'aquesta funció social i educativa de les llars d'infants i dels parvularis, i sempre hem considerat que han de formar part dels nivells bàsics per a un ensenyament i per a uns serveis socials de caràcter públic.

Votarem, per tant, a favor de la Moció socialista i, si és acceptada per la proponent, per part del Grup dels socialistes, també de l'esmena d'Esquerra Republicana, tot i que en el text que ens han repartit, en aquest full, conté una peculiaritat molt

divertida, que és que al final acaba dient :...

El Sr. PRESIDENT : Està salvada, senyor.

El Sr. RIERA I GASSIOT : ...que el Govern informará...

El Sr. PRESIDENT : Està salvada, eh? És el Parlament.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Ah, està bé!

El Sr. PRESIDENT : Sí, s'ha descuidat de dir-ho el senyor Diputat i ja pensava dir-ho el senyor President abans de sotmetre-la a votació.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Que consti que a la pràctica podia ser d'un autisme governamental notable, perquè era una mena d'informació del Govern informa el Govern, fins que algú trenqués el cercle màgic, diguéssim.

Bé, jo recordo que a les converses entre la Conselleria d'Ensenyament i els col·lectius per al millorament de l'escola pública a Catalunya, ja es parlava de les circumstàncies especials en què s'havia de considerar necessària, socialment necessària, l'escolarització dels nens de tres anys. En alguns casos per raons de normalització lingüística, ja que era molt més fàcil anar cap a una integració en una llengua que no era la dels pares —en aquest cas, el català— en nans de tres anys si als tres anys ja anaven a l'escola, i més tard també; és a dir, això era ja una mena..., hi ha hagut una preocupació constant en debatre des de quin moment comença l'escolarització reglada.

Una altra consideració important que ha fet la senyora Torrent és el paper de la dona; aquesta tarda s'ha parlat aquí de l'economia submergida : depèn també, entre altres raons, del tipus d'escolarització dels fills.

Finalment, la manca d'oferta pública i el cost de l'oferta privada comporten que hi hagi d'haver una acció social de govern reequilibradora en aquest punt.

Jo volia comentar també que els ajuntaments, amb limitacions pressupostàries generalitzades, estan obligats a reduir cada vegada més els capítols de serveis a la persona, i tenen cada vegada més dificultats per a mantenir l'oferta que fins ara han fet sobretot en el terreny de llars d'infants.

Per totes aquestes raons, votarem, com hem dit, a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista i, alhora, volem agrair, tant al Grup Socialista com al Grup d'Esquerra Republicana, haver-nos fet pensar sobre aquest tema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA : Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, senyora Torrent, vostè, en la darrera sessió plenària d'aquesta Cambra, ens va presentar una interpellació sobre la temàtica de l'ensenyament als parvularis i a les llars d'infants, i que argumentava d'acord amb un desig de millorar la igualtat d'oportunitats home-dona, de tendir a una societat cada vegada més igualitària i d'una millor atenció als infants. Jo li voldria dir que aquests nobles objectius, al Grup de Convergència i Unió que represento, no li falta ni sensibilitat, ni voluntat, ni preocupació per aquests. M'estalviaré de recordar-li les propostes del nostre programa, primer electoral i després de Govern, perquè vostè va tenir l'amabilitat de recordar-nos-les en la seva intervenció. I, si m'ho permeten, voldria dir-los que aquesta temàtica té una incidència especial i directa en la Diputada que els parla per la meua doble condició de mare treballadora que comparteix amb una llar d'infants l'e-

ducació d'un fill, i de professional de l'ensenyament —mestra especialitzada en pre-escolar, maternal i pàrvuls—, o sigui, precisament en l'etapa evolutiva que, cronològicament, correspon dels zero a sis anys.

Jo creia que amb les explicacions que l'Honorable Conseller interpellat li va anar desgranant en la resposta, doncs, que hauria anat en la línia de donar compliment a allò que vostè demanava, i que correspon també al programa de Convergència i Unió. Veient la presentació de la Moció i escoltant la defensa que vostè ens n'ha fet, ja veig que no va quedar satisfeta. Jo recordo que el tros que vostè ens va llegir, els paràgrafs del nostre programa deien exactament: «Tot i no ésser una etapa d'ensenyament obligatori» —recordi que no ho és fins als sis anys— «es tendirà, progressivament, a la potenciació de la creació de llars d'infants, tant d'iniciativa pública com privada». Doncs, bé, d'aquelles catorze primeres guarderies que vostè definia com a «magatzems o pàrkings de nens» portats per persones amb poca preocupació educativa —i que jo comparteixo amb vostè aquest parer, salvant honroses i esforçades excepcions—, s'han convertit en quaranta-dues llars d'infants, dependents del Departament, amb una oferta pública no de 3.000 persones —com ha dit vostè—, sinó de 4.221 places, i que, a més a més, en la línia d'una oferta dual, doncs, s'han convingut també convenis amb ajuntaments o bé amb organismes privats sense afany de lucre, que amplien aquestes tres-centes llars d'infants privades, amplien a bastament l'oferta d'escolaritat en aquest nivell no obligatori.

Quant al professorat o al personal que atén les llars d'infants, també han rebut una substancial millora. Jo li recordaria que una de les primeres publicacions del Departament d'Ensenyament va ser un llibre que es diu *Orientacions a llars d'infants i parvularis*, i, particularment amb el personal, s'ha endegat un assessorament, uns cursos d'idoneïtat, d'especialització —en aquest moment els estan cursant dues-centes persones—, i que, per tal de facilitar-los-ho, també se'ls atorguen unes ajudes, unes despeses d'assistència per raó que puguin deixar la seva plaça atesa i els sigui més fàcil de participar-hi.

Quant als recursos lúdics, els recursos didàctics, s'ha fet el que s'ha pogut, però està bàsicament en la línia d'incrementar, de potenciar les llars d'infants. Li voldria dir que el que marca més, resumint, aquesta progressiva ajuda és el pressupost; el pressupost del Departament d'Ensenyament ha anat sofrint un progressiu increment; el d'enguany és un 10% més gran que el de l'any passat i arriba a 566 milions, per a nens de zero a tres anys, perquè l'etapa dels quatre als sis anys, de nenes i nens de Catalunya, està escolaritzada al 100% i està atesa per mestres sorgits del Pla Especial del Magisteri, i ja se'ls dedica una formació preferent per a aquesta etapa.

Jo li feia aquestes puntualitzacions perquè em semblava que, de la interpellació precedent, se'n podien treure dues constatacions: una de positiva i una de negativa. La positiva, en la línia de constatar el compliment del Departament d'Ensenyament en allò a què es va comprometre: a incrementar les llars d'infants, a convenir amb ajuntaments, amb diputacions, amb organismes sense afany de lucre que tinguin una ampliació de l'oferta, a atendre el professorat per tal que cada vegada sigui més especialitzat, a ajudar amb recursos. Aquesta era, al meu entendre, la constatació positiva de la interpellació. Però, volent-ne fer una altra de negativa, jo li diria que es podia con-

statar que, evidentment, el Departament d'Ensenyament no ha fet servir una vareta de fada per a fer sortir, d'avui per demà, totes les llars d'infants que farien falta, ubicades en uns edificis arquitectònicament funcionals i perfectes, curulls de recursos, de materials i d'ajudes, i que jo també li diria que, si es tingués aquesta vareta, allò per què primer caldria fer-la servir seria per a omplir aquestes llars d'infants demogràficament, amb les rialles d'uns nens.

Però una altra és la Moció que vostè ens porta al davant; és la Moció que ens insta a demanar la presentació d'un projecte d'escolarització de zero a sis anys, periodificat, d'ara fins a final de la legislatura.

Jo penso que, en presentar-nos aquesta Moció, vostè o desconeix o ha oblidat o ha volgut oblidar un seguit, un reguitzell de requisits previs que farien falta per tal de poder demanar la presentació d'un projecte d'escolarització coherent.

Ha anunciat —perquè vostè coneix molt bé com a membre de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament— que, en la seva compareixença a petició pròpia del Conseller d'Ensenyament en la sessió informativa del dia 3 de novembre de l'any passat, ens va posar a l'abast, ens va informar que tenien elaborat el Mapa Escolar de Catalunya, i ens va anunciar la presentació d'un volum per a abans del 30 de juny d'enguany; Mapa Escolar de Catalunya en què, evidentment, han de constatar totes les possibilitats de nivells educatius, i que el seu estudi i el seu coneixement és, evidentment, un requisit previ per tal d'elaborar un projecte d'escolarització racional i coherent.

Una altra de les raons que farien falta, o d'aquelles mancances que farien falta per tal de demanar un projecte d'escolarització, seria conèixer una mica la normativa legal que l'emmarca. Aquesta normativa ens ha de ser donada, per un costat, per la Ley de Reforma del Sistema Educativo —que el Ministeri d'Educació i Ciència ja ens ha anunciat però que encara no tenim— i, per una altra banda, per la llei d'ordenació del sistema educatiu que el Departament d'Ensenyament està ja elaborant. Com es pot demanar un projecte d'escolarització si no tenim el marc on posar-lo?

Una altra de les mancances que, evidentment, farien falta seria el fet de tenir un coneixement del tipus de professionals que han de tenir cura d'aquestes guarderies i llars d'infants. Perquè, encara no fa un mes, el Ministre Solana —el seu Ministre, senyora Diputada— ens va presentar el *Libro blanco de la reforma educativa*, en el qual la referència a la titulació del professorat de llars d'infants diu: «Los profesionales que atenderán la educación de los niños en los centros de educación infantil, serán maestros debidamente cualificados». Res més. No explica quina és la qualificació, quina és la titulació, quina és l'especialització que ha de fer. I, a més a més, en el Plan de Investigación Educativa y de Formación del Profesorado no hi ha ni una paraula que ens marqui quina és la titulació d'aquests professionals.

I, finalment, una altra dada: que no entenc com es pot demanar un projecte d'escolarització sense demanar que vagi acompanyat d'un estudi econòmic i de la provisió de recursos, del finançament adequat. Cal tenir present que ens trobem en l'etapa d'anar aplicant progressivament la reforma; que aquesta reforma, d'una manera legal i responsable, ens obliga a escolaritzar els nens de sis a dotze anys i de dotze a setze anys, i que,

una vegada sigui així, cal abraçar els altres nivells de no-obligatorietat.

Nosaltres tenim altres raons, però jo penso que, amb totes aquestes, que són una mica les mateixes que ha apuntat el senyor Colom en la seva segona esmena, però que es deuen, en la seva major part, a la indefinició del Ministeri d'Educació i Ciència en la política d'aquesta etapa de la vida dels nens, és el que ens fa dir que seria, per part del Grup de Convergència i Unió, una greu incongruència donar pas, acceptar aquesta Moció; és una incongruència que, evidentment, el Grup de Convergència i Unió no farà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Sanabra. Ara, per a pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, vull agrair als grups que s'han manifestat favorables a aquesta Moció la seva intenció de vot, i lamentar profundament que Convergència i Unió no voti favorablement; a més, m'he quedat una mica perplexa i sorpresa, perquè al final ja no sabia si feia la Moció vostè, senyora Flora, si la feia jo..., però, en definitiva, el que m'ha fet la impressió és que era allò que se'n diu «salirse por los cerros de Úbeda». Vostè m'ha estat dient coses que he estat dient jo aquí; per tant, el que a mi em sembla és que vostè tenia la intervenció preparada, les coses que ens va dir el senyor Conseller no van contentar cap grup, perquè, evidentment, jo, el que he vist és que, a excepció del Grup de Convergència, tots els grups han dit que votarien la Moció que jo presentava; per tant, jo... no ho sé!, agraeixo l'amabilitat amb què m'ho ha dit —això és evident—, però el contingut del que m'ha dit a mi m'ha deixat una mica —com he dit— sorpresa, perquè crec que està ple d'incoherències. El rerafons..., penso que al rerafons d'allargar la qüestió, hi ha el fet que Convergència i Unió no la preocupa, en absolut, les propostes en benefici de la igualtat social : vostès ja portaran els seus fills a la privada; ja ho solucionaran. *(Forta remor de veus i xiulets.)* Perquè aquest no és un govern per a tots; aquest és un Govern per als solvents econòmicament, i els altres queden marginats i decebuts.

El Sr. PRESIDENT : Senyora Torrent, li recordo que s'ha de pronunciar sobre les esmenes presentades.

La Sra. TORRENT : Ho faig immediatament. S'han presentat dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. La primera esmena que ha presentat em sembla que és més adient que la proposta que feia jo en la Moció. Per tant... la que fa referència a «El Parlament de Catalunya insta el Govern a aprovar un pla d'escolarització»..., és més correcte que no pas dir un projecte, perquè la cosa queda bastant més indeterminada. *(Remor de veus.)*

Respecte a la segona esmena, si l'Il·lustre Diputat senyor Colom s'hi ha fixat, en la meua intervenció ja he plantejat alguns dels aspectes que vostè...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

La Sra. TORRENT : ...alguns dels aspectes que vostè plantejava com que quedessin inclosos en una segona esmena que proposava. Llavors, si li sembla bé —i a mi em sembla que podríem trobar una fórmula, acceptant la primera esmena, com vostè la presenta—, jo faria una transaccional, que passaria al President de la Mesa del Parlament...

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

La Sra. TORRENT : ...que diria —llegeixo el text complet de la primera esmena i de la segona— : «El Parlament de Catalunya insta el Govern a aprovar un pla d'escolarització de nens i nenes de zero a tres anys i de tres a sis, periodificat des del present fins al final de la legislatura». I, ara, l'afegit que li faria, respectant, com veurà, senyor Colom, quasi completament el text que vostè ha presentat : «L'esmentat pla ha de definir, explícitament, el contingut educatiu per a l'escolarització de les nenes i els nens de zero a tres i de tres a sis anys, les previsions pressupostàries que incloguin l'adaptació dels locals o la creació de nous, el contingut del conveni amb les administracions locals, el pla de formació del professorat i els criteris d'homologació al sistema educatiu. El Govern informará puntualment el Parlament.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Torrent. Hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta esmena transaccional? *(Pausa.)* D'acord.

Passem a la votació de l'esmena... *(remor de veus)*, de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

(Ll. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.)

Sí, el senyor Vidal-Quadras?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : El nostre Grup voldria fer una explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT : Està en el seu dret.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, moltes gràcies. El nostre Grup havia anunciat —per boca de la portaveu per a aquesta Moció, la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat— que votaria favorablement la Moció socialista. Ens semblava que, fent una valoració d'avantatges i inconvenients i de les limitacions que podia tenir l'aplicació del que proposava la Moció, ens inclinàvem, realment, per la part positiva de la Moció; ens semblava que el positiu predominava per sobre del negatiu i, per això, hi votàvem favorablement.

Però, evidentment, el nostre vot ha canviat després d'una frase malaurada de la senyora Torrent. El nostre vot, en aquest sentit —el canvi de vot—, s'ha d'interpretar, des del punt de vista no solament polític, sinó intel·lectual, com un vot de càstig. Senyora Torrent, no es pot dir avui dia, el 1989, en un Parlament d'un país occidental modern, «vostès ja portaran els seus fills a la privada». Vol que li faci una llista de tots els càrrecs electes —ministres, directors generals i altres jerarques socialistes— que porten els seus fills a col·legis privats on tenen tennis, equitació, ping-pong, palé, jazz o aeròbic? *(Remor de veus.)* Vol que li faci una llista?

Per tant, senyora Torrent, sento molt que aquesta frase malaurada s'hagi escapat dels seus llavis. Suposo que ha estat involuntàriament i ha estat, una altra vegada, un altre d'aquests tics residuals, que espero que el temps vagi esborrant del seu Grup, que en altres coses sembla que va per millor camí.

Per tant, aquesta és l'explicació del nostre vot, senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia : Moció sobre la Problemàtica Causada per la Sequera que afecta Catalunya, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Esteve Tomàs, Manuel Nadal i Rafael Madueño, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Problemàtica
causada per la Sequera que afecta Catalunya**

El Sr. TOMÀS : Sí, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per substanciar la Moció subsegüent a la interpellació que l'altre dia vaig efectuar en aquesta Cambra, respecte a la problemàtica de la sequera. Precisament s'ha dit en el debat anterior que quan es presenta una moció lògicament és perquè la resposta que obté el diputat interpellant és que no és satisfactòria, o bé no és adequada a la interpellació que es formula. En el meu cas —i crec que tots vostès en són testimonis—, jo vaig plantejar el tema de la sequera des d'una dimensió global, dels sectors on afecta, tant els sectors primaris com també les contaminacions de les aigües, els abastaments d'aigües i la resposta, lògicament, com que no hi ha una política coordinada del Consell Executiu per al tema de la sequera, me la va respondre un conseller, el de torn, el que se li va assignar —«has de respondre la interpellació»—, el qual, lògicament, només es va cenyir a allò que ell coneix, que era en matèria d'abastament d'aigua, d'embassament d'aigua, i en temes de contaminació. (*Remor de veus*)

Aquesta resposta ja evidencia, d'entrada, que no hi ha una política clara per a afrontar una de les problemàtiques que més està afectant Catalunya, que és que s'està observant, s'està constatant —ho vam dir l'altre dia, ho repetim avui— que no és un fenomen extraordinari d'un any peculiar, sinó que, des dels anys 80, estem patint a Catalunya importants sequeres... (*Ll. Sr. Diputat fa una pausa per fer minvar la remor de veus*) Moltes gràcies, senyors diputats. Importants sequeres, sequeres que estan afectant la nostra economia, que estan afectant el nostre medi ambient —avui és un dia especialment mèdio-ambientalista en aquest Parlament i potser això impulsarà, doncs, un vot més favorable a les posicions que estem defensant. I també varem dir l'altre dia que, davant d'aquests fenòmens ja estables —com sembla que avui vagi succeint, dissortadament, en el tema de la sequera—, amb fenòmens més estables, com és el de les riuades a la tardor o bé el dels incendis forestals a l'estiu —que ja és una constant en el nostre país—, davant d'aquest fenomen, que nosaltres considerem que ja tendeix a ser, dissortadament, ordinari, no hi ha una política de prevenció, d'actuació, per part del Consell Executiu.

Dissortadament, aquesta sequera reclama un pla de mesures de prevenció, reclama que el país disposi com disposa —millor o pitjor— de mesures de prevenció —com en disposa, dic— en matèria d'incendis forestals o en matèria de les riuades de la tardor. I aquests mecanismes és el que intento, amb aquesta Moció, traslladar en aquesta Cambra buscant el suport de tots els grups parlamentaris, a fi i efecte que disposem d'aquest mecanisme, si aquesta situació de sequera es va perpetuant al llarg dels anys 90.

Voldria fer un petit recordatori per situar la problemàtica. Vaig dir l'altre dia que, en declaracions del mateix Conseller Miró, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, reconeixia que el 30% —en el diari *Avui*—, que el 30% de la collita de cereal s'havia perdut; que el Servei d'Extensió Agrària reconeixia que s'havia perdut el 50% de les plantes de cereal. És clar, això, en termes econòmics, per al sector pagès, que és sector d'economia molt disminuïda respecte a la mitjana de Catalunya, significa que aquest any les seves rendes hauran disminuït un 30, un 50%.

Davant d'això, no és que el Govern pugui tirar uns coets i produir la pluja, perquè, és clar, això encara no està inventat del tot (*remor de veus*), sinó, simplement, posar mesures... Si el senyor Subirà coneix un mètode, pot sortir aquí i explicar-lo, que segurament seria l'èxit mundial... Sinó posar mesures, posar mesures perquè l'economia d'aquest sector agrari, per exemple, no quedi disminuït. Això ja ho ha fet —ho vaig dir l'altre dia— la Generalitat del País Valencià, eh? Què ha dit? «Davant de les assegurances agràries, la quota que paga el pagès afectat per aquesta sequera, me'n faig càrrec jo, l'Administració, de manera que jo tinc assegurada tota la collita sense que al pagès, sense que, al productor —que és el que ha estat perjudicat per la sequera—, li costi ni cinc cèntims». És clar, aquesta seria una de les mesures que es podrien tenir, doncs, preparades —en aquest cas concret poso una mesura; n'hi ha d'altres—, una mesura, com a exemple que podria preveure el Pla de Mesures de Prevenció, com a conseqüència de la sequera.

O, en el cas de la ramaderia extensiva, hem vist com, aquest any, els ramaders extensius de Catalunya han hagut de comprar a preus molt elevats farratges, fencs, etcètera, fora del seu lloc d'origen —per tant, a preus molt elevats— gairebé per salvar el que és el ramat. Lògicament, les seves economies, aquest any, deuen haver quedat absolutament minvades. Vull recordar aquí —vostès ho van veure, fins i tot, per televisió— com a l'Aragó es va efectuar una operació de compra d'un farratge, d'un aliment, a uns preus..., em sembla que eren de 25 cèntims el quilo, per paliar la manca de farratges en aquesta àrea. A Catalunya, això no s'ha fet. Poso exemples del que s'ha fet i del que podia preveure aquest Pla de Mesures.

També a efectes socials —ho vull repetir—, encara que sigui d'una importància reduïda, el sol fet que afecti una persona ja és prou important perquè aquí en el Parlament tinguem l'atenció que es mereix la problemàtica : el tema dels jornalers agraris. A Catalunya no n'hi ha gaires, però vam veure com la sequera, que afectava la salinització del delta de l'Ebre, va posar en perill, pràcticament, quatre-cents llocs de treball de jornalers agraris, en una finca, en concret, en el delta de l'Ebre, que s'anomena Els Erms Salats, com a conseqüència que el riu no portava aigua suficient i, per tant, hi havia un procés de salinització que afectava tota la producció d'unes superfícies agrícoles molt importants i d'una àrea en què viuen, pràcticament exclusivament, de l'agricultura. Per tant, també es podien prendre mesures, en un cas així, com atendre les solucions perquè aquests jornalers agraris no perdin definitivament el seu salari, amb mesures complementàries, a part de l'assegurança o de l'atur que ja té previst la normativa general del país.

Vam veure com al sector forestal —i amb dades també dels diaris, perquè no es digui que són dades, doncs, extreïtes d'alguna fantasia— només en un sol dia, el dia 15 de febrer, es va

cremar a Catalunya —és a dir, en ple hivern— el 20% de la superfície forestal que es va cremar l'any 1988. Vol dir que, segurament, les mesures de prevenció contra incendis ja no tan sols s'haurien d'aplicar només els mesos d'estiu, sinó també segurament al llarg de tot l'any. És a dir, aquelles mesures que el Conseller va prendre, tardanament, al cap d'un mes dels incendis forestals —és a dir, es prohibeix encendre foc en el bosc, per exemple—, potser haurem de posar, s'hauria de posar una mesura que fos per tot l'any. És a dir que són mesures de prevenció, que és el que, fonamentalment, jo intento introduir en aquesta Cambra.

Va parlar també d'altres sectors. Sector turístic d'hivern : estem trobant, doncs, que això, cada vegada hi ha menys pluges, menys neu; que tot el sector turístic de neu està, doncs, patint una greu crisi; que el sector empresarial està preveient que només pot salvar la seva economia a base de la producció de neu artificial, perquè tots els usuaris d'aquestes pistes d'esquí se'n van a esquiar fora de Catalunya, perquè aquí no hi ha neu, i que, lògicament, això està afectant l'economia de zones rurals —de muntanya, normalment— que gairebé depenen d'una renda agrària petita i d'un complement de rendes que obtenen a través dels beneficis produïts pel desenvolupament d'un sector primari..., del sector terciari, que és el sector turisme d'hivern. Els mateixos empresaris ja estan fent, doncs, demandes importants, perquè han de fer inversions en aquest sentit; és cert que el Departament ja està fent ajudes, que, en algun cas, són importants —i que jo ja vaig citar aquell dia—, però, lògicament, només per afrontar un inici de demandes, però és que aquesta situació, si és perpetua, vol dir que totes les zones de turisme de neu a Catalunya reclamaran inversions molt fortes i que amb les mesures que s'han pres no seran suficients.

Però, això, què vol dir? Que —després continuaré— amb els temes del sector primari o terciari afectats per la sequera no és que no es facin coses, és ben evident : el Pressupost..., 814.000 milions de pessetes que ja té el Pressupost de la Generalitat, malament aniríem que alguna partida d'aquests recursos no anessin cap a aquests sectors. Però el que jo crec és que es fa poc i de forma desfigurada i de forma, diguem-ne, poc cohesionada, i, per tant, amb poca capacitat de resposta davant d'una situació com la que jo estic plantejant i que, lògicament, vostès coneixen millor que jo en algun dels casos. Si parlem d'abastament d'aigua, crec que el Conseller l'altre dia va donar unes xifres —em sembla que era el 26 d'abril, quan vam fer la interpellació— molt precises, gens triomfalistes, va dir : «home!, la seva situació, que vostè planteja, ha millorat a conseqüència d'alguna pluja que hi ha hagut», però, és clar, de les xifres que va llegir, que jo tinc aquí, va dir : miri, el pantà de Portbou està buit, el pantà de Sau-Susqueda, que és molt important, només està al 23% del seu nivell, el de Sant Ponç, al 10%; el de la Baells, 46; el de Foix, que és molt petit, el 64%; el de Boadella, 73%, o si agafem la conca de l'Ebre, doncs, Camarassa, 47; Tremp, 42, etcètera, Santa Anna, 49, i potser Oliana era el més ple, amb el 82%.

Vol dir que si aquest nivell no millora, i crec que a part de les pluges de l'altre dia —afortunadament, no?— no ha tornat a ploure, si això no millora, segurament en el país —dissortadament— s'hauria potser —dic que tant de bo que no fos així— de replantejar per part del Consell Executiu políti-

ques de restriccions, perquè els embassaments de Catalunya estan molt per sota del seu nivell tradicional o del seu nivell, diguem-ne, com a mínim, correcte per a l'abastament del país des del gener fins al mes de desembre. Evidentment, la manca de pluges —ho vaig dir l'altre dia, ho repeteixo—, què ha produït? Un increment de la contaminació dels nostres rius, ja de per si molt contaminats, molt contaminats, amb un procés de degradació de l'oxigen que contempla, que afecta, a més, altres aspectes, pesca, etcètera, però per aquí no entraré, perquè em falta temps, però, lògicament, davant d'una situació de degradació mèdio-ambiental de contaminació dels rius catalans molt elevada, de les més elevades d'Europa, hi hem d'afegir que la falta de pluges incrementa molt aquesta contaminació.

Aleshores, això són matèries —les que he estat exposant— que són competència exclusiva de la Generalitat, és a dir aquesta vegada no s'hi val a dir que és una competència compartida o per delegació. No, són competències exclusives de la Generalitat i vostès han d'actuar en funció d'aquesta exclusivitat; s'hi ha d'actuar en funció de tot, però aquesta vegada en funció de l'exclusivitat. I no n'hi ha prou de sortir ara aquí i dir : «escolti, miri, ja les fem aquestes coses»; aquesta resposta ja me la conec, és a dir : «miri, escolti, vostè té tota la raó, però és que ja actuem en aquesta matèria», «és que el Govern ja fa allò», «és que tenim el programa número tal», «és que disposem d'uns recursos per a allò», «és que fem unes obres»... No és això el que jo demano —si és aquesta la resposta que a mi em donaran per part del Grup de la majoria, penso que serà una resposta molt pobre i sense contingut respecte al que jo estic plantejant en aquest moment i que crec que és fer un pla de prevenció—, sinó que davant d'aquesta situació, davant d'aquesta situació, el que hem de fer és fer aquest pla de mesures de prevenció, hem d'anar a buscar el suport d'aquelles persones, d'aquells especialistes que estan treballant en entitats, en institucions de reconegut prestigi, que coneixen bé el tema i amb la suma del coneixement de causa que ve dels sectors especialitzats adequats en el marc d'un pla de mesures, permetrà que si l'any 90 o l'any 91, o l'any 92, ens trobem en una situació d'emergència com la que ens hem trobat els anys 89, 88 i 87, el Consell Executiu disposarà d'un mecanisme d'actuació immediat en benefici del país.

Crec que aprovar aquesta Moció enaltiria el Consell Executiu de la Generalitat. Crec que tots els grups ens hauríem de descobrir i dir : sí, senyor, aquesta vegada vostès han escoltat l'oposició amb una Moció de caràcter eminentment constructiu, i crec que el Parlament seria realment un ressò d'avançar-nos als problemes que la societat catalana, i crec que la societat catalana estaria molt satisfeta que aquesta Cambra finalment s'avançés als problemes, que no espera que vinguin per a buscar solucions, sinó que s'avancen, i s'avancen a través de polítiques de prevenció.

Miri, per acabar, aquest matí hem tingut un debat molt interessant, que és el debat de l'avellana, i aquí s'ha recordat que fa cinc anys, quan la situació era bona, fa cinc anys el Grup Socialista va presentar una Proposició no de Llei amb el contingut de dir : «escolti, hem de fer això, perquè quan passi allò altre ens trobarem en aquesta situació», i aleshores es va fer una gran sordesa davant de la proposta del Grup Socialista. Avui, què passa? Que el Grup de Convergència i Unió ha hagut de

venir dissortadament aquí a amagar les seves mancances, a través de bucòliques, melancòliques poesies o narracions, de dir allò que era i que mai més tornarà a ser. Crec que per evitar elements com els que s'han produït aquest matí, el que hem de fer és posar en marxa un pla de mesures.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Tomàs. No s'hi han presentat esmenes i, per tant, passem directament a la intervenció dels Grups.

El Grup Mixt vol intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President. Una molt breu intervenció, des de l'escó estant, per tal de fixar la posició dels diputats centristes, del Grup Mixt.

Senyor Tomàs, nosaltres ens abstindrem al punt 1 de la Moció, perquè creiem..., ens sembla creure que és innecessari. Efectivament, com vostè coneix, la Comissió de Política Territorial, presidida per vostè, aprovà recentment una Proposició no de Llei, presentada pel Centre Democràtic i Social, mitjançant la qual el Consell Executiu haurà de presentar davant d'aquesta Cambra el Pla Hidrològic abans del 31 de desembre, Pla Hidrològic que, evidentment, haurà de contenir les mesures a prendre per prevenir els efectes provocats per una situació climatològica de sequera.

I el punt 2 lamentem haver-lo de votar negativament, perquè ens sembla inoportú, inoportú perquè creiem que no cal promoure la constitució de cap comissió d'experts; en principi cal creure, il·lustre diputat, que la Generalitat en té una, i aquesta és diu Junta d'Aigües.

Per aquesta raó, ens abstindrem a la primera proposta i votarem en contra de la segona.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que els fenòmens naturals o de caire climatològic són del tot imprevisibles, però que tard o d'hora es reproduïxen d'una manera gairebé cíclica, tard o d'hora les calamarsades apareixen i assolien camps de conreus i poblacions senceres; unes pluges torrencials, unes ventades o una glaçada generalitzada poden produir estralls de gran magnitud. Tots aquests fenòmens són de tots coneguts i, malgrat les seves nefastes conseqüències, tenen una vida breu i solen afectar una zona determinada; rarament provocaran estralls a tot un país o regió extensa.

Sembla evident també —molts científics d'arreu així ho han assenyalat— que la mà de l'home està incidint molt negativament en el medi ambient del planeta, i possibilita d'aquesta manera fenòmens naturals insòlits i d'abast general que preocupen seriosament la comunitat científica i la classe política d'arreu del món. Exemples d'això els trobem diàriament impresos a les pàgines de totes les publicacions i mitjans de comunicació en general. En aquest marc cal enquadrar la sequera prolongada —i gairebé durant totes les estacions de l'any— que patim a Catalunya i a l'àrea mediterrània, en general; una problemàtica que ha de fer reflexionar tant els dirigents que

tenen responsabilitats de Govern com la societat en general, perquè les conseqüències que se'n poden derivar són imprevisibles.

De moment, l'escàs índex de pluja ens reporta una manca d'aigua no tan sols per als conreus, sinó fins i tot per al consum de boca en algunes zones, augmenta el risc d'incendi i la massa forestal retrocedeix a passes de gegant, la qual cosa incideix negativament en l'increment de les pluges. Si la vegetació és escassa, cada cop més minses seran les pluges, amb el risc conseqüent de desertització que aquest fet comporta per al territori general.

Sincerament, tal com ja es va fer referència el dia que es presentava la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, si no volem esdevenir a mig termini una prolongació del desert del nord d'Àfrica ens hem de posar a treballar. Recent és l'advertiment que van fer sobre això a Extremadura els ministres de la Comunitat Europea sobre aquest tema.

Caldria exigir, doncs, del Govern, potser més que un pla, una actuació que tendeixi a arbitrar mesures urgents i eficaces de conservació de l'entorn i del medi ambient, amb una política, per exemple, de repoblació forestal inequívoca, que permeti esmortir els efectes del foc i el constant retrocés de la nostra superfície arbrada, i donar prioritat a aquelles zones més castigades a fi i efecte de deturar l'erosió del terreny o bé de millor regulació i aprofitament de les conques catalanes.

El Grup que represento dona suport a la Moció socialista, més pel fons que no pas per la forma com s'ha presentat, matisada per les puntualitzacions fetes anteriorment i perquè el primer punt, allí on diu o parla «d'aprovació definitiva i d'un Pla de mesures» hauria de dir «d'un projecte de Pla de mesures o de mesures urgents», perquè entenem que en aquests casos la tasca del Parlament és la d'estudiar i millorar uns plans que ha d'aprovar el Govern, el qual amb posterioritat ha d'aplicar amb rigor i sense demores. Sens dubte, unes mesures que l'Executiu deu tenir treballades, però que desconcixem la seva programació i coordinació.

Pel que respecta a la constitució d'una comissió d'experts per a actuar sobre el desplegament del Pla i per a assessorar el Consell Executiu en la seva formulació, tot i que existeix la Junta d'Aigües o d'altres organismes o comissions oficials similars, ens sembla que és una proposta digna d'assolir el suport de la Cambra, ja que, si la lluita dels homes contra els elements ha estat sempre una tasca desproporcionada, cal anar a recerchar sempre la suma d'esforços i aconseguir així unes actituds de compromís i un consens al més ampli possible.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és cert que hem entrat en una etapa de sequera i sembla que això durarà, i que aquest fenomen climatològic produeix danys importants que afecten molts i diferents sectors econòmics de les nostres comarques, unes amb més incidència que d'altres.

L'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs va dir en la seva interpellació que pretenia que fos constructiva —no ho dubtem—, però el nostre Grup parlamentari no hem vist re-

flectit el sentit constructiu en la redacció de la Moció.

Nosaltres entenem que, pel que fa al primer punt, el Govern de la Generalitat té suficientment instruments per prendre mesures més adients a través dels diversos departaments per afrontar el problema de la sequera que, en ésser preocupant, no està en alerta roja.

I, pel que fa al segon punt, el nostre Grup entén que promoure la constitució d'una comissió comporta més burocràcia i més despesa.

Amb aquest criteri, senyores i senyors diputats, votarem en contra de la Moció del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. També molt breument, atenent l'hora, el que voldríem dir des d'Iniciativa per Catalunya és que també estem d'acord amb el fons de la Moció, tot i que també podríem fer alguna matisació respecte a la forma, ja que el primer punt, a part d'altres observacions que s'han fet, parla d'una situació climatològica de sequera —ja s'ha repetit moltes vegades i entenem que és una situació de sequera de caràcter extraordinari, com per exemple la que hem patit enguany.

En la resposta del Conseller a la interpellació que es va fer en el Ple passat, ens plantejava ell que ja existeix un mecanisme de restriccions i d'actuacions, i a mi el que em va sorprendre és que va dir que no es va posar en marxa perquè no ha estat necessari. Jo que vaig viure de prop el problema de la manca de baixada d'aigua del riu Ebre, amb totes les conseqüències que va provocar, no solament quant a intranquil·litat de nombrosos treballadors, parlem de més de 300 treballadors a la finca aquesta dels Erms Salats del Delta, sinó fins i tot de problemes per abastar-se d'aigua potable els ciutadans de Sant Jaume d'Enveja, que com el Conseller sap —ja ho he dit alguna vegada— prenen l'aigua directament del llit del riu i que no tenien prou capa d'aigua dolça per poder-la afagar, tot i que l'aigua dolça aquella ja sabem que té els seus dubtes respecte a la seva potabilitat; a més a més, aquesta gent van haver d'usar aigua embotellada, van haver de comprar aigua a empreses per poder subministrar l'aigua de consum per a ells i van tenir greus situacions a les granges, a part dels cultius, a les granges, on els animals estaven bevent aigua salada i això els provocava una situació d'intranquil·litat i de nervis que molts de pagesos van patir veritablement.

És clar, si això no era una circumstància prou greu com per a provocar una actuació directa d'aquestes mesures existents, jo crec que seria bo que s'aprovés aquesta Moció, perquè almenys ens diria quines són les mesures que hi ha i en tindríem coneixement tots i, en tot cas, les podríem reclamar.

Per aquest motiu, fonamentalment, i perquè en cas que hi hagi una altra situació d'aquestes extraordinàries puguem saber què és el que el Conseller o els consellers respectius puguin fer, voldríem que s'aprovés aquesta Moció, i nosaltres els donarem el nostre suport.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guasch.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. GUASCH : Honorable President, senyores i senyors diputats, he de dir-los que, de veritat, el dia que es va substantiar la interpellació, quan sentia l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs que anunciava una moció constructiva, molt constructiva, que no volia ser un trencament de les formes habituals de les mocions del PSC, però que seria molt constructiva, vaig tenir, tot i sabent, millor dit, tot i sentint, i veient com havia anat la interpellació, un xic d'illusió. Pensava que seria bo que, realment, fos així, i que poguéssim donar-hi suport. La realitat, però, és que l'espurna d'illusió d'aquest incaut Diputat va acabar tot seguit de llegir la Moció presentada, perquè, certament, de constructiva, no en té res, absolutament res. És més : penso que és un aiguabarreig molt propi —i ho dic amb tota cordialitat— del fi estil de l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs. (*Remor de veus.*)

Estic completament d'acord que la manca d'aigua, la sequera persistent, causa profunds desequilibris a tota una sèrie de sectors de la nostra societat, i que l'agricultura, la indústria i el turisme se'n ressenten. Però qui més paga les conseqüències, indubtablement, són aquells a qui els falta l'aigua per al consum de boca. I tot i que s'ha fet un pas molt gran i molt important en aquest sentit —i després, probablement, si tinc temps, m'hi referiré—, encara queden casos per resoldre.

No estic gens d'acord, Il·lustre Diputat, amb la desqualificació global que, per sistema, vostè va fer del Consell Executiu. Miri, quan les desqualificacions són generals, mai són certes, i si ho posem a nivell de paròdia, de caricatura, podríem dir que, per casualitat, pot sonar la flauta. Penso que, generalment, aquest sistema, aquestes desqualificacions generals, acabem desqualificant el desqualificador. Vostè parla de falta de coordinació en el Consell Executiu. Miri, jo, en principi, li donaré alguns exemples que la cosa no és així. Vostè diu que li va contestar el Conseller de torn, i que, per tant, el que li va dir no corresponia al que vostè estava interpellant. Certament que tot no li ho podré contestar, però alguns exemples.

El foc, que no és de la Conselleria d'Agricultura. Certament, entre gener i febrer s'han cremat una sèrie d'hectàrees a casa nostra, però és que l'any 1988, a Catalunya, se'n van cremar 985, i aquest any se n'han cremat 187; és una diferència ben notable per no dir que «s'han cremat tantes hectàrees com l'any anterior». Però és que, a més a més, diu que no s'ha pres cap mesura, que no s'ha pres cap sistema perquè s'intenti que això no es produeixi. Jo li'n donaré algunes, d'aquestes dades, d'aquestes mesures que s'han pres. Miri, el 17 de l'1 del 89, es va publicar una Ordre prohibint fer foc a les comarques d'alta muntanya. El 16 del 2, aquesta prohibició es fa, amb una altra Ordre, a 400 metres de les masses arbrades. Pel Decret del 24 del 2 es regula la prohibició de fer foc, però que es puguin cremar les restes agrícoles. Es fan, a més a més, publicacions a diaris sobre la prohibició total d'encendre focs, i s'elabora un mapa d'alt risc d'incendi, que es va donar a tots els serveis meteorològics de televisions i ràdios, i jo puc dir-li, senyor Tomàs, que això va produir impacte en la gent que viuen vora de les masses arbrades.

Vostè diu també que l'Associació de Defensa Forestal no ha actuat perquè està parada, i dóna unes xifres perquè pugui semblar que això té aires de realitat. No, senyor Tomàs. Efectivament, l'any de la seva creació —perquè aquestes associacions s'havien d'equipar i havien de ser posades en marxa— van

tenir una subvenció molt més gran que els altres anys, que l'ajuda que se'ls ha donat ha estat simplement perquè aquestes associacions puguin mantenir-se i funcionar.

Sé que les comparacions, moltes vegades, no agraden, però en aquesta crec que haig de fer-ho, i donar-los unes dades. A Catalunya s'han cremat, com he dit, 187 hectàrees durant els mesos de gener i febrer; a la resta d'Espanya, 17.164. Penso que la diferència és molt notable, i les mesures que abans li he esmentat i les àrees de defensa forestal, és indubtable que, aquí, hi tenen alguna cosa a dir, del que han fet.

Voldria parlar-li, també, i posar-li altres exemples. Per exemple, l'aigua per a consum de boca, la salinització d'aqüífers, i assegurances, les assegurances que vostè demana. Per cert, senyor Tomàs, sap vostè que en una reunió de consellers d'agricultura, realitzada a Madrid amb el Ministre d'Agricultura, el dia 3 d'abril, va demanar a tots els consellers de les autonomies que, si us plau, no subvencionessin més les assegurances, perquè, entre altres problemes, el que estaven fent era contrari a la normativa de la Comunitat Econòmica Europea? Vostè, aquí, ens diu el contrari; vostè ens demana que fem el contrari. Aleshores, crec, senyor Tomàs, que o bé vostè està mancat d'informe o que el seu Ministre diu el contrari del que diu vostè.

Deia que no entenia què pretenia la Moció que estaven substanciant, si no és que, simplement, hagués estat feta per fer, i m'explicaré: en el primer punt, ens demana que instem el Consell Executiu perquè ens presenti un pla de mesures a prendre per prevenir els efectes provocats per la sequera. És obvi que parlar de «sequera» és parlar de «manca d'aigua», i per prevenir els efectes de «manca d'aigua», els plans poden ésser de dos tipus: a) un pla hidrològic, que aquí ja s'ha mencionat, i una pla d'actuacions d'emergència. El pla hidrològic contempla i contemplarà totes unes actuacions ja previstes i emmarcades dins del Pla d'Aigües de Catalunya, que estan contemplades en l'acord..., estan contemplades i estan fetes, realitzades d'acord amb el Decret 2646/1985. Dins d'aquesta execució, d'aquests plans, es poden considerar els abastaments realitzats a la Terra Alta, a les Garrigues i les comarques del litoral de Tarragona. Pel que fa als plans d'emergència o actuacions d'emergència, són sempre mesures puntuals, que s'han de prendre en cada cas en funció del lloc on es produeixen i la seva incidència, i aquestes actuacions, que habitualment les fa l'Administració hidràulica d'acord amb els afectats, estan degudament contemplades en l'Ordre 22 del 3 del 89.

Pel que fa a la salinització dels aqüífers, està també degudament planejada pels Decrets 238 i 329, de l'11 d'octubre —se m'acaba el temps; aniré una mica més de pressa.

Podríem parlar d'altres plans; no tinc temps, però aquestes mostres, penso que són un reflex prou il·lustratiu perquè, indiscutiblement, ens oposem al segon punt.

Quant al segon punt, ens demana que instem el Consell Executiu a «promoure la constitució d'una comissió d'experts, que són els que haurien d'actuar en el desplegament del Pla. Abans, però, aquesta comissió d'experts són els que haurien d'assessorar el Consell Executiu per a la formulació del Pla». Miri, jo, això, no sé si és possible; penso que no, perquè en els tres o quatre mesos que estaria el Consell Executiu obligat a entrar en aquest Parlament el dit Pla, que s'ha de fer a través dels suggeriments dels experts que han de nomenar «les enti-

tats o institucions que estiguin implicades en el Pla», és realment impossible.

Per altra banda —aquí ja s'ha mencionat per un altre il·lustre diputat que abans m'ha precedit—, l'Administració hidràulica de Catalunya, d'acord amb la Llei 17/1987, del 13 del 7 del 87, té òrgans de govern i administració on estan representats els diversos departaments de la Generalitat, els usuaris de l'aigua, els ajuntaments, els industrials i els regants. Al meu entendre, és una comissió prou forta, respectable i tècnicament prou ben preparada perquè, si creéssim aquesta comissió, l'únic que fariem, en realitat, seria fer-ne una duplicació.

Per totes aquestes coses, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de la Moció proposada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. (*L'l. Sr. Tomàs demana per parlar.*) D'acord amb...?

El Sr. TOMÀS: Article 67; per contradiccions, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta Presidència no ha constatat cap contradicció, i, per tant, no li concedeix el torn corresponent.

El Sr. TOMÀS: Aquest Diputat sí, senyor...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni! Qui interpreta el Reglament és la Presidència, i no ha interpretat ni cap al·lusió ni cap contradicció. Per tant, procedeix en aquest moment la votació... (*Remor de veus.*) Perdoni, m'agradarà que les digui durant dos segons, perquè aquesta Presidència no les ha constatat.

El Sr. TOMÀS: Doncs, dos segons, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Digui.

El Sr. TOMÀS: Constatar que jo vaig dir que les ADF no estant actuant no és veritat; jo vaig dir que, primer, les ADF no estan funcionant perquè no disposen dels pressupostos necessaris, i que això responia, fins i tot...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, vostè m'està donant tota la raó en el que li acabo de dir: no ha estat contradit. És una opinió que manifesta el senyor Diputat, contrària a la seva, que no vol dir contradicció.

El Sr. TOMÀS: No. Senyor President, les seves opinions, les respecto; les contradiccions, penso que jo les haig d'evidenciar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, el qui ha d'interpretar... Perdoni, senyor Diputat, amb tot el respecte, qui ha d'aplicar el Reglament és aquesta Presidència, i qui ha de jutjar si ha estat contradit o no. Aquesta és la meua obligació a l'hora de regular un debat. No entro en les opinions dels senyors diputats, que respecto com em correspon.

Posem a votació, si no s'indica el contrari, la Moció.

Vots a favor d'aquesta Moció, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(*L'l. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*)

Un moment, si em permeten, que diré el resultat. La Moció ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció. Suposo que vostè volia... No he observat que demanés votació separada, m'imagino.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Exactament, li agraeixo la seva celeritat, perquè, a més, ho agraiem tots, però només preteníem ser congruents amb l'anunci que havíem realitzat,

que era abstenir-nos en el primer punt de la Moció i votar en contra del segon. Disculparan, si hem decidit finalment l'abstenció, perquè no ens ha estat possible, a causa de l'extraordinària celeritat, de demanar-ho. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Disculpi, ho repetixo, i moltes gràcies.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Política
General d'Assistència Sanitària
Primària**

Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció que presenta la Il·lustre Diputada Teresa Utgés, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. UTGÉS : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el passat dia 26 vàrem substanciar una interpellació sobre l'assistència primària a Catalunya. Hi va haver, en aquell debat, amb la resposta del senyor Conseller, discrepàncies; però sobretot, el que vaig notar és que molts dels temes que vàrem plantejar aquí, a la Cambra, no van ser recollits o escoltats pel senyor Conseller. Bàsicament no es va concretar com es farà aquest esforç de la reforma de l'atenció primària que ens deia el senyor Conseller. Tampoc no vàrem conèixer què pensa fer el Govern amb l'augment dels concerts en l'assistència primària, ni com pensa actuar davant d'alguns processos de privatització de la gestió dels serveis sanitaris públics, ni el perquè dels endarreriments dels objectius assumits per la Conselleria en el tema de la posada en marxa dels equips d'atenció primària.

No obstant això, voldria fer algunes puntualitzacions d'aquell debat. Primera, el senyor Conseller va donar a entendre que el Decret de reforma de l'assistència primària va ser el primer i que va ser copiat per altres comunitats autònomes; aquest és un tema en què no volia entrar, perquè ja tenim molt sentides les comparances que fa el Consell Executiu amb l'Estat o amb altres comunitats autònomes a l'hora de respondre interpellacions o preguntes de l'oposició. Però es van dir coses que no eren del tot certes : el primer decret de reforma de l'assistència primària el va fer la Junta d'Andalusia, amb el Decret 147/84, del 22 de maig, i després va ser derogat pel 195/85, del 28 d'agost —només és un aclariment. També es va comentar el tema del finançament, també un element molt utilitzat pel Grup de la majoria a l'hora de justificar accions de govern; però, realment, en l'últim debat, nosaltres considerem que aquest va ser un element de distracció : parlar del tema del finançament en la reforma de l'atenció primària no és més que la punta de l'iceberg, i així s'evita d'entrar a analitzar més profundament les arrels del problema.

Només a títol de recordatori vull manifestar que nosaltres dèiem que el problema de la reforma de l'assistència primària es devia, primer, a una profunda crisi ideològica de definició del model d'assistència primària i de l'hospitalari, i, per tant, que no se sabia què es volia; que això anava acompanyat d'una crisi de planificació, i, per tant, s'hi afegia, en no saber què es vol, com es vol. I això portava a la crisi de finançament, i, per tant, ja teníem : no saber què es vol, ni com es vol, ni com pagar allò que es té.

Per tant, érem molt insistents a dir quin era aquest model. El senyor Conseller va dir que, això, ho veuríem en la nova Llei de Sanitat de Catalunya que se'ns presentaria a aquest Parlament. Vull manifestar i recordar al Consell Executiu que fa més d'un mes que es va comprometre a portar a aquest Parlament la Llei de Sanitat de Catalunya, que va dir que entraria en uns dies i que encara no ho ha fet —és clar que, els anys, també estan formats per dies, i llavors no sabíem ben bé quina era la intenció.

És per això que presentem aquesta Moció, perquè entenem que el Parlament s'hauria de pronunciar : hauria d'instar el Govern a fer un seguit d'actuacions. I demanem tres punts d'actuació al Consell Executiu. El primer, que presenti al Parlament de Catalunya un pla detallat de la reforma de l'assistència primària per als propers tres anys; demanem aquest punt perquè sí que és cert que hi ha un desplegament del mapa sanitari de Catalunya del 1983, que no es va discutir en aquest Parlament. Aquest mapa només ens serveix com a aproximació, perquè hi ha centres d'assistència primària que no hi estan contemplats i que es diu que es faran, i altres que ja hi estan contemplats i que no es fan. I això succeeix perquè el fons del problema és que el Consell Executiu construeix els centres d'assistència primària allí on els ajuntaments no sols els cedeixen els terrenys, sinó que, a més, participen en la construcció, etcètera, i comparteixen així la reforma en una competitivitat entre els diferents ajuntaments per tal de veure qui pot aconseguir el centre, i, això, alimentat per l'oportunisme polític, correm el risc de deixar de banda els criteris d'una veritable planificació. És per això que pensem que la presentació d'aquest pla facilitarà que no es donin aquest tipus d'actuacions, i ens permetrà també discutir aquests criteris de planificació.

El segon punt fa referència a tot el tema de la participació ciutadana. Entenem que un sistema sanitari nou, en un marc democràtic, ha de ser essencialment un sistema obert, i la participació de la comunitat és un factor bàsic en el funcionament del sistema, i ha d'entendre's en el seu sentit més ampli, com a part de la realitat pràctica, la implantació del nou model d'atenció primària. Ha d'entendre's com un dret i un deure a nivell individual i col·lectiu, i ha de tenir expressió en totes les activitats d'informació, d'educació sanitària, organització i control de la gestió. Pensem també que aquesta participació també dificultaria aquests processos de privatització de la gestió dels serveis sanitaris que ja hem denunciat.

El tercer punt fa referència a tots els serveis de salut rural. Com vam dir també en l'última interpellació, s'ha fet en aquesta reforma una centralització dels metges de capçalera al cap de la comarca, i aquest procés no ha anat acompanyat d'una descentralització de les especialitats, i això ha provocat més discriminació i més desigualtat de l'existent, perquè de tots és ben conegut que els índexs de mortalitat són més elevats en les zones rurals que en les urbanes, però és que, ara, s'hi afegeix la desigualtat en l'accés i l'ús dels serveis sanitaris, perquè aquesta centralització dificulta aquest accés als serveis sanitaris. En aquestes zones, el Consell Executiu ha fet una planificació per estructures de serveis verticals, d'anar de dalt cap a baix en lloc d'anar per nivells territorials, que són de la base al centre. I és això el que ha dificultat l'establiment racional de les prioritats que demanàvem en la interpellació, pel fet de no saber en quina població s'actua, en quina s'intervé i

quina és la seva problemàtica de salut.

En definitiva, doncs, es tracta que el Parlament insti el Govern a assumir més responsabilitats en l'atenció primària, per poder aconseguir un sistema veritablement descentralitzat, com correspon a un Estat autonòmic; un sistema més igualitari en relació amb un tret que s'afirma per a tots, i un sistema més centrat en la salut, conseqüència de l'esperit integral amb què va ser redactat l'article 43 de la Constitució.

Aquesta Moció vol contribuir a la consecució d'un moviment de recuperació i regeneració de la nostra sanitat pública, i per a això és imprescindible que, juntament amb mesures tendents a aconseguir una major racionalitat i transparència de la gestió, s'estableixin aquests canals de participació, com a punt de partida d'una eradicació d'anomalies i irregularitats.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats de tots els grups parlamentaris, els demano el seu vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Correspon ara la defensa de l'esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Molt breument, i des de l'escó : l'esmena que presentem a la Moció és una esmena només de precisió, i, en tot cas, d'adequació a la realitat institucional i territorial actual de Catalunya. És una esmena al punt número 2 de la Moció, on es demana o s'insta el Govern a potenciar la participació ciutadana a través dels ajuntaments; nosaltres pensem que caldria afegir-hi els consells comarcals i els moviments associatius, i llavors quedaria tal com és el redactat de la Moció original.

Som conscients que, avui, i per desgràcia, els consells comarcals, en la pràctica, tenen molt poc a veure amb la participació ciutadana, però això no seria, en tot cas, un argument, al nostre entendre, per no buscar una participació dels ens comarcals i institucionals al nostre país pel que fa a la promoció de la salut i a la democratització de les preses de decisions.

Votarem —ja ho anuncio— favorablement la Moció que ens presenta el Grup Socialista, perquè compartim la preocupació que expressa per la situació d'aquest primer nivell de contacte entre els ciutadans i el sistema sanitari, i valorem el que va dir en la interpellació l'Honorable Conseller de Sanitat, quan afirmava, categòricament, que s'està impulsant una reforma de l'assistència primària : ens parlava de l'existència de cinquanta-tres centres d'assistència primària que, de fet, funcionen, i que enguany n'hi hauria vint més que es posarien en marxa. Si la majoria vota favorablement aquesta Moció, no dubtarem d'aquesta voluntat política i d'aquesta intenció que expressava l'Honorable Conseller de Sanitat; en cas contrari, ens quedaria un dubte sobre aquesta mateixa voluntat política que he esmentat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El Grup Mixt? El senyor Fernández Teixidó té la paraula per posicionar-se en relació amb aquesta Moció.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Moltes gràcies, senyor President, i ho faré amb molta brevetat. A la revista *Salut Catalunya* d'octubre-desembre del 88, editada pel Departament de

Sanitat i Seguretat Social, es publicaven unes declaracions del Conseller on, textualment, es deia : «Ha arribat el moment de fer una reflexió sobre la reforma de l'atenció primària. Hom sap que l'assistència primària constitueix ordinàriament el primer contacte de l'usuari amb el sistema sanitari, i és la porta a través de la qual s'accedeix a nivells assistencials d'una complexitat més gran. Els problemes assistencials quotidians poden ésser resolts en un 70 o un 80% si es compta amb una assistència primària organitzada com cal. »

Freqüentment sentim dir que, en la sanitat, la millor inversió és l'adreçada a promoure la salut i a prevenir la malaltia, i per aconseguir aquesta finalitat hi juga un important paper l'assistència primària.

Per donar resposta als ciutadans cal, doncs, abordar prioritàriament la reforma, una reforma que pugui donar resposta al compromís assolit amb els ciutadans i amb els professionals de la sanitat. Un pla detallat de reforma de l'assistència primària, tant a curt com a mitjà termini, ajudarà a incentivar els equips d'atenció primària existents i els que es creïn en un futur. Els diputats centristes estem en el convenciment que la fixació d'uns objectius clars i concrets en la planificació satisfaran els professionals de la sanitat si s'aborda la reforma amb un nou estil de treball en equip. Considerem que, actualment, el ritme d'aplicació de la reforma és exageradament lent i, com a conseqüència, desincentivador, car els professionals que s'incorporen a aquests equips no tan sols no reben cap mena de reconeixement per part de la ciutadania, sinó que, ben al contrari, el que reben és una certa pressió social, que exigeix l'acceleració en el procés de reforma.

Cal posar aquí de manifest les enormes diferències que es donen entre l'assistència primària en els medis rural, semirural i urbà. En el medi urbà, els professionals que treballen en el primer nivell assistencial disposen d'un seguit d'avantatges tals com l'existència d'hospitals, centres especialitzats en determinades malalties i altres serveis per a la salut, situats en una àrea propera i amb més fàcils comunicacions, la qual cosa permet actuar de forma efectiva. Contràriament, en els medis semirurals i rurals, aquestes infraestructures hi manquen. Especialment greu és la situació en les zones de muntanya o mal comunicades, la qual cosa exigeix, en aquests llocs, que l'atenció sanitària primària tingui una planificació i una gestió singulars.

És per tot això que els centristes estem plenament d'acord amb la Moció presentada pel Grup Socialista sobre la política general d'assistència primària, a la qual donarem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se al Grup Popular, en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá, qui té la paraula.

El Sr. BAUZÀ : Amb la vènia, senyor President, moltes gràcies. Senyories, Il·lustre Diputada senyora Utgés, en els últims mesos, en aquesta Cambra s'han tractat repetidament iniciatives relacionades amb la sanitat a Catalunya, i el nostre posicionament, el posicionament del Grup Popular, ha estat sempre favorable a aquestes, i ha estat sempre favorable perquè entenem que un problema que afecta una part important dels nostres conciutadans, en un problema així, les forces polítiques presents en aquesta Cambra hem de treballar en harmonia per

trobar una solució al més ràpidament possible.

Penso que al llarg de la seva interpellació, precedent a aquesta Moció, l'Honorable Conseller i vostè van coincidir en determinats punts que van tractar, especialment en aquells que eren de caràcter negatiu, però penso també que hem de reconèixer i valorar positivament, diguem-ne, l'esforç que va realitzar el Govern en posar en marxa cinquanta-tres centres assistencials, i que en el futur en posarà en marxa uns altres vint —esforç evidentment important, però de tipus econòmic. Ara bé, nosaltres, el Grup Popular, pensem que el més adient, que el que es necessita és que realment la societat catalana..., és que el Govern afronti amb seriositat —jo diria, amb visió de futur— la reforma globalitzada de la sanitat a Catalunya i de l'assistència sanitària —no pas parcialment, com s'està plantejant en aquesta Moció. I això s'ha de fer, pensem nosaltres, que s'ha de fer amb la famosa llei de sanitat de Catalunya o llei catalana de sanitat, que se'n va esmentar en un darrer Ple, llei que, segons un Il·lustre Diputat de la majoria, ens va dir que en poc temps estaria en aquest Parlament.

Nosaltres volem aprofitar aquesta Moció per recordar a la Conselleria i al Consell Executiu, al fil d'aquesta Llei de Catalunya, que el passat 31 de gener, el Secretari d'Estat britànic per a la Sanitat, el senyor Kenneth Clark, va presentar al Parlament, al seu Parlament, al Parlament del seu país, un llibre blanc de la sanitat, anomenat *The working for patients*, en el qual —certament interessant— donava o dona unes solucions, algunes d'elles interessants i que es podrien recollir en aquesta llei catalana. El pròleg, de la nostra, jo diria, admirada primera ministra conservadora britànica, la senyora Thatcher, és certament interessant.

Finalment, Il·lustre Diputada senyora Utgés, jo li vull dir que nosaltres, consegüentment amb el que he dit al principi de la meua intervenció, li votarem favorablement el primer i el segon punt de la Moció, i, congruents també amb la nostra manera de pensar, i tal com entenem la sanitat pública, ens abstindrem en el segon punt d'aquesta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al Grup d'Iniciativa posicionar-se en la persona de la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. El nostre Grup vol assenyalar que està absolutament d'acord amb la seva reflexió crítica, senyora Utgés, que ha fet sobre l'endarreriment que està patint la reforma de l'assistència sanitària primària, i, en aquest sentit, donem suport, no solament a la Moció, sinó també a la interpellació que en el passat Ple va fer vostè en representació del Grup Socialista.

En el primer punt de la Moció, assenyalarem que no podem estar d'acord amb les excuses que el Conseller de Sanitat assenyalava per justificar aquest endarreriment de la reforma sanitària que ell mateix reconeixia, i que deia que era la manca de recursos i els drets adquirits pels metges que no acceptaven o que no volien, o que endarrerien aquesta reforma.

Realment, és cert que els recursos no són il·limitats i, per tant, són escassos, però hi ha el que se'n diu prioritització dels recursos, i, per tant, nosaltres entenem que la sanitat, i especialment l'assistència primària, és un dels temes en què el Govern de la Generalitat hauria de prioritzar els recursos

econòmics. Per altra banda, els drets adquirits d'uns quants no poden impedir els drets de la majoria, que és el dret a tenir una assistència primària, que, des del nostre punt de vista, si fos millor resoldria molts dels problemes de la sanitat d'aquest país.

Nosaltres també, senyors i senyores diputades, saludem cada vegada que s'obre un CAP; també estem d'acord que s'obrin CAP i valorem positivament, com altres diputats han assenyalat aquí, l'esforç que es fa, però entenem que la nostra funció en aquest Parlament no és valorar positivament les coses que es fan, sinó que la nostra tasca és la tasca de l'oposició i, en tot cas, encara que encara fos més bona l'actuació que ha portat el Govern de la Generalitat, continuaria essent la nostra obligació de diputats intentar que aquesta reforma fos més accelerada, i, per tant, els ciutadans de Catalunya es veiessin cada vegada, tinguessin cada vegada més a prop l'assistència.

També donarem suport al segon punt, perquè entenem que és una manera d'acostar les decisions als ciutadans i, per tant, una manera de democratitzar l'acció.

I, en el tercer punt, perquè també entenem com vostè, senyora Utgés, que les zones rurals són les zones més desassistides.

Per tant, tres «sí» als tres punts de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per posicionar-se en nom de Convergència, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Padrós.

El Sr. PADRÓS : Sí, senyor President, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, benvolguda i doblement distingida col·lega, haig de dir que el meu Grup no hem quedat, òbviament, sorpresos per la presentació d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació que sobre política general d'assistència primària es va substanciar en el darrer Ple. No hem quedat sorpresos, però sí preocupats no solament pel tema que ens ocupa, sinó pel contingut de la Moció que se'n presenta avui per debatre i votar, perquè, després d'haver sentit la intervenció de l'Honorable Conseller Trias en aquella ocasió, i després d'haver vist i defensat ara aquesta Moció, ens dona la sensació o bé que el Conseller no es va expressar amb prou claredat, o bé que és que hi ha un profund desconeixement de política d'assistència primària, o bé que no es va entendre aquella intervenció. Després d'haver llegit la transcripció del darrer Ple, m'inclino a pensar en el tercer supòsit.

Vostè, a més a més, ens parla de la privatització, que no és motiu d'aquesta Moció. Des de fa un temps, sembla que hi hagi un interès especial per part de vostès a parlar de privatització, però aquest no és el cas del Departament de Sanitat, el qual si bé s'ha manifestat absolutament favorable a introduir els principis propis de la gestió privada en el sistema públic, mai ha parlat de privatitzar.

Actualment, a Catalunya l'assistència primària compta amb cent vuitanta centres propis, cinquanta-cinc de concertats amb els municipis i vuitanta-quatre serveis d'urgència. Per tant, gestió privada?, sí, però sense que es pugui confondre amb privatització del sistema.

El primer punt de la Moció demana presentar al Parlament un pla detallat d'implantació de la reforma de l'assistència primària per als propers tres anys. Senyora Utgés, aquest Pla ja queda implícitament contemplat en les previsions que el De-

partament de Sanitat fa anualment i ja sap vostè que aquestes previsions només es poden fer any per any, i ja coneix el perquè, tothom coneix el perquè : el pressupost en sanitat és condicionat i limitat; el tema del finançament no és un problema de distracció, com vostè deia, és un problema de fons, és el problema, i vostè ho sap prou bé. Per tant, vostè hauria de saber, i el Conseller així ho va exposar, que és molt difícil concretar a priori el nombre d'àrees bàsiques de salut que entraran en funcionament en els propers tres anys, i més si tenim en compte que el procés de constitució dels equips d'atenció primària a partir dels diferents professionals de la salut és un procés voluntari quan no es tracta d'equips de nova creació, ho ha detallat —cito el Conseller— en el darrer Ple, són cinquanta-tres les àrees bàsiques de salut que estan en funcionament i per a enguany està prevista la creació d'unes vint.

L'any 1985, en iniciar la reforma de l'assistència primària, es va marcar un termini de deu anys en la seva aplicació i desenvolupament. A finals d'aquest any n'hauríem de tenir un 40%, i, malauradament, en tindrem un 30%; es tracta d'un retard mínim, és cert, però no és el que vostè ha anat explicant a alguns mitjans de comunicació. Però el Conseller ja va ser molt explícit en aquesta qüestió, tractant-se d'un dels temes prioritaris del Departament : si cal anar endarrerits, però fent-ho ben fet, avaluant-ho, doncs ja està bé. L'experiència del que també està passant en altres zones de l'Estat cal tenir-la present en aquest sentit.

Però, pensi-ho : com es pot fer una previsió ben feta sense conèixer el nombre de professionals que voluntàriament s'hi voldran integrar, i, sobretot, sense conèixer el pressupost que tindrem? Surt, altra volta, el tema del finançament de la sanitat pública catalana, però aquest, com tothom sap, no és objecte del debat, per tant, no hi entraré.

Segon punt de la Moció : està molt bé el que diu, però, sentint-ho molt, li haig de dir que ha equivocat el lloc i la forma. La Ley General de Sanidad, en els seus articles 57 i 58, ja marca ben clarament les bases per regular la participació ciutadana, dels ens locals, dels moviments associatius, etcètera, i vostè sap que aquest és un àmbit a definir propi, d'un àmbit diferent a la Moció. L'àmbit és la Ley General de Sanidad i a Catalunya la que ja és a portes d'aquesta Cambra i aprovada pel Consell Executiu, llei d'ordenació sanitària de Catalunya, llei que li ha de pertocar desplegar i regular aquesta qüestió de la participació; llei que, per cert, i deixi-m'ho dir, ja coneix el perquè del seu retard, que no obeeix a altra justificació —i el Conseller ja ho va explicitar— que a la voluntat del Departament de conèixer i comptar amb el major nombre d'opinions possibles i consensuades.

Tercer i darrer punt de la Moció. Vostè ja sap que el març del 1985 es va començar a aplicar el Decret 2184/85, del 21 de març, de mesures per a la reforma de l'assistència primària, a partir de la qual s'ha gestionat el sistema. Sembla que aquest sistema ha estat resultant de millor aplicació a les zones urbanes que a les rurals, i, en aquest sentit, comparteixo —vostè ho sap prou bé— la seva preocupació, que és la preocupació especialment del Conseller de Sanitat, tal com ho va exposar i contestar a la seva interpellació. És per això que penso, hom pensa des del Departament, que a les zones rurals hi ha aspectes millorables i que caldrà actuar-hi, però, prèviament a decidir què és el que cal fer, el Departament ha optat per iniciar un

estudi avaluatiu del problema, i en funció dels resultats es prendran les mesures correctives oportunes, que poden passar o no per una planificació i gestió pròpies per a l'atenció primària a les zones rurals, com vostè demanava, però és per això que, estant d'acord amb la seva inquietud, no puc, no podem saber a priori si la proposta és la correcta sense conèixer prèviament el diagnòstic avaluatiu —i vostè sap que això, metodològicament, no és correcte.

En definitiva, el Departament de Sanitat i Seguretat Social té un model ben definit d'atenció primària, model consensuat en el seu moment, similar en els trets bàsics al que ja s'aplica a la resta de l'Estat i que està en procés d'implantació.

És cert que els problemes més greus de la xarxa assistencial deriven del primer nivell de l'atenció primària. L'any 82, el Departament de Sanitat va començar una actuació en la línia de millorar l'atenció primària. Es va dur una experiència pilot, com tothom sap, de jerarquització de la medicina general i de la pediatria en uns centres d'assistència primària concrets —cito Ciutat Badia, la Mina, Can Teres i Vila-roja—, la primera de tot l'Estat, senyora Utgés —i la voldria rectificar, en aquest sentit.

Els resultats positius d'aquesta experiència van portar a l'elaboració del Decret que esmentava abans, de reforma de l'atenció primària i del seu desplegament normatiu posterior. La millora de l'atenció primària requereix la superació progressiva de les deficiències organitzatives i funcionals del model sanitari anterior, a través d'una reforma estructural, que ha de reforçar la confiança de l'usuari en els serveis que li prestin.

Paral·lelament a l'entrada en funcionament de les noves àrees bàsiques de salut s'estan realitzant importants actuacions per tal d'agilitar i desmassificar la xarxa d'assistència primària ja existent. També s'han subvencionat més de cent vint-i-cinc municipis, essencialment petits i amb recursos escassos, per construir, millorar i remodelar o renovar consultoris locals, a més a més de dotar d'instruments de suport la xarxa d'atenció primària, que permeten millorar no només la seva organització i administració, sinó també la seva qualitat assistencial, per la via del programa de laboratoris i d'anàlisis clíniques, del programa de radiologia, de la implantació de la història clínica per a l'assistència primària... Però entenc que no és aquest ni el lloc ni el tema que ara ens ocupa; però sí la constatació de quina és la voluntat del Departament respecte a l'assistència primària pública, el seu desplegament, aprofundiment —cal que recordi, un cop més que el Govern de Convergència i Unió és l'impulsor d'aquesta reforma a nivell de tot l'Estat.

Acabo. Deia un pensador francès que la més gran confraternitat regna en el cos mèdic, però res sembla exasperar més un metge que l'opinió d'un altre metge. Li asseguro, senyora Utgés, que aquest no és el meu cas, però, tot i això, i comprnent la seva inquietud, la del seu Grup, i compartint-la en alguns punts, no podem estar d'acord amb les fórmules que contempla la Moció ni en el fons que la sustenta, que ens fa difícil poder-la assumir. I és per això que el nostre Grup parlamentari hi votarà en contra.

Moltes gràcies, Illustre col·lega, moltes gràcies, President, moltes gràcies, il·lustres senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar-se en relació amb l'esmena presentada per Esquerra Republicana, té la paraula la Illustre Di-

putada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS : Sí, només, molt breument, perquè ja és molt tard (*remor de veus*), agraïnt les intervencions dels grups parlamentaris que han donat suport a la Moció, assumir l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana que ens ha presentat, perquè pensem que vol contribuir a donar més importància al tema de la participació comunitària i, per tant, que vol contribuir a donar aquest pas endavant que necessita fer la reforma de l'atenció primària.

Em preocupa... Jo no he parlat de privatització de la sanitat, jo he parlat de privatització de la gestió d'alguns serveis sanitaris, i això s'ha fet. Hi ha un cas —ho vaig dir en la interpellació—, que és el cas de Terrassa, i, per tant, aquest cas hi és i, per tant, és un precedent per començar a obrir aquesta privatització.

A la meua comarca, a la meua terra, ja s'han donat també dos casos més de privatització amb el programa... el PIR, que sembla que és un niu per començar aquesta privatització. Per tant, ho denunciem abans que aquesta sigui una fórmula que es prengui com a exemple.

Respecte al primer punt, no he parlat de previsions, jo parlo de presentar un pla...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Illustre senyora Diputada, el Reglament no preveu un torn de rèplica, sinó un torn de posicionament entorn a una esmena, i comprendrà que, si vostè fa un torn de rèplica, els altres grups em podrien reclamar un torn semblant, i això no està previst en el Reglament.

La Sra. UTGÉS : D'acord, gràcies, doncs. Senyor President, ja he acabat, doncs.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyora Diputada. Correspon ara la votació de l'esmena. Votariem, si no s'indica el contrari, el primer punt i el segon, junts, i el tercer, separatament, per indicació del Grup Popular. (*Remor de veus*.)

El punt segon? (*Pausa.*) El segon és el que s'abstenen? (*Ll. Sr. Bauzá s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BAUZÀ : Senyor President, sí, és el segon, en què nosaltres ens abstenim.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah!, perfecte. Doncs, així, els punts primer i tercer juntament, si no s'indica el contrari.

Vots a favor dels punts primer i tercer, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts primer i tercer de la Moció han estat rebutjats per 25 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Punt segon de la Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

Aquest punt segon de la Moció ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 53 en contra i 2 abstencions.

El penúltim punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la Política de Formació Professional Ocupacional de la Dona Treballadora, que presenten les Il·lustres Diputades senyores Rosa Barenys, Manuela de Madre i Dolors Torrent. La Illustre Diputada senyora Dolors Torrent, té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Formació Professional i Ocupacional de la Dona Treballadora

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, no voldria que a aquestes hores de la nit la meua Moció caigués o s'interpretés una mica com allò de «la moció de les dones, tant cansats com estem, i tal...». Bé, el que vull amb això és que... permetin-me que els recordi que els drets que les dones han anat conquerint al llarg del segle XX, gràcies a l'aprofundiment dels principis democràtics, de justícia, llibertat i igualtat, i a les lluites de les mateixes dones, encara no han assolit l'índex d'igualtat, en la pràctica, que els drets socials ens donen en la teoria.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni. Silenci, si us plau!

La Sra. TORRENT : La consolidació dels avenços va unit a l'avenç de les forces progressistes i democràtiques i és una característica diferenciadora de les societats desenvolupades davant de les més endarrerides. Ara bé, la taxa d'activitat de les dones és encara, a Catalunya, baixa respecte a la Comunitat Europea. Mentre que la taxa d'activitat masculina ha anat creixent durant els darrers anys, la taxa d'activitat femenina ha anat augmentant.

La crisi econòmica ha frenat l'activitat laboral d'algunes dones, però ha obligat a altres a treballar, en ser l'única que podia portar un salari a la família. El canvi de valors de la societat, la reducció de la grandària de la família són factors que afavoreixen l'activitat laboral de la dona. Si l'accés al sistema educatiu i el nivell d'estudis de les dones, des de ben petites fins als trenta anys, s'ha igualat al de l'home, no ha succeït el mateix en l'accés al mercat de treball. Els oficis i professions continuen segregant-se en masculins i femenins. Les dones ocupen categories amb escassa qualificació, baixa remuneració i poc prestigi social. Hi ha poques dones que ocupin llocs de responsabilitat, tant al sector públic com al privat. L'atur incideix en les dones, i especialment en les dones joves més que no en els homes. Entre les causes d'aquesta situació cal assenyalar la responsabilitat quasi exclusiva de la dona en la cura de la família i els fills, l'abandó del mercat de treball en els anys cabdals per a la qualificació i promoció professionals, la falta de seguretat i confiança que sovint tenim les dones en les nostres capacitats; els prejudicis encara existents sobre la incapacitat de les dones per realitzar determinats tipus de treballs; la desigualtat d'oportunitats respecte a l'accés al sistema educatiu, motivat en gran mesura per la concepció que s'ha tingut i es té del paper de la dona en la societat.

Aquesta situació obliga a emprendre una política encaminada no a concedir a la dona privilegis especials, sinó, simplement, a prestar una atenció adequada i diferenciada a cadascun dels diversos problemes que presenta la població femenina i, en concret —i aquest és l'objecte de la interpellació feta al darrer Ple i d'aquesta Moció subsegüent—, en el terreny de la formació professional i ocupacional.

El senyor Conseller de Treball, en la resposta a la meua intervenció en el passat Ple d'aquest Parlament, ens va exposar un conjunt de cursos i cursets específics per a la població femenina, però el que demanàvem es un pla estudiat, mesurat, especí-

ficat, d'aplicació immediata, que pugui ser avaluat periòdicament per tal d'introduir-hi, si cal, elements correctius que el facin més rendible i positiu.

El pla per a la igualtat d'oportunitats pel que fa a la formació professional i ocupacional hauria de dissenyar-se basant-se en un model de gestió integral que coordinés els diferents departaments o conselleries de la Generalitat, entitats i organitzacions i institucions que poden aportar-hi esforços, per tal d'afavorir la formació i l'ocupació, segons estudis seriosos de les necessitats del mercat de treball, i orientés i facilités l'accés de les dones a llocs de treball considerats tradicionalment com a masculins, i, més enllà, orientés les dones cap a un determinat tipus de formació que els permetés sumar-se al tren de les noves professions al mateix nivell dels homes, i no per quedar segregades novament de les categories socio-econòmiques que determinen els rols socials. Si hem d'avançar socialment, fem-ho junts, dones i homes.

Aquest model de gestió integral hauria de garantir la participació de diferents entitats i organismes interessats en el tema i promoure, en la pràctica, mesures d'acció positiva que afavorissin una quota de participació femenina en cursos, plans d'estudis, carreres professionals, cursets especialitzats, així com en contractacions laborals en activitats tradicionalment considerades com a masculines, i es possibilités, així, que la dona sortís de la marginació inferida pel fet de ser dona, i assumida moltes vegades per les mateixes dones com a normal i difícil de modificar, perquè forma part dels costums i tradicions més arrelades.

Estem davant de la reforma del sistema educatiu a nivell d'Estat. La Conselleria d'Ensenyament hauria de fixar l'adaptació d'aquesta reforma a Catalunya; tenim davant una veritable oportunitat per corregir desequilibris de tipus sexista quant a la formació, i endegar una política educativa per a la igualtat d'ambdós sexes, primer pas perquè, en un futur menys immediat, els problemes que avui denunciem estiguin superats.

En el marc d'aquesta reforma educativa, caldria combatre els estereotips sexistes en el material didàctic i els currículums, i introduir en les diferents àrees del currículum totes les aportacions amb què les dones han contribuït o contribueixen al desenvolupament de la cultura al llarg de la història; fomentar el canvi d'actitud entre el professorat a través de la sensibilització i la formació inicial i contínua; incorporació de la temàtica de la igualtat educativa entre els sexes en la formació inicial i contínua del professorat; arbitrar mesures específiques per garantir l'accés igualitari de les nenes a les noves tecnologies en el sistema educatiu no universitari. Aquests són, entre altres, alguns aspectes que s'haurien de tenir present. I encara que sembli que m'aparti, en alguna competència, de la Moció concreta, crec realment que no és així, i que la Conselleria d'Ensenyament hauria de tenir-ho present i prestar-hi més atenció.

Les mesures concretes del pla per a la igualtat, quant a formació professional i ocupacional, que propos, són les següents: estudiar la situació de la dona en zones urbanes i rurals, pel que fa a l'accés a la formació professional i al mercat de treball; fomentar la formació professional mitjançant la creació d'un Consell Català de Formació Professional en el marc de la política de diversificació de les opcions i la seva adequació a les necessitats i perspectives ocupacionals del mercat de treball, fent especial atenció als sectors de dones que encara no han assolit

els coneixements i habilitats de l'ensenyament bàsic i mitjançant l'establiment de serveis d'orientació i d'informació, sobre possibilitats i recursos professionals i suport en l'elecció professional; impulsar un acord de col·laboració entre la patronal, els sindicats, l'INEM i Generalitat per a la promoció i la difusió de les mesures per al foment de l'ocupació, amb especial referència a la contractació de dones amb professions i oficis infrarepresentats; acords entre el Govern de la Generalitat i l'INEM per al desenvolupament dels següents programes per a l'ocupació i la formació ocupacional: pla d'informació i recerca, contractació de dones en professions de majoria masculina, formació de formadors, incloent un mòdul sobre la situació laboral de la dona i polítiques d'igualtat d'oportunitats; formació ocupacional; establir un programa per a la inserció professional i laboral de joves immerses en el segment menys afavorit de la població, residents en zones urbanes i rurals amb pocs equipaments socials i sotmeses a una forta desigualtat d'oportunitats; dissenyar i crear la figura professional del conseller/consellera per a la igualtat d'oportunitats de la dona, amb l'objectiu que es desenvolupin mesures per a l'acció i la promoció de l'ocupació de la dona; mitjançant acords amb l'INEM, impulsar la promoció i formació d'una xarxa d'experts que coordinin aquestes situacions i vetllin pel seu compliment, i, a més, l'establiment de campanyes d'actuació, informatives i de control, a fi d'impulsar el desplegament de la normativa i de les relacions laborals, en relació amb el compliment de les normes protectores —maternitat, menors d'edat— que estableixin limitacions o prohibicions en l'accés a determinats treballs; denunciar actes discriminatoris, tant en l'accés a l'ocupació com en la publicitat d'ofertes en la relació laboral, i intensificar el control i la vigilància dels convenis col·lectius.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Prego a la Il·lustre senyora Diputada que recordi que el seu temps se li està acabant.

La Sra. TORRENT: Acabo, senyor President. Aquestes campanyes s'haurien de posar a consideració prèvia del Consell de Treball, i aquest en faria el seguiment.

Són unes mesures que pretenc positives, que desitjaria, com a dona i com a treballadora, que fossin aprovades; voldria l'aprovació de tots els grups, que es manifestés aquí la sensibilitat respecte al tema de la problemàtica de la dona, i de la dona treballadora en concret.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Correspon ara a la representant d'Iniciativa per Catalunya, Il·lustre Diputada senyora Fabián, la defensa de l'esmena presentada pel seu Grup.

La Sra. FABIÁN: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, des de l'escó, perquè és molt tard, encara que és molt tard perquè ahir vam donar satisfacció a una afició històricament masculina (*remor de veus i rialles*), i, d'altra banda, perquè el senyor Subirà no té ganes d'escoltar i no ha escoltat ni un sol dels raonaments de la senyora Torrent (*rialles*), i, per tant, és bastant inútil que continuem dient coses.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau!

La Sra. FABIÁN: Estem absolutament d'acord amb les mesures que eliminin la discriminació de la dona en les seves possibilitats d'accés al món educacional i al món laboral; pensem que aquesta discriminació es dona des de l'educació bàsica; després, en la formació professional i en la formació universitària; pensem que són necessàries les mesures que vostè ha asse-

nyalat, senyora Torrent, i pensem també que serien bons uns cursos especials de formació professional, a fi que dones que abandonen el món laboral per dedicar-se a les tasques de procreació durant molts anys —o uns quants anys, mentre els seus fills són petits— poguessin integrar-se, després d'aquests anys, després d'haver estat reciclades per aquests cursos, que haurien de ser previstos des de les Conselleries d'Educació i de Treball.

La nostra esmena no era més que una esmena que pretenia que les centrals sindicals..., que pretén, vaja, que les centrals sindicals, que són realment les que coneixen els problemes amb què es troben les dones treballadores, d'accés als llocs de treball, poguessin participar en la planificació que vostè demana, senyora Torrent.

M'ha fet, vostè i el seu Grup, una proposta que no siguin explícitament les secretaries de les dones les que hi participessin, sinó els sindicats més representatius. Tenen tota la raó a dir que nosaltres no som ningú per dir qui hauria de participar des de les institucions. De tota manera, aquesta Diputada està molt orgullosa que existeixin les secretaries de la dona i, segurament, ha estat una deformació emotiva i professional assenyalar que fos de la Secretaria de la Dona, concretament, la participació.

Per tant, accepto la transaccional; és evident que són els òrgans els que han de determinar quins són els òrgans i aprofito per saludar que les dues centrals més representatives disposen de secretaries de les dones i quasi totes les federacions de les dues centrals majoritàries també.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ : És evident, senyor President, i molt breument.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí.

El Sr. SUBIRÀ : L'estadística demostra, senyor President, que els diputats del nostre Grup parlamentari, entre els quals em compto, escolten molt més. Perquè els que no hi són, evidentment, no poden escoltar, i aquesta estadística està basada, simplement, en els resultats de les votacions.

I segon punt, senyora Fabián, també les estadístiques demostren que el 55% de socis del Barça són dones. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, correspon ara al Grup Mixt, si ho desitja, posicionar-se en relació amb aquesta Moció.

El Sr. FERNÁNDEZ TEIXIDÓ : Sí, senyor President, molt breument.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President. Partim de la base —com ens acaba de recordar la Il·lustre Diputada senyora Torrent— que l'atur femení és molt superior a l'atur masculí i que, a més a més, és el primer d'una llarga durada, que es caracteritza per una menor cobertura i perquè són inferiors les prestacions que es donen a les dones aturades.

És doncs, des del nostre punt de vista, imprescindible portar a terme una política econòmico-social i formativa que afavoreixi la integració de les dones en el món laboral, com a principal resposta a aquesta tendència creixent de feminització de la

pobresa, la qual cosa exigeix programes de formació i d'ocupació singulars per a aquells col·lectius de dones que es troben en especials dificultats d'incorporació en el mercat de treball.

Cal arbitrar, doncs, les mesures necessàries que propiciïn la incorporació al mercat de treball de totes aquelles dones que vulguin incorporar-s'hi i, en aquest sentit, els diputats —aquesta vegada tots els del Grup Mixt— considerem imprescindible portar endavant una tasca de formació professional i ocupacional, com a via de promoció per tal d'incorporar la dona a tots els àmbits socials i laborals en termes d'igualtat.

La formació, doncs, és la principal via de promoció i integració en el món del treball, i si el que pretenem és aconseguir una efectiva igualtat d'oportunitats entre l'home i la dona, hem de ser conscients de la necessitat de millorar les possibilitats d'accés a l'ocupació que, indubtablement, afavoriran o s'afavoriran mitjançant la formació ocupacional com a instrument de promoció de l'ocupació.

Per tot això, creiem que cal prendre mesures concretes i portar a terme un pla d'acció en la línia que planteja la Moció que estem debatent, per la qual cosa anunciem el nostre vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO (*de l'escó estant*) : Dos mots només, senyor President, per expressar el suport del nostre Grup a la Moció que presenta el Grup Socialista. Malgrat que l'impuls per a la igualtat d'oportunitats de les dones respecte als homes és tema d'una comissió específica d'estudi, fóra bo —considerem— que el Govern presentés un pla d'acció en aquest sentit a la Comissió de Política Social, per tal que s'hi pugui debatre urgentment el tema, i, consegüentment, es puguin prendre les decisions oportunes pel que fa a la formació ocupacional i professional igualitària entre homes i dones.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President, molt breument. Senyores i senyors diputats, per anunciar el nostre vot favorable a la Moció defensada pel Grup Socialista. Aquest problema que no sols afecta Catalunya sinó —tal com bé li va dir el senyor Conseller— afecta Espanya, Europa i tot el món, però tenim el deure i l'obligació, des del Parlament de Catalunya, de crear unes condicions adequades per fer efectiva la igualtat d'oportunitats de les dones respecte als homes, pel que fa a la formació professional i ocupacional. I en aquesta línia de millorar la igualtat, senyora Diputada, votarem favorablement la seva Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA : Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, mirin, totes les mocions que es presenten en aquesta Cambra comencen amb les mateixes paraules : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu...» Bé, mirin, tant a nivell... (*Remor de veus.*) La majoria...

tant a nivell personal com en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, els he de dir que no cal instar, en aquest cas, el Consell Executiu a actuar, ja que ho està fent, ho ha fet i ho continuarà fent de la mateixa manera.

El que sí que caldria, senyors diputats i senyores diputades, fóra que aquest Parlament aprovés una resolució per la qual tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra ens comprometéssim a instar el Govern central que traspasés totes les competències en matèria d'ocupació. Perquè, en realitat, aquest és el punt principal. Vostès saben que l'ocupació és una de les competències que, any rere any, estem reclamant i que, malgrat tot, encara no ha estat traspasada. De tota manera —i cenyint-me al que diu la Moció—, he de dir-los : primer, que el Consell Executiu és sensible a aquest tema, i, tot i no tenir competències en aquesta matèria, la seva aportació ha estat important no únicament en la línia del pressupost, sinó també en la de l'esforç per racionalitzar i modernitzar els continguts de les diferents especialitats, amb l'única finalitat, lògicament, d'adequar l'oferta de titulats que generen els centres formatius a les necessitats reals del món productiu.

Això vol dir que, en una gran part dels cursos de formació professional reglada, s'afegiran mòduls d'informàtica adequats al camp o l'especialització concrets. Tot això amb la finalitat que les persones que cursin aquests estudis tinguin majors probabilitats de trobar llocs de treball, com així es va poder comprovar l'any passat.

Quant a la formació professional ocupacional —i com vostès ja saben— aquesta és finançada, en un 50%, pel Fons Social Europeu, i en l'altre 50% per la mateixa Generalitat. Fins ara era impossible saber amb anticipació amb quin import es podria comptar per als anys següents; potser això canviarà en un futur —tal com veurem ja més endavant— però ara per ara és així; només cal que agafem els dos darrers anys. El 1988, la Conselleria de Treball va aconseguir que el Fons Social Europeu li aprovés el 68,71% de l'import sol·licitat, és a dir, va disposar d'una subvenció de 2.029 milions de pessetes. Els programes varen beneficiar un total de 18.106 persones, de les quals el 53% eren dones.

Pel que fa a aquest any, 1989, la Conselleria de Treball comptarà aproximadament amb un 55% del total demanat. Això significa 1.817 milions de pessetes, que beneficiaran un total de 15.479 persones, de les quals, seguint el mateix percentatge del 53%, en resultarien unes 8.165-70. Cal dir, però, que la inversió a Catalunya en formació professional ocupacional realment ha augmentat; enguany és d'11.000 milions de pessetes, però que arriben a través de l'INEM. És per això que al començament els deia que una de les coses que cal fer seria reclamar, des d'aquesta Cambra, el traspàs de competències de l'INEM. Aleshores sí que podríem parlar d'un veritable pla. La diferència —com han pogut comprovar— és d'11.000 milions contra 1.788 milions de pessetes a favor de l'INEM.

De tota manera, pel que fa a la Conselleria de Treball, és il·lustratiu de resseguir els diversos cursos que s'estan impartint en formació professional ocupacional. Lògicament no els en donaré una llista exhaustiva, però sí que m'agradaria donar-los alguns exemples perquè reflecteixen una mica el que demanava, senyora Torrent.

Aquí hi ha cursos sobre *marketing*, disseny d'alineació, secretariat, auxiliar de biblioteques, gestió fiscal, agents d'assegu-

rances, tècniques elèctriques, auditoria d'empreses, ebenisteria i fusteria, tècniques comptables i financeres, mecànica —amb diverses especialitats— i gestió i organització empresarial; li n'he dit només unes quantes.

Podem veure que són molt variades i que hi ha incorporades ja algunes de les matèries tradicionalment dites masculines. Però, el cas més important és que la Direcció General d'Ocupació va posar com a norma per a subvencionar els cursos que el 70% dels destinataris havien de trobar feina. Podem dir, amb satisfacció, que el 60% aproximadament de les persones que varen seguir cursos estan ocupades. Aquesta és la taxa més alta aconseguida a nivell d'Estat. Cal deixar constància que, fins i tot, els inspectors del Fons Social Europeu varen quedar positivament impressionats en observar aquests resultats. És per això que em plau de compartir-los amb vostès.

El Consell Executiu és plenament conscient que aconseguir la preparació adequada és un element clau per a la integració de la dona al treball i que, en definitiva, la formació, en tots els seus nivells, és el factor que pot influir més positivament amb vista a la igualtat d'oportunitats laboral home-dona.

El Departament de Treball té la voluntat de continuar actuant, tant com pugui, per ajudar la dona a incorporar-se, en igualtat d'oportunitats, al món del treball. Vull recordar-li que l'any passat ja es varen iniciar uns cursos per a tècnics sobre igualtat d'oportunitats i que aquests se seguiran aquest any però, a més a més dels cursos habituals, estan previstes accions per a aquest 1989, destinades específicament a dones, majoritàriament majors de 25 anys, per un import de 162 milions de pessetes, els quals també són cofinançats pel Fons Social Europeu i que afectaran unes sis-centes seixanta dones.

El programa formatiu es realitzarà, indistintament, en centres ocupacionals, gremials o en d'altres entitats especialitzades col·laboradores de la Generalitat. Tenint en compte que la selecció de cursos es realitzarà, tal com vostè demanava, en funció d'aquelles activitats professionals en les quals hi ha una major demanda de personal qualificat, podem situar les perspectives reals d'ocupació per sobre del 65% de les joves participants. Així mateix està prevista una orientació professional que contribuirà a augmentar aquestes expectatives ocupacionals i encaminarà les cursetistes en un doble sentit : cap a la professió més idònia a les seves característiques personals, i cap al tipus d'empresa i sectors més adequats a la formació impartida. Amb aquesta finalitat es contracten els serveis d'un conjunt de gabinets de professionals, que són els encarregats de portar a terme una primera sessió d'informació col·lectiva; una altra, de complimentació d'una bateria de test i, finalment, de l'explotació lliurement i el comentari individualitzat dels resultats d'aquesta.

Finalment he de dir-li, senyora Torrent, que vostès no anaven errats a demanar un pla per a tres anys. El Fons Social Europeu —ja acabo— està preparant un nou instrument : el mercat comunitari de suport. Encara no és un fet, quan estigui aprovat coneixerem les grans línies i es podran programar accions anuals dins d'una perspectiva de tres anys. Per tant, un moment d'expectativa d'un nou marc d'actuació no és, precisament, el moment més idoni per planificar més enllà del que és habitual, i més tenint en compte que el Departament treballa sobre la base de pressupostos anuals, i per aquest 1989 ja està aprovat i, pel que els he dit anteriorment, funciona amb

plena satisfacció.

No crec que valgui la pena continuar intentant demostrar amb paraules l'actuació plenament satisfactòria de la Conselleria de Treball, ja que, en el món de les realitats, val més un fet que mil discursos.

I és per tot el que els he dit que els anunciem el nostre vot en contra de la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. La Il·lustre senyora Diputada, senyora Dolors Torrent, es pot posicionar en relació amb l'esmena presentada per Iniciativa.

La Sra. TORRENT : Senyora Bruguera, permeti'm que li digui una cosa : vostè ha fet referència que totes les interpellacions i mocions comencen d'una determinada manera. Jo li voldria dir que totes les respostes seves són de la següent manera : «ho anem fent, tot va bé, ho anem fent, i el que no anem fent, la culpa és de Madrid». (*Remor de veus.*)

I ara, per ser breu, i referint-me a l'esmena que s'ha presentat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La qual cosa li agrairà aquesta Presidència...

La Sra. TORRENT : I tothom, suposo... Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Fabián, com que ja havíem parlat abans ja sap l'esmena transaccional que proposo, que presentaré ara al senyor President de la Mesa i seria la següent : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar a la Comissió de Política Social, abans d'acabar l'actual període de sessions, un pla d'acció amb la participació dels sindicats més representatius, per impulsar la igualtat d'oportunitats de les dones respecte als homes, pel que fa a la formació professional i ocupacional per als propers tres anys».

Agrair, a més, a la resta de grups que han mostrat la mateixa sensibilitat de la Moció i que han manifestat que hi votarien a favor.

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, sotmetrem la Moció, amb l'esmena transaccional que se'ns ha llegit, a votació.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

El darrer punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la Política Relativa al Medi Natural, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno, a qui tinc el gust de donar la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política relativa al Medi Natural

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Prometo solemnement que no ho llegiré tot. (*Rialles.*)

Bé, tornem a parlar del medi, perquè el passat plenari vam fer, vaig presentar una interpellació sobre el medi ambient o sobre el medi natural —que no vam acabar-ho d'aclarir— i que, tot i que vaig intentar explicar —no sé si hi vaig reeixir— que des d'un punt de vista científic no existeix una diferència

sensible o una separació entre aquests dos conceptes de «medi ambient» o «medi natural», avui voldria fer uns breus exemples.

Quan hi ha algun incendi forestal, els efectes d'aquest incendi corresponen al medi ambient o al medi natural? Quan hi ha embassaments de residus urbans o industrials, a qui li correspon, això? Quan hi ha la construcció d'una carretera o d'una pista que passa per camps cultivats, que passa per zones urbanes o que passa per boscos, a qui li correspon? Quan es fa una protecció de la fauna o de la flora, de la vegetació d'un determinat territori, a qui li correspon? Medi ambient? Medi natural? Quan hi ha activitats extractives, a qui li correspon? Quan hi ha degradació del sòl, sigui per pluja àcida, sigui per diversos abocaments, a qui li correspon? Jo dubto que sigui, la pluja àcida, al medi ambient... Quan hi ha contaminació de les aigües, i poso marines o poso continentals, a qui li correspon? Jo diria, fins i tot, que hi ha competències compartides, perquè... Després ho comentaré.

El Conseller Molins, en la seva resposta, ens assegurava que el model que aquí havíem elegit de dues direccions generals dependents de dos departaments diferents, que una es digués del «medi ambient» i l'altre del «medi natural», tenien una distribució de competències que —llegeixo textualment— «obliga a una coordinació que intentem dur amb eficàcia els responsables d'ambdós Departaments».

Jo dic : coordinació amb eficàcia? En tinc alguns dubtes. El mateix dia que acabàvem el plenari, és a dir el dijous a la nit, vaig assistir a una xerrada de presentació del Pla d'Espais d'Interès Natural, efectuada per la Direcció General del Medi Ambient, i quan se'ls va preguntar, als que ens explicaven com funcionava el Pla, quins són els recursos que es preveuen per fer efectiu el pla, quins són, segons marca la Llei, els beneficis tècnics i financers que hi ha previstos per a la població de la zona i les seves activitats, em van constestar textualment : «Ah, això és cosa del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè ells en porten la gestió». Malament podem portar una coordinació quan, quan es fa una explicació d'un pla, es diu que tota la part econòmica no correspon, que els veïns només s'assabentaran de quina és la filosofia, però que els detalls tècnics, en tot cas, que els preguntin al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Una de dues : o no hi ha coordinació o les coses no estan ben fetes.

El Conseller dubtava, en aquests moments, quan li parlava del control de la contaminació atmosfèrica, perquè hi ha una partida de la pluja àcida efectuada per les centrals tèrmiques de Ceres o d'Andorra, a la província de Terol, que correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; en canvi la contaminació atmosfèrica produïda per indústries petroquímiques, per exemple, a Tarragona, resulta que depèn o dependrà, quan s'acabarà el procés aquest de la Llei de Control Atmosfèric, del Departament de Política Territorial. Jo em pregunto : hi ha molta diferència entre una indústria petroquímica i unes centrals tèrmiques? Em fa l'efecte que no; en tot cas, és un lapsus més.

I el control de qualitat de l'aigua —per exemple, l'aigua de l'Ebre, i la influència que pot tenir en els conreus, en els habitants i en la salut de tota la gent que pot afectar, i fins i tot dins de la zona de parc natural, perquè passa pel parc natural del delta de l'Ebre, aquesta aigua—, de qui depèn? Aquí vam

veure que depèn del Departament de Política Territorial, del Departament de Sanitat, del Departament d'Indústria i, òbviament, si hi ha un parc natural, dependrà del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. No és una gran coordinació i no és una gran efectivitat, la que es pot fer quan hi ha tants organismes implicats.

Per això nosaltres tenim en el primer i últim punt de la Moció unes propostes d'unificar. En la primera diem: «Estructurar les actuals Direccions Generals Medi Ambient i del Medi Natural en una única direcció general, adscrita al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que assumi les competències i les funcions que tenen les dues actuals, així com el control de la contaminació de les aigües continentals» —ja que tenim les marines— «amb l'objectiu d'incrementar l'eficàcia en el control i gestió del medi».

Jo crec que, íntimament, molts de diputats d'aquí, molts tècnics —estic segur que quasi tots els tècnics que treballen en el tema del medi— i algun conseller estarien d'acord —dic «íntimament»— que aquesta proposta és racional, és seriosa i és més coherent que la divisió actual, i que, si no s'unifica..., avui em donaran els arguments que voldran, però si no s'unifica és únicament i exclusivament perquè hi ha una competència de competències entre els diversos departaments.

I l'últim punt de la nostra Moció va dirigit a procurar la creació, dins d'aquesta legislatura, i atesa la importància del tema del medi, d'una estructura del medi «independent de qualsevol departament específic, que garanteixi el control sobre les actuacions del mateixos departaments que puguin produir un impacte ambiental». Per què? Perquè entenem que, des del moment que s'unifiquen les direccions generals, des del moment que existeixi un pla global de gestió del medi, des del moment que això generarà una sèrie de recursos i d'activitats, tindrà la suficient entitat com perquè es pugui crear allò que en altres llocs es diu una agència del medi ambient, o el que nosaltres desitjaríem, una conselleria del medi ambient pròpia, perquè entenem que aquest tema se la mereix —i, si no podem fer-ho dins d'aquesta legislatura, almenys al principi de l'altra hauria de ser possible; mentrestant, crear l'agència com a pas posterior a les unificacions de les dues direccions generals.

El segon apartat nostre diu: «Elaborar i aprovar, abans de finals del 91, un pla global de control i gestió del medi que especifiqui els objectius a aconseguir, les mesures a prendre i els recursos per a portar-ho a terme.» També, quin és l'objectiu que nosaltres pretenem amb això? Pensem que s'han de coordinar les diferents actuacions que el Conseller Molins ens deia l'altre dia que hi està treballant la Junta de Sanejament, la Junta de Residus, el control atmosfèric, les activitats extractives, el flamant i encara no nat Pla d'Espais d'Interès Natural, etcètera. Tot això, més que actuacions aïllades, entenem que haurien de respondre a una planificació global dins d'aquest model que hem aprovat recentment, a primera hora d'aquesta tarda, que deïem que era un model de creixement econòmic, que fos harmonitzat amb la protecció i millora del medi; model que, junt amb el quart punt nostre, pensem que va ineludiblement lligat amb la tasca aquesta d'educació ambiental, tasca que hem d'incrementar a l'ensenyament bàsic i mitjà a través de la col·laboració —i dic a través de la «col·laboració», perquè entenem que és als nois de bàsica i d'ensenyament mitjà a qui s'ha de plantejar això, i, per tant, afecta el Departa-

ment d'Ensenyament—, col·laboració, per tant, entre el Departament i la nova direcció general per anar inculcant als joves els hàbits de conservació, respecte i estimació a la natura.

I voldria sustentar aquests dos punts, la necessitat del pla global i la de l'educació ambiental, en l'aval que ens dona aquest llibre —que jo li recomanaria al Conseller que ho fes igual que jo: jo el tinc com a llibre de capçalera i l'utilitzo totes les nits que no tinc prou son, per anar-ne llegint algun trosset—, que, avalat per aquests 130 científics i tècnics naturalistes, diu, a l'últim capítol —que diu: «Recapitulació de dades per a una estratègia ambiental global»—, diuen el següent —faig un breu resum—: «Tanmateix, no podem deixar de dir que tots els punts que seguiran» —que són les actuacions concretes— «i segurament encara d'altres, constitueixen la base conceptual d'un tan hipotètic com desitjable Pla General de Gestió de la Natura o d'una encara més hipotètica i necessària Llei de la Natura» —o si ho volem, Llei del Medi— «que, adequada a les nostres circumstàncies, sigui la traducció jurídic-administrativa al nostre país de l'estratègia mundial per a la conservació. És innegable que s'ha progressat bastant en el darrer decenni, però no hem arribat encara a tenir aquest marc general de referència jurídica. Pensem que l'ordenament jurídic encarrila el funcionament de la societat, però són les normes morals d'aquesta mateixa societat, els valors ètics, estètics i culturals que ella reconeix, allò que de debò actua com a desencadenant últim, com a homologador o desautoritzador de les actuacions. És per aquesta raó que tenim fe en l'educació ambiental ben feta i multitudinàriament difosa: ens cal, en efecte, un marc jurídic sòlid, adequat i àgil, però, sobretot, ens cal una collectivitat que no el necessiti coercitivament més que en casos comptats.»

Per això, perquè tinc el convenciment que la meua posició està avalada per tècnics prestigiosos, crec que ens mereixeríem el suport unànim a aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Madueño defensar l'esmena presentada a aquesta Moció pel seu Grup parlamentari, el Grup parlamentari Socialista.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Deia abans que som una de les autonomies... o possiblement l'autonomia que té més competències sobre el tema mèdio-ambiental, i que això ens possibilitaria no només fer una política global, sinó sobretot fer una política de gestió global a nivell del tema mèdio-ambiental. I fins fa poc —i jo diria que fins i tot avui— tenim una de les dispersions més grans en el tema de la gestió mèdio-ambiental que es poden trobar en tot l'Estat: tenim competències a Governació, a Sanitat, a Indústria i Energia, a Agricultura, Ramaderia i Pesca, a Política Territorial i Urbanisme, i fins i tot en podríem trobar en altres conselleries.

Mentres altres autonomies amb menys competències que nosaltres disposaven de la Direcció General del Medi Ambient o d'altres més avançades ja disposaven d'agències del medi ambient —per tant, d'unitat de gestió—, nosaltres disposàvem de Serveis de Medi Ambient a Política Territorial o de Serveis de Medi Natural a Agricultura. Però, afortunadament, després de la crítica de molts grups i la demanda de molts grups que s'havia de caminar cap a la unitat de gestió en els temes mèdio-ambientals, es va prendre la mesura —tímida mesura— de

crear la Direcció General del Medi Ambient, aquesta Direcció General del Medi Ambient que s'ha creat amb caràcter merament urbà, mancada pràcticament de la gestió del medi natural.

Com es pot entendre la gestió mèdio-ambiental global, com avui s'entén a nivell de tot Europa, com s'entén a nivell general sense el medi natural? Però és que, a més, sense el cycle hidràulic, sense —sobretot— el sanejament. Com es pot pensar a fer una política, una pla d'actuació mèdio-ambientals sense la gestió del medi natural i del medi aquàtic? Més que la Direcció del Medi Ambient, l'hauríem hagut d'anomenar Direcció General de Residus i Contaminants Urbans; és a dir que s'ha fet un organisme per gestionar els residus, les activitats classificades i part de la contaminació atmosfèrica.

La Moció, després de la interpellació, per a nosaltres, creiem que fa unes propostes positives, si bé no estan en la direcció de la política que nosaltres creiem que s'hauria de fer des de Catalunya, ateses les competències que tenim i atesa la sensibilitat que sobre aquest tema existeix, però creiem que van en la línia positiva d'avançar cap a aquesta unitat de gestió. I nosaltres pensem, com a pas... —i, en la nostra esmena, així ho proposem, concretament—, com a pas intermedi fins a la creació de la Conselleria del Medi Ambient, creiem que la constitució de l'Agència del Medi Ambient de Catalunya seria un pas positiu, com s'ha demostrat en altres autonomies que fa temps que disposen d'ella i que estan fent una política positiva, realment, a nivell de l'Estat espanyol.

L'altra esmena, si bé creiem que ja les propostes de la Moció van en aquesta línia, nosaltres creiem que la nostra esmena concreta més aquesta postura.

L'altra esmena nostra també matisa una de les propostes de la Moció, en el sentit que, fins que no es creï aquesta Agència del Medi Ambient, s'aglutinin les diferents competències, ja siguin de medi natural o d'altres, en la Direcció General..., una direcció general de medi ambient, realment dotada de competències.

L'última esmena, creiem que és necessari, atesa aquesta enorme dispersió que existeix sobre els temes de medi ambient, que es faci un pla global d'actuació sobre la millora i la preservació del medi ambient, i un programa d'actuació dintre d'aquesta legislatura.

Som conscients que, sense la unitat de gestió, serà molt difícil —molt difícil— poder dissenyar, i menys realitzar, una política coherent del medi ambient. El mateix Conseller, l'altre dia, reflexionant sobre el tema, reconeixia aquesta dificultat quan afirmava que aquesta distribució de competències obliga a una coordinació «que intentem dur a terme amb eficàcia, responsables d'ambdós Departaments, Agricultura i Política Territorial». Suposo que alguna coordinació hauria de tenir també amb Indústria i amb altres departaments que també tenen competències en els temes mèdio-ambientals. I, com va demostrar molt bé l'interpellant, que, de vegades, aquesta coordinació consistia en l'existència de dos serveis per tractar la mateixa cosa.

Aquesta necessitat —i amb això acabo—, volia dir que, la necessitat d'aquesta unitat de gestió, la reconeix fins i tot el mateix Consell Executiu quan, en el preàmbul de la creació de la Direcció General del Medi Ambient, ho diu taxativament, quan diu: «Que estigui basat, fonamentalment, en una gestió

unitària dels diferents aspectes que incideixen en l'adopció d'una política de preservació del medi ambient». Així de clar i taxatiu s'expressa el Consell Executiu quan fa la creació de la Direcció General del Medi Ambient. Potser la discussió s'hauria de fer de què entén el Consell Executiu per «medi ambient». Potser és, només, les competències que té l'actual Direcció General del Medi Ambient. Crec que no és així, perquè el Conseller, el dia passat, ens va fer una tirallonga ben llarga del que s'entenia per «medi ambient», i la majoria de coses no eren competències de la Direcció General del Medi Ambient. Per tant, és una necessitat reconeguda pel mateix Consell Executiu i per tots els grups d'aquesta Cambra, i, fins que no disposem d'aquesta unitat de gestió, difícil serà que fem una política real de medi ambient per tractar aquest territori malmès que hem heretat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en relació amb la Moció, i en representació del Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Moltes gràcies, senyor President. Amb molta brevetat, i només desitjant que l'Il·lustre senyor Diputat Gimeno no tingui la impressió que no concedim importància a la seva intervenció, dues breus afirmacions: la primera és que compartim totalment l'esperit i la lletra de la seva intervenció, i assumim i ens felicitem per la citació que vostè ha utilitzat just al final de la seva intervenció. Creiem en aquesta citació fil per randa, creiem que és una citació ben trobada, creiem que és una citació que aquests mateixos tècnics es marquen com a camí del que s'ha de fer, i, per tant, subscriuim totalment la citació i la seva intervenció.

I, la segona consideració és per plantejar la decisió de tots els diputats del Grup Mixt, de votar favorablement els quatre punts de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, també molt breument, efectivament. Volia dir que el nostre Grup, pel que fa al segon i el tercer punts de la Moció presentada, d'entrada i sense cap mena de vacil·lació, no va tenir cap dubte que calia donar-los suport. Teníem els nostres dubtes sobre el sentit del primer i darrer punts, però he de dir que, després de la intervenció de l'interpellant, i també, en part, de les apreciacions fetes pel senyor Madueño, doncs, he de dir que compartim el principi global d'unitat de gestió pel que fa als temes mèdio-ambientals, i si el que es demana, el que es proposa en el primer punt no és la supressió pura i simple de la Direcció General de Medi Ambient, sinó l'inici d'un camí que dugui a la constitució d'una agència o d'una entitat que agrupi tots els temes que fan referència al medi ambient, doncs, he d'anunciar que hi votarem favorablement el text íntegre de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La Il·lustre representant del Grup Popular, senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President. El nostre posicionament va en la mateixa línia del que ha fet esment el nostre Portaveu, senyor Aleix Vidal-Quadras, en l'anterior Moció del medi natural, del Grup Mixt, i amb aquest criteri, senyor Diputat, li diem que votarem favorablement.

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara posicionar-se al representant del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, permeti'm, senyor Gimeno, que em congratuli pels termes de la seva Moció, perquè, en realitat, el que fa no és res més que proposar noves formes de presentació d'allò que ja està funcionant o d'allò que ja s'està fent. (*Remor de veus.*) Perquè entenem que vostè presenta una proposta fruit d'una discrepància, que no és sobre fets essencials, sinó que, en el fons, afecta aspectes que podem considerar complementaris. I, com que discrepar, com deia aquest matí un il·lustre diputat del seu Grup, és un element essencial del sistema democràtic —sembli bé o no sembli bé la discrepància—, vostè exercita un dret legítim, que, en aquest cas, veurà com queda reduït a qüestions purament formals. Perquè, en el primer paràgraf i en el quart, proposen una nova estructura en l'organització administrativa catalana en matèria de medi ambient.

No sé si una altra organització pot ser millor o pitjor; depèn. Del que estic segur, del que estem segurs és que, canviar a cada moment ni seria millor ni seria efectiu, ni seria beneficiós per al país. I que, en canvi, és millor, és més efectiu i és més beneficiós per al país donar un vot de confiança a una organització que encara és molt i molt recent.

No podem fer un judici prematur sobre l'eficàcia d'una direcció general que va ser anunciada pel President en el debat de política general, va ser creada per un decret del 12 de desembre i configurada per un decret del 13 de març; vol dir, això, fa quatre dies. Per tant, no podem fer un judici prematur sobre la seva eficàcia, ni podem, per tant, ara, ara mateix, plantejar la seva remodelació. Per nosaltres, l'estructura actual és bona —si més no, per ara—, i si amb el temps es requereixen noves solucions, ja en parlarem.

Pensí que només adequar això vol dir adequar moltes coses, i encara no fa una setmana la Comissió de Política Territorial es reunia per dictaminar una modificació de la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, necessària per anar adequant aquesta nova estructura, creada encara no fa un any, sobre la base de la Direcció General del Medi Ambient.

En el segon paràgraf ens proposa que es faci un pla global per al control i la gestió del medi. Suposo que vostè estarà amb mi que, ara per ara, hi ha en marxa o en fase avançada de redacció una sèrie de plans sectorials —que, entre tots, entre tots ells, constitueixen el que podria ser aquest pla global que vostè proposa—, d'elements que... Em refereixo, per exemple, al Pla de Sanejament, al Pla de Residus Industrials, al Pla d'Espais d'Interès Natural, al Pla de Mesures davant la Contaminació Atmosfèrica, i a moltes altres coses que, de vegades, no sempre poden estar connexes dintre d'un mateix pla.

L'experiència d'aplicació d'aquests i d'altres instruments de planificació i de gestió aconsellarà al seu moment la conveniència o no d'una gestió integrada. Però és que aquests plans van

bé, i no explicaré el perquè, perquè és un tema que ha estat parlat des d'aquesta tribuna moltes i moltes vegades, i que el trobem a bastament en molts *Diaris de Sessions* i en molts *Butlletins* d'aquest Parlament. Però, per posar un exemple, per exemple, sap per què en aquest país hi ha tantes platges que tenen la bandera blava? Doncs, perquè és el fruit d'una gestió que, sense estar integrada, fins ara, ni en la Direcció General —ara s'hi integrarà—, doncs, hi ha hagut, des de l'any 84, seixanta persones que han anat controlant des de 164 punts unes mostres de l'aigua de les platges, de l'aigua ran de les platges, i així s'han donat una sèrie de banderes blaves, doncs, d'acord amb una normativa del Mercat Comú, que van fer, fins i tot, sorprendre, de veure què passava, van fer venir aquí, al Congrés de Lloret, a mirar a veure si és que s'havia incomplert aquesta normativa, i varen quedar sorpresos que, aquí, realment, això funcionava i que era on hi havia un índex més elevat de platges en bon estat de tot l'Estat.

Hi ha un altre punt amb el qual nosaltres, en principi, estariem d'acord, en el fons; el que passa és que cal reconèixer que, si actua... —que és el tercer paràgraf de la seva proposició—, que respon a un mandat, de fet, de l'article quart de la Llei d'Espais Naturals, que diu —no el tinc aquí mateix, ara— que els organismes de la Generalitat hauran de fomentar l'ensenyament de les disciplines i l'educació mèdio-ambiental de la gent de Catalunya. Això s'ha fet, s'està fent, i s'han creat moltes escoles de la natura, s'han fet cursos de formació per a monitors, s'han tractat aspectes referits al medi natural en el marc del programa Salut a l'Escola, s'han fet eines pedagògiques diverses, com aquests quadres que vostès deuen conèixer sobrerament, i la Direcció General del Medi Ambient, amb la Direcció d'Acció Cívica i el Departament d'Ensenyament estan creant, estan muntant, en el marc de la campanya a favor dels valors cívics, apartats referits, en termes de protecció, a la natura i al respecte del medi. Això és important incrementar-ho, no hi ha dubte; però aquest és un tema que també, en certa manera, ja s'està fent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se, en relació amb l'esmena del Grup parlamentari Socialista, a l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. També seré breu; simplement, tot i que no correspon, volia clarificar al senyor Masó que les meves propostes no són fruit de la discrepància, sinó fruit de la incongruència, i no de la incongruència meua, sinó de la incongruència del Govern de la Generalitat, que fa nàixer una direcció general, que és clar que és jove, però que desgraciadament va nàixer disminuïda, i, jo, el que demano és que la tornem a la normalitat o intentem donar-li la normalitat, perquè és clar que, si té condicions normals, funcionarà molt millor que si la disminuïm. Si s'aprova o no s'aprova, he dit abans que serà responsabilitat de vostès, perquè jo vull agrair aquí, públicament, que tots els grups, sense excepció, han donat la raó, han dit que votaran favorablement aquestes propostes, i si, per qüestions tàctiques, per qüestions —com abans deia— de batalles o de competències entre competències d'uns i dels altres, no ho poden aprovar, no deixaran de mantenir una incongruència que seria millorable a través d'aquesta proposta.

Centrant-me en les esmenes, a mi em fa l'efecte que, si s'aprovesin tal com estan plantejades pel Grup Socialista, crearien una mica de confusió, i, per tant, jo proposaria que fèssim una esmena transaccional. La primera seria —això de l'agència del medi ambient, ho tractaríem en l'últim punt—, i el que faríem seria, al primer paràgraf nostre, on diu «així com el control de la contaminació de les aigües continentals», el que afegiríem seria el que planteja el Grup Socialista, que diu «així com la resta de competències que actualment són distribuïdes en altres òrgans i organismes de la Generalitat, amb l'objectiu», tornaria a afegir el final nostre, «d'incrementar l'eficàcia en el control i la gestió del medi». Crec que és més complert, i, per exemple, ahir, sortia al diari una informació que deia que la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya es queixava dels efectes negatius que tenia la pràctica de l'esquí en el medi natural a les muntanyes dels Pirineus, és a dir, en totes les zones on hi ha aquestes estacions. Per tant, com que això, en realitat, correspon al turisme, la gestió d'aquestes àrees de pràctica de l'esquí, suposo que seria una competència que també hauria d'estar assumida; per tant, queda més clar dir «així com la resta de competències».

En el segon punt, quan es planteja aquí el pla d'actuació i el programa, sembla que he explicat bastant bé que el pla global intenta ser no una suma de plans sectorials, com també deia el senyor Masó, perquè d'una suma de plans sectorials surt una suma de plans sectorials i prou, i d'una suma de llibres surt una suma de llibres, no un llibre refós; per tant, era una coordinació d'aquests diversos plans sectorials en forma d'uns objectius globals i únics. I crec que això s'ha de continuar mantenint, i, en tot cas, el que agafaria és la necessitat d'actuacions immediates per mitjà de programes concrets per a aquesta legislatura. El punt quedaria: «Elaborar i aprovar, abans de finals del 90», modifico això del «91», perquè crec que és un termini massa llarg i no tindria objecte dins d'aquesta legislatura, «un pla global de control i gestió del medi, que especifiqui els objectius a aconseguir, les mesures a prendre i els recursos per portar-ho a terme, així com un programa d'actuació immediata de millora i preservació del medi per al que resta de legislatura».

En el tercer punt faria cas a l'observació del senyor Masó, perquè, lògicament, no vull dir que ningú hagi fet res en educació ambiental; el que crec és que és sensiblement millorable, i, jo —si no hi ha cap inconvenient per part de la resta de grups—, el que proposaria seria canviar la paraula «promoure l'educació ambiental» per «incrementar la promoció de l'educació ambiental» —«incrementar» vol dir, evidentment, «fer més del que s'ha fet», la qual cosa vol dir que s'ha fet, es reconeix que s'ha fet, però que es procura incrementar-ho.

I l'últim punt, que seria el que combinaria agència mediambiental o...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, aquesta Presidència creu que no pot incorporar l'esmena que vostè acaba d'incorporar —seria una esmena *in voce*— : l'article 135 del Reglament especifica clarament que vostè pot fer aproximacions, com ha fet en relació amb una esmena concreta, però, en aquest punt, lamento molt de dir-li que no hi ha cap esmena i, per tant, no hi pot haver cap aproximació.

El Sr. GIMENO : Bé, bé, jo he dit que si no hi havia cap in-

convenient... Altres vegades s'ha actuat una mica més amb màniga ampla..., però, si no es fa, es queda igual. La voluntat meua era...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, a aquesta Presidència, no li consta; en tot cas, aplica el Reglament.

El Sr. GIMENO : Bé. L'últim punt sí que és una aproximació entre l'esmena número 1 del Partit Socialista i la nostra, i pensem que podria quedar el següent : «Procurar la creació, dins d'aquesta legislatura, i atesa la importància del tema, d'una agència del medi ambient, com a ens autònom, i com a pas previ a la constitució d'una conselleria pròpia, que aglutini i gestioni totes les competències en la matèria i garanteixi el control sobre les actuacions de les altres conselleries que puguin produir un impacte ambiental».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord. Per tant, sí... (Ll. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.) El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, només per una qüestió d'ordre : jo voldria saber si el Diputat Gimeno, finalment, incorpora..., l'element que ell plantejava aquí com a esmena si l'incorpora com a esmena pròpia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : És que no pot fer-ho. Ell no pot modificar el seu text si no és sobre la base d'una esmena d'un altre grup parlamentari, presentada, que, per tant, per aproximació, modifica; ell no pot ara canviar la paraula «promoure» per «incrementar». És el que ja he dit abans, anteriorment : si hi hagués una esmena sí que podria transaccionar sobre la base d'una esmena, o buscar un text d'aproximació, però, si no hi ha cap esmena ni hi ha cap consideració, seria tant com canviar..., i hauria, en tot cas, d'obrir-se un altre torn perquè altres grups poguessin presentar esmenes, etcètera, i ell podria acceptar o no acceptar, etcètera.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, si no s'indica res en sentit contrari, votariem conjuntament... (Ll. Sr. Madueño demana per parlar.) Perdó, el senyor Madueño?

El Sr. MADUEÑO : Senyor President, nosaltres retirariem les nostres esmenes i acceptariem les transaccionades amb el proponent de la Moció.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : És que crec que no cal; és a dir, és ell que accepta o no les seves esmenes i, en tot cas, vostè té el dret de votar-les o no votar-les : vull dir, segons el Reglament, el proponent és l'únic que té dret a acceptar les esmenes.

Moltes gràcies.

Bé, per tant, si no s'indica el contrari, votariem aquesta Moció amb tots els paràgrafs continguts en ella.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies, senyors diputats. S'acaba la sessió... S'aixeca —i s'acaba— la sessió.

(Són les deu de la nit i cinc minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/suc al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona